C:\Users\Plazma\Desktop\306\Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Salemu_2-Dum_na_konci_casu.PDB

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Carodej_ze_Sa
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.2.2004
Modification Date: 1.2.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Běžel o život.
Byli mu v patách, a ačkoli je dosud ještě neviděl ani neslyšel, až příliš dobře cítil jejich blízkost. Byli za ním, snad už i před ním, někde ve tmě, která se položila na ulici jako černý mrak. Tohle byl jejich revír, proto tu znali každou píď země, každý úkryt a každou zkratku. Získal sice menší náskok, ale nedělal si iluze. Ti chlapi ho zřejmě považovali za natvrdlého balíka z venkova. Nějakého sedláka, který ztuhne hrůzou, když uvidí holou čepel, a kterému ani na mysl nepřijde, aby se zmohl na obranu. Ale pak jednomu z nich vrazil zuby do krku a ti zbývající tři se už stejné chyby nedopustí.
Andrew se zastavil, chvíli se uštvaně rozhlížel kolem a párkrát se zhluboka nadechl. Studený vzduch ho zabolel v hrdle a na jazyku se mu šířila odporná pachuť. Srdce mu bušilo jak o závod.
Ulice byla ještě stále prázdná. Měl skoro dvacet kroků náskok, když se ti chlapi vzpamatovali z překvapení a tři z nich ho začali pronásledovat; čtvrtý byl zřejmě dál zaměstnán vyplivováním zubů a svíjením na dlažbě. Ale dvacet kroků bylo jako nic. Tato oblast, do které zabloudil, byla jedna z nejméně vybraných v Londýně. Přesněji řečeno, pomyslel si Andrew zachmuřeně, byla to jedna z oněch čtvrtí, kterým je radno se po setmění raději vyhnout. Byl zatracený blázen, že si nedal říct.
Sakra, kdyby těm chlapům šlo jen o jeho peníze! Těch mizerných třiadvacet liber, které měl zrovna ve své peněžence, by jim milerád přenechal. Ale cosi v jejich očích, cosi, co mohl vyčíst z jejich tváří, když se nečekaně vynořili ze stínu a obklíčili ho, to cosi mu napovídalo, že chtějí víc. Jistě, peníze taky, ale nejen ty. Ti čtyři chtěli vidět téct krev. Byly to přesně ty typy, před kterými ho Dingman varoval: cvoci, kteří člověka zmlátí jen tak, pro povyražení. A kolikrát i zabijí.
Z přemýšlení ho vyrušil tichý zvuk, jako by se něco kutálelo. Rázem ho to vrátilo zpět do skutečnosti. Andrew se otočil a nedůvěřivě přimhouřenýma očima hleděl zpět do tmy. Ulice před ní ležela prázdná a osamělá; téměř mu bylo zatěžko uvěřit, že se opravdu nachází v největším městě britských ostrovů; ve městě s více než milionem obyvatel a širokými, světlem zaplavenými ulicemi, ve kterých ani v noci nepřestává pulzovat život. Ale tohle byl jiný Londýn, jemuž se podaří málokomu zvenčí pohlédnout tváří v tvář.
A teď taky věděl proč.
Andrew se otočil kolem své osy, spolkl hořký knedlík, který se mu utvořil v hrdle, a nuceně pomalými kroky šel dál. Někde před ním bylo světlo, ale by la to jen jedna pouliční svítilna, která svou září vytvářela uprostřed noci ostrůvek kalně žlutého světla. Byl vzdálen nejméně jednu míli od obydlenějších částí města. Příliš daleko.
A znovu stejný tichý zvuk, jako když se něco kutálí. Ledová hrůza mu přeběhla po zádech. Nová vlna neurčitého strachu se mu vplížila do vědomí. Na chvíli si skoro přál, aby uviděl za nejbližším rohem stíny svých pronásledovatelů. Šel dál, dostal se na křižovatku dvou ulic a na chvíli zůstal nerozhodně stát. Dva kroky vedle něho se v cestě tyčila asi do půl těla vysoká hromada odpadků, beden a krabic, napůl rozmočených od deště. Vlevo a vpravo se jako temná a prázdná rokle táhla ulice, na které bylo o kus dál vidět pár svítilen a taky - nebyl si jist, ale měl ten dojem - za zavřenými okenicemi jednoho domu jako by pronikalo žluté plynové světlo. Snad tam najde pomoc.
Andrew na okamžik zaváhal, potom vyskočil na hromadu odpadků a energickým pohybem utrhl kus desky z jedné bedny. Proti vystřelovacím nožům těch chlapů ubohá zbraň. Ale aspoň proti nim už nebude stát s prázdnýma rukama, když se bude muset bránit.
A když se pak otočil, najednou ten muž stál před ním, jako by vyrostl ze země.
Byl to jeden z těch tří kteří ho pronásledovali - a poučil se z osudu svého kumpána. Vystřelovací nůž v jeho ruce se vymrštil dopředu jako útočící had. Andrew se zoufalým pohybem pokusil vyhnout, ale nepodařilo se mu to úplně. Ostrá čepel mu rozřízla vestu a košili, škrábla i kůži a zanechala mu na těle dlouhý krvavý šrám. Andrew vykřikl bolestí i leknutím, zakopl a ztratil na půdě, drolící se pod nohama, rovnováhu. Upadl, pokusil se odvalit stranou a současně udeřit útočníka svou latí, ale ten chlap byl proti němu až příliš rychlý. Rychlým pohybem se vyhnul jeho výpadu, vzápětí pak zase skočil dopředu a vykopl mu klacek z ruky. Taky Andrew přitom odletěl nazad. Zátylkem narazil na něco tvrdého a na chvíli se mu zdálo, že ztratí vědomí.
Když se mu rozplynuly černé závoje před očima, stál ten chlap rozkročen nad ním. Nůž v jeho ruce se blýskal ve slabém světle plynové svítilny a tvář mu hyzdil ošklivý škleb.
"Tak co, ty špíno," řekl. Hlas se mu třásl vztekem. "Teď si to s tebou vyřídíme."
Andrew se pokusil vstát, ale hned byl zase sražen k zemí. "Co... co ode mě chcete?" zeptal se.
Chlap se ohavně zasmál. "Co od tebe chci? Nic. Ale věřím, že Freddy by ti rád řekl pár slovíček."
Freddy je určitě ten, kterého jsem srazil, pomyslel si Andrew. V duchu nadával sám sobě. Sakra, to jim nemohl prostě

dát peněženku a držet se zpátky? Zřejmě by ho zmlátili a pak nechali ležet.
Ale teď ho zabijí.
"Já... mám peníze," vykoktal. Jazyk mu, jako nějaký malý, nervózní tvoreček, přeběhl přes rty. Zoufale se rozhlížel kolem a hledal, kudy utéct. Nebylo však kudy. Ten chlap si dával pozor a podruhé už se nedá překvapit. Andrew ani na vteřinu nepochyboval, že by pocítil jeho nůž mezi žebry, jakmile by se jen pokusil vstát.
"Peníze?" opakoval chlap. V jeho očích se zablýskla chtivost.
Andrew přikývl, sáhl do náprsní kapsy a vytáhl peněženku. Chlap mu ji hned vytrhl z ruky a schoval ji, aniž by se do ní podíval. Úsměv v jeho tváři se roztáhl ještě víc.
"Ale ani to ti nebude nic platné, maličký," řekl zlověstně.
"Ale já... já mám ještě víc," koktal Andrew. Strach mu svíral hrdlo. Srdce mu bušilo, jako by se chtělo rozletět. "V hotelu. Já..."
"Nesnaž se, maličký," řekl chlap. "Za chvíli tu bude Freddy a myslím, že bude chtít něco jiného než peníze. Ty ..."
Větu však nedokončil.
Náhle se za ním objevila černá ramenatá postava, jako by vyrostla ze země. Cosi temného, těžkého zasvištělo vzduchem, zasáhlo pobudu do týla, až se s tlumeným heknutím svalil dopředu. Všechno se seběhlo tak rychle, že Andrew ani skutečně nezaznamenal, co se vlastně stalo.
Tvrdá, mozolnatá ruka ho prudce zvedla na nohy. "Rychle," řekl jakýsi hlas. "Musíme pryč odtud, než tu budou ti ostatní."
Andrew zmateně klopýtal za svým zachráncem. Mužova tvář byla skryta pod kloboukem, staženým hluboko do čela, a čerň jeho šatů jako by pohlcovala dokonce i tu trochu světla, nořící ulici do spletence různých odstínů šedi a stínů. Nicméně jen z toho, jak ho neznámý za sebou táhl, poznal Andrew, jak je silný.
Na konci ulice stál kočár se dvěma koňmi. Jeho zachránce beze slova ukázal na otevřené dveře, vyskočil na kozlík a sáhl po biči. Andrew sáhl roztřesenými prsty po dveřích, z posledních sil se vytáhl nahoru a se sehnutou hlavou se vrhl do vozu,
Kočár se rozjel dřív, než za sebou stačil pořádně zavřít dveře.

"Jste si zcela jist, že to je správná adresa?" Drožkářův hlas říkal mnohem víc, než jeho slova, a když jsem se předklonil a odhrnul špinavý závěs, který mi bránil ve výhledu na dvojspřeží, pochopil jsem mnohem jasněji než dřív, proč tak zoufale svraštil čelo, když jsem mu udal cíl své cesty.
"Jestli je tady tohle penzion WESTMINSTER, tak ano," odpověděl jsem váhavě.
Kočí přikývl. Byl to veliký, hranatý chlap, který v černé drožkářské uniformě vypadal spíš směšně, ale měl dobrou tvář a upřímné oči. Dám hodně na oči. Tvář může klamat, ale oči ne. "To je ono. A jste si, pane, jist, že váš přítel bydlí zde?"
"Existuje snad ještě jeden penzion WESTMINSTER?" zeptal jsem se nejistě.
Drožkář zavrtěl hlavou, posunul si černý cylindr do týla a levou rukou se poškrábal na hlavě. "Ne," řekl. "Existuje ještě hotel stejného jména, ve West Endu, ale jinak..." Pokrčil rameny a přidal grimasu, která byla výmluvnější než všechna slova.
Znovu jsem se pokusil usmát, ale moc se mi to nepovedlo. Co se týče hotelu WESTMINSTER - tam jsem už byl, před třemi dny, hned po svém příjezdu do Londýna. Dokonce jsem se tam ubytoval, třebaže jsem si v podstatě nemohl takové feudální a vybrané bydlení dovolit.
Jen Howarda, tajuplného Howarda, za kterým mě poslal můj otec, jsem ve WESTMINSTERU nenašel. Během posledních tří dní jsem prakticky nedělal nic jiného, než že jsem ho hledal.
Nebo jsem se o to přinejmenším pokoušel. Ale chtít najít v milionovém městě, jako je Londýn, jednoho muže, o kterém víte jen tolik, že se jmenuje nepříliš originálně Howard, to je úmysl, těsně hraničící s bláznovstvím. Téměř jsem to už vzdával, když jsem se konečně od jednoho vždy ochotného londýnského "bobbyho" dozvěděl, že kromě hotelu WESTMINSTER existuje ještě tento penzion stejného jména.
S poslední hlásku tohoto jména však každá podobnost skutečně končila. Penzion se nacházel v ulici, která by zřejmě i v newyorských slumech, kde jsem ještě před půl rokem žil, platila za značně hnusnou.
Ze dvou tuctů plynových lamp, lemujících úzkou uličku, dlážděnou kočičími hlavami, nesvítila už ani čtvrtina. A to, co jejich bledý svit vytrhával ze tmy, nebylo nikterak povzbudivé. Všude se válely odpadky a smetí, temné obrysy přetékajících hromad odpadu se chabě vzpínaly proti neomítnutým cihlovým stěnám domů. Těch pár oken, která jsem viděl, bylo bez výjimky zabedněno okenicemi, nebo byly docela jednoduše zatlučeny prkny a hřebíky. Tu a tam se cosi rychle mihlo po zemi, tu a tam bylo slyšet zapísknutí a cupitání maličkých, tvrdých tlapek. Krysy. Jediní živí tvorové, kteří se ve čtvrtích jako tahle, i po setmění ještě odváží na ulici. Dokonce i uvnitř drožky bylo už cítit zápach hniloby a odpadků, třebaže jsme stáli na kraji silnice teprve chviličku.
A co se týkalo penzionu... Poznat se dal podle ručně malovaného a nemilosrdně přibitého vývěsního štítu a podle zkomírající plynové lampy s rozbitým stínidlem nade dveřmi. Také zde byla okna zabedněná a jen škvírami v okenicích unikalo trochu světla.
"Mohl byste tu na mě chvíli počkat," řekl jsem, zatímco jsem otvíral dveře drožky a vystupoval. "Jestli se do deseti minut nevrátím, můžete jet." Sáhl jsem do vesty, vytáhl smotanou pětilibrovou bankovku a podal ji drožkáři, ale k mému překvapení muž jen zavrtěl hlavou.
"Je mi líto, pane," řekl. "Cesta sem stojí jednu libru, a jakmile budete tam uvnitř," - ukázal na podrápané dveře penzionu –"mizíme já i tady moje stará Betyna odtud. My totiž ještě nejsme životem unavení, víte?"

Zklamaně jsem si vzdychl, ale nepokoušel jsem se znovu ho přemluvit, nýbrž jsem mu mlčky podal jednu libru a rychle jsem šel k domu. Však jsem tomu muži dobře rozuměl. Před ním tři drožkáři odmítli mě sem vůbec dovézt.
Přesto jsem se přistihl, že jsem nervózně sevřel v ruce kord skrytý v holi, který jsem měl pod pláštěm. Prostě jsem cítil, že nejsem na ulici sám. Ostatně dost dlouho jsem žil v místech, jako bylo tohle, abych poznal, kdy mě někdo sleduje.
Když jsem zaklepal, trochu se mi třásly ruce. Údery se tupě rozlehly domem, pak jsem zaslechl, jak někde uvnitř domu bouchly dveře a vzápětí se připlížily šouravé kroky.
Napůl jsem se otočil a ukázal drožkáři gestem, aby ještě chvíli počkal. Muž přikývl a nervózně si pohrával s bičem. Na druhé straně ulice se pohybovaly nějaké stíny.
Hlasitě cvakla závora, pak se dveře otevřely na pár centimetrů, jak jen dovoloval zajišťovací řetízek. Nedůvěřivě se na mě zadíval pár temných, napůl ještě spánkem zastřených očí. "Co je?"
Přivítání nebylo sice nijak přátelské, nicméně spolkl jsem ostrou odpověď, která se mi drala na jazyk, zdvořile jsem poodstoupil na půl kroku ode dveří a naznačil jsem lehkou úklonu. "Dobrý večer, pane," řekl jsem škrobeně. "Já... hledám jednoho z vašich hostů. Kdybyste byl tak laskav..."
"Prdlajs byl," přerušil mě ten druhý. "Víte vůbec, kolik je?"
"Něco po půlnoci," odpověděl jsem automaticky. "Ale moje záležitost je důležitá."
Můj nelaskavý protějšek si vzdychl, zakoulel očima a zase chtěl dveře zabouchnout - mezitím jsem však mezi ně strčil nohu, zatímco na nejvyšší mez napnutý řetěz bránil otevřít dveře ještě víc, aby mohl muž vyjít ven a srovnat mě ručně. Bylo by mu to podobné.
"No tak jo," zamumlal nakonec. "S kým jste to chtěl mluvit?"
"S Howardem," odpověděl jsem. "Jedním z vašich hostů. Snad byste mohl být tak laskav..."
"Howard? Tady žádnej Howard nebydlí," tvrdil ten druhý. "A nikdy nebydlel."
To byla lež. Cítil jsem to v témže okamžiku, kdy to vyslovil. Vždycky poznám, když mi někdo lže.
"To není pravda," řekl jsem klidně. "Proč neušetříte sobě i mně zbytečné problémy a nepřivedete Howarda dolů?"
V obličeji mého protějšku to zacukalo. Při špatném osvětlení jsem nemohl z jeho rysů moc zahlédnout, ale co jsem viděl, se mi vůbec nelíbilo. Asi půl minuty si mě pronikavým pohledem měřil od hlavy k patě, ale já jsem mu nedopřál čas k vymyšlení nějaké nové výmluvy.
"Opravdu bych vám nerad dělal nějaké potíže, pane," řekl jsem stále ještě laskavě, ale přesto už s poněkud ostřejším tónem než dosud. "Pan Howard a já jsme velice blízcí přátelé, třebaže on mě zatím ještě nezná. Ale samozřejmě taky můžu znovu nastoupit do drožky a za půl hodiny se vrátit s policií, jestli vám to bude milejší."
Byla to sice rána naslepo, ale trefila do černého. Ten druhý se viditelně lekl, změřil si mě pohledem, ve kterém se mísil znovu nabytý respekt s čirou vraždychtivostí, a pak ohrnul rty. "Tak dobrá, pane Chytrej," zavrčel. "Vyndejte tu haksnu ze dveří. Votevřu vám."
Na okamžik jsem se na něho zahleděl, ale pak jsem jen přikývl a ustoupil zpět.
Dveře se až zbytečně hlučně zabouchly a vzápětí jsem zaslechl, jak rachotí s řetízkem. Dveře se znovu otevřely a nabídly mi pohled do stísněné chodby, osvětlené jedinou svíčkou, a to ještě napůl vyhořelou. Trochu jsem se polekal, když jsem uviděl, jak je ten chlap, se kterým jsem mluvil, veliký a ramenatý. Byl bezpochyby o hlavu vyšší než já, dobře jednou tak široký, navíc ale při jeho podsaditosti bylo zjevné, že má samé svaly všude, kde by jiní lidé jeho váhy měli samý tuk. Obličej měl pořád ospalý - zřejmě jsem ho vytrhl z nejhlubšího spánku - a jeho líce, lehce odstávající horní ret a těžké váčky pod očima mu dávaly něco z výrazu rozladěného buldoka. Kdybych ho hned viděl takhle celého, pravděpodobně bych volil trochu méně drzý tón.
Ale pak by mě pravděpodobně nepustil dovnitř. Rychle jsem se kolem něho protáhl do chodby, ve dveřích jsem se ještě otočil a pokynul jsem drožkáři. Ten lehce ťuknul do krempy svého černého cylindru, práskl bičem a rozjel se. Muž za dveřmi hleděl za drožkou, dokud nezmizela ve tmě, zavrtěl hlavou a přibouchl dveře. "To nebylo moc chytrý," řekl, "posílat drožku pryč."
Způsob, jakým ta slova říkal, se mi nelíbil; stejně jako způsob, jakým se na mě díval. V obojím bylo něco výhružného. Pokusil jsem se vydržet jeho pohled a vypadat co možná nejlhostejněji, ale moc se mi to nedařilo. "Proč?"
"Protože nevěřím, že vás H.P. přijme."
"H.P.?"
"Howard," zavrčel můj protějšek. "Když už se sem kodrcáte uprostřed noci, abyste s ním moh mluvit, tak byste moh aspoň znát jeho méno, ne?" V očích se mu nedůvěřivě zajiskřilo. "Co vod něj vlastně chcete?"
"Domnívám se, že vám do toho nic není," odpověděl jsem strojeně. Ustoupil jsem zpátky, smekl jsem klobouk a naznačil úklonu - aniž bych ho však byť jen na vteřinu spouštěl z očí. "Jmenuji se Craven," řekl jsem. "Robert Craven. Ohlaste mě, prosím, panu Howardovi - a řekněte mu, že mu mám vyřídit pozdrav od jeho přítele Andary. Jsem si jistý, že mě přijme."
A zase si mě ten druhý vteřinku měřil pochybovačným pohledem, jako by potřeboval tak dlouhou dobu, než zpracuje moje slova. Pak pokrčil rameny. "Pro mě za mě," zahuhlal. "Ale nedivte se, když nepříde. H. P. nemá skoro žádný návštěvy." Zavrtěl hlavou, pečlivě znovu zajistil dveře řetízkem, obrátil se a šoural se přede mnou po chodbě. Na jejím konci se nacházely dvoudílné, jen napůl přivřené dveře, ze kterých škvírou prosvítalo teplé rudé světlo. Můj podivný průvodce dveře otevřel dokořán, gestem mě vybídl, abych vstoupil, a současně se obrátil. Přímo vedle dveří vedly schody do vyšších pater domu.
"Počkejte tady," řekl nevrle. "Pudu se H.P. zeptat."
Nedůvěřivě jsem se na něho podíval, ale po chvíli jsem se poslušně obrátil a vstoupil do místnosti, kterou mi ukázal. A znovu jsem se přistihl, jak má ruka nervózně tiskne držadlo kordu, skrytého pod pláštěm. Třebaže jsem si to sám nechtěl přiznat - tento sešlý dům a jeho zvláštní dveřník ve mně probouzeli nepříjemný pocit, ba téměř hrůzu. Bylo tu v těchto

starých zdech něco stísňujícího, hrozivého, co se slovy dá sotva pojmenovat.
Místnost, ve které jsem byl, mi připadala jako něco mezi knihovnou a salonem. Jedna stěna byla až ke stropu celá obložená regály, k prasknutí naplněnými knihami, další dominoval obrovský mramorový krb a třetí pak neméně obrovský stůl, obklopený půltuctem drahocenných židlí. Místnost byla podstatně elegantnější - a taky čistější, než jsem očekával. A přesto se dojem, který jsem z této budovy měl, ještě zesílil. Vše bylo jaksi tísnivé.
Chvíli jsem zůstal nerozhodně stát mezi dveřmi, pak jsem se rozhlédl a konečně zamířil ke krbu. Plameny šlehaly vysoko a rovnoměrně vyplňovaly místnost světlem, jakož i příjemným teplem. Odložil jsem svůj plášť, přepl si před krbem a přidržel ruce proti plamenům. Prsty jsem měl zkřehlé chladem, ale to bylo něco, na co jsem si musel zvyknout. Doma v New Yorku bych v tuto roční dobu mohl přenocovat pod volným nebem; zde v Londýně s jeho mlhou a pověstným podnebím je i ve vrcholném létě po setmění výrazně chladno.
Po chvíli jsem zaslechl kroky. Narovnal jsem se a obrátil se, ale k mému zklamání se neobjevil ve dveřích Howard, nýbrž znovu ten buldočí obličej.
"H.P. tady bude hned," zavrčel nepřátelsky. "Prej si máte udělat pohodlí, než dojde." Prošel kolem mě, otevřel skříň a vytáhl z ní dvě skleničky a broušenou karafu. Pohybem hlavy mě nasměroval ke stolu, nalil jednu skleničku a druhou postavil dnem vzhůru na stůl.
"Tak já teda du," zahuhlal. "Von dojde hned. Kdybyste něco chtěl, tak mě zavolejte." A aniž by čekal na odpověď, odšoural se ke dveřím, zavřel je za sebou a hlasitě pak dupal po schodech nahoru. Nedůvěřivě jsem hleděl za ním, pak jsem vzal skleničku, kterou mi nalil, a opatrně jsem si usrkl.
Ta červená tekutina bylo sherry, dokonce naprosto vynikající sherry. Rozhodně ne nápoj, jaký bych v domě, jako je tento, očekával.
Vyprázdnil jsem skleničku, opatrně ji postavil zpátky na stůl a vstal jsem, abych se důkladněji rozhlédl.
Knihy na poličkách vzbudily moji zvědavost. Nikdy jsem se nijak zvlášť o knihy nezajímal, nicméně od doby, co mě můj otec před půl rokem znovu našel - aniž bych o tom však měl tehdy potuchy - se mnohé v mém životě změnilo. Pokud ne všechno. K přesnější prohlídce knih jsem se už nedostal. Sotvaže jsem přistoupil ke knihovně a vzal do ruky první svazek, dveře za mými zády se znovu otevřely a já zaslechl kroky. Pohybem takřka provinilým jsem se obrátil a hleděl jsem vstříc nově příchozímu.
Byl to muž asi tak čtyřicetiletý - snad o něco mladší. Měl štíhlou postavu a úzký, téměř asketicky řezaný obličej. Vlasy mu pod náporem let ustoupily dvěma výraznými "kouty" a na tváře se položily stíny, jako by prodělal nějakou těžkou chorobu. Měl malá ústa s ostrými obrysy, a štíhlé, nervózní ruce, které ani na chvíli nezůstaly v klidu.
Chvíli jsme na sebe navzájem hleděli a zřejmě jsme ani jeden nebyli s předmětem svého pozorování příliš spokojeni.
Howard nakonec porušil mlčení jako první. Odkašlal si, zavřel za sebou dveře prudkým, skoro přehnaně rychlým gestem a rychlými kroky zamířil ke mně. Později jsem si měl ještě nejedenkrát všimnout, že všechno, co dělá, dělá rychle a s přehnanou prudkostí. Nyní mě však ten jeho zdánlivě nesmyslný spěch poněkud mátl.
Dva kroky přede mnou se zastavil, ještě jednou se na mě zadíval a odměřeně ukázal ke stolu, kde jsem už předtím seděl.
"Posaďte se, mladý muži," řekl úsečně. "Vsedě se povídá líp."
Chtěl jsem něco namítnout, ale jako by mě něco zadrželo. Howard byl stejně jako dům, ve kterém žil, těžko popsatelným způsobem zlověstný a stísňující.
"Rowlf mi řekl, že jste se prokázal jménem mého starého přítele Rodericka Andary," začal Howard, poté co obrátil svoji skleničku a nalil si, aniž by se však napil.
"Rowlf?"
"Ano, můj dobrý duch strážný," přikývl Howard. "Vede dům, přijímá a vyhazuje obtížné hosty," lehce se usmál, přičemž však jeho oči zůstaly docela chladné, "a taky jinak pro mě dělá všechno možné. Opravdu nevím, co bych si bez něho počal." Vzdychl si, opřel se a pronikavě se na mě zahleděl. "Ale odběhli jsme od tématu, pane... jaké bylo, prosím, vaše jméno?"
"Craven," odpověděl jsem. "Robert Craven."
"Robert Craven?" Způsob, jakým Howard vyslovil mé jméno, prozrazoval nade všecko jasně, že ho právě tady a teď neslyší poprvé.
Přikývl jsem. "Vidím, že vám můj otec o mě už vyprávěl," řekl jsem. "To podstatně celou věc zjednodušuje."
Howard přikývl. Jeho chladný, blahosklonný přístup byl rázem pryč. Vypadal rozpačitě; jako muž, který je do značné míry vyveden z konceptu a teď neví, jak reagovat. "Vy víte, že... že Andara je váš otec?"
"Vím to. A taky vím, že ho tam na druhé straně ve Státech považovali za čaroděje."
V očích se mu zablýsklo. "Považovali! Jak to myslíte?"
Tentokrát chvíli trvalo, než jsem odpověděl. Už tomu bylo skoro sedm týdnů a až dosud jsem byl toho mínění, že to mám za sebou, ale tak docela pravda to nebyla. Hlas se mi třásl, když jsem mu - aniž bych se však na něho díval, - odpovídal.
"Můj otec je... je mrtev, pane Howarde. Zemřel cestou ze Spojených států sem a jeho poslední slova byla: Jdi k Howardovi. Nebylo snadné vás najít."
"Mrtev?" Howard vypadal otřeseně. "Je mrtev, říkáš?"
Přikývl jsem. Na krátkou chvíli jsem byl v pokušení povědět mu i o svém setkání s jeho... ano, čím vlastně? S jeho duchem? Pak jsem to ale neudělal. Teď, když už bylo po všem, mi vzpomínka na to připadala stále neskutečnější. A o Howardovi jsem nevěděl o mnoho víc než jen to, jak se jmenuje. Zkušenost mě naučila být opatrný vůči neznámým, proto jsem se taky teď omezil na pouhé přikývnutí.
"Jak... zemřel?" zeptal se Howard.
"To je dlouhá historie," odpověděl jsem vyhýbavě. "A já nevím, jestli..."

"Jestli mi ji můžeš povědět?" Howard se usmál, ale hned zase zvážněl. "Můžeš, chlapče. Tvůj otec a já jsme byli víc než jen pouzí přátelé, to mi věř. Vím všechno. Všechno o Jerusalems Lotu, o kletbě té čarodějnice i o Big Old Ones." Usmál se, když uviděl překvapený výraz mého obličeje. "Nikdy sis, Roberte, nepoložil otázku, odkud měl tvůj otec své vědomosti o nich? Většinu měl ode mě, i když ne všechno."
"Pane Howarde," vykoktal jsem. "Já..."
"Přestaň s tím směšným "pane Howarde," přerušil mě.
"Howard je moje křestní jméno. Jmenuji se Howard Phillips Lovecraft, pro tebe jednoduše jen Howard. A teď mi to pověz všechno pěkně od začátku. Máme spoustu času."

Kočár se krkolomným tempem hnal liduprázdnými ulicemi. Z kozlíku pronikal dovnitř skoro nepřetržitě zvuk práskání bičem, podmalovávaný polohlasnými, netrpělivými výkřiky, kterými se kočí pokoušel přimět zvířata k ještě větší rychlosti. Povoz se potácel jako člun na rozbouřeném moři, přičemž osy s minimálním pérováním přenášely nárazy a údery, způsobené děravou dlažbou, téměř bez jakéhokoli zmírnění do prostoru pro cestující, takže Andrew měl co dělat, aby se vůbec udržel na úzké lavici.
"Všechno v pořádku?" zeptal se jeho protějšek. Dosud neměl příležitost prohlédnout si blíž svého tajemného zachránce, natož pak mu poděkovat. V kočáru byla tma; černé závěsy v obou okýnkách byly zataženy, a jen malý otvor, určený k předávání pokynů kočímu, vpouštěl dovnitř trochu světla.
A přece si byl Andrew jist, že proti němu sedí žena, dřív než zaslechl její hlas.
Její postava byla celá zahalena do černého, zdánlivě příliš velkého pláště, zakončeného kapuci, nicméně byla příliš štíhlá a subtilní, a taky cosi v jejím držení těla prozrazovalo, že to nemůže být muž.
"Ujde... to," vykoktal odpověď. Pokusil se usmát, ale nebylo z toho víc než pouhá grimasa. "To byla záchrana v poslední vteřině. Kdyby váš kočí nepřišel, paní..."
"Terry," doplnila jeho zachránkyně, když se odmlčel. "Říkejte mi prostě Terry. Jako všichni." Zasmála se. Její hlas byl velmi jasný.
"Terry," přikývl Andrew. "Já... děkuji vám, Terry."
"Ale to byla přece samozřejmost." Chvíli na něho hleděla zpod kapuce, potom ji nadzvedla a rychlým pohybem si ji sundala z hlavy.
Andrew v první chvíli musel potlačit výkřik úžasu. Tušil, že je mladá, taky mu něco říkalo, že by mohla být i hezká, ale ani v nejmenší neměl tušení, že bude až tak mladá. A až tak hezká. Na chvíli nebyl schopen mluvit, ani dělat něco jiného, než prostě jen sedět a zírat. Byla drobná, štíhlá, působila takřka křehkým dojmem a měla úzký, téměř aristokraticky řezaný obličej, jenž přesto v sobě měl stěží popsatelný výraz přirozenosti. Dlouhé, hladké vlasy jí spadaly přes ramena dolů. Plná, smyslná ústa pod úzkým nosem, lemovaná dvěma dolíčky, které jí dodávaly něco téměř uličnického, a oči...
Na vteřinu měl Andrew pocit, že se v pohledu těch očí musí ztratit. Byly velké, téměř až příliš velké, temně modré, s malými zlatými skvrnkami. S naprostým klidem snesly jeho pohled a dokonce i opětovaly jeho zvědavost.
"Spokojen?" zeptala se Terry po chvíli.
Andrew si náhle uvědomil, že na ni zírá. Zahanbeně sklopil oči, nahlas se nadechl a znovu nejistě vzhlédl. Chvíli marně shledával slova.
Když se začal omlouvat, mávla Terry jen rukou. "To je v pořádku, Andrewe," řekla rychle. "Jsem na to zvyklá, že na mě lidi zírají, víte?" Mírně se předklonila a Andrew ucítil její omamný parfém. Kdesi hluboko, přehluboko v jeho nitru, se rozezvonil poplašný zvonek, nicméně nebyl schopen poslechnout jeho varování.
"Andrew...?" opakoval těžkopádně. "Já... my se známe? Neřekl jsem své jméno."
Terry se znovu zasmála. V očích se jí posměšně zablýsklo. "Vy mě neznáte, Andrewe," řekla. "Ale já vás ano. A tím lépe."
Andrew zmateně vrtěl hlavou. "Vy..."
"Naše setkání nebylo naprosto náhodné," zašeptala Terry. Najednou se cosi v jejím hlase změnilo. Andrew pocítil, jak v něm narůstá zvláštní, téměř děsivý pocit. Na této dívce bylo něco nezvyklého. A nebyl to jen její zjev.
"Nebylo... náhodné?" opakoval pouze.
Terry zavrtěla hlavou. "Ti čtyři muži, kteří tě před chvílí přepadli, jednali v mých službách," řekla. Její hlas zněl takřka pobaveně.
Andrew na ni dál zíral. "Ve služ..." "Nebylo záměrné, že jsi byl zraněn," dodala Terry lehce litujícím tónem. "To mě mrzí."
Andrew se na sebe automaticky podíval. Zranění ho stále ještě bolelo, ale alespoň už přestalo krvácet a zjevně nebylo nebezpečné.
"Ale... ale proč?" zeptal se. Marně se pokoušel najít v sobě něco jako hněv. Vše, co cítil, byl jen bezmezný zmatek. A docela nepatrná dávka úděsu.
Aniž by odpověděla přímo na jeho otázku, naklonila se Terry ještě o kousek dál, aby si prohlédla řeznou ránu. Její plášť, sepjatý pouze u límce úzkou stříbrnou sponou, se jí při tomto pohybu rozevřel a Andrew uviděl, že pod ním nic nemá.
Terryiny ruce šikovně klouzaly po ráně nad jeho žaludkem a tento dotek pozoruhodným způsobem zaháněl palčivou bolest. Nicméně její prsty nezůstaly jen tam, nýbrž pomalu hmataly dál, vklouzly mu pod košili a plížily se výš k hrudi. Ten dotek byl současně chladný i palčivě horký.

"N...ne," řekl namáhavě. Najednou měl zase v krku tvrdý knedlík. Chtěl odstrčit její ruce, ale údy mu vypověděly službu. Náhle měl pocit, že už nemůže ani pořádně dýchat.
A vtom už měla Terry svoji tvář zcela blízko té jeho. "Proč?" šeptala. "Jsme tu sami, Andrewe. Hledala jsem tě, protože jsem po tobě toužila. Pojď..."
Andrew se hlasitě nadechl. Najednou pociťoval nesnesitelné sucho na patře. Ale také cítil, jak cosi v něm odpovídá na její vábení.
"To... nejde," zasípal s námahou. "My..."
"Proč?" zašeptala Terry. "Chci tě, Andrewe. A ty chceš mě. Vím to."
Tichým, plynulým pohybem se vrhla k němu, objala ho oběma pažemi kolem krku a políbila. Spona, která až dosud držela její plášť, se rozepnula a oděv jí sám od sebe sklouzl z holých ramen. Rychlým odhodlaným trhnutím mu roztrhla celou košili a přitiskla se k němu.
Andrew zasténal, když ucítil dotek její horké nahé kůže na své. Terryiny ruce, jako malí, živí tvorové, se rozběhly po jeho kůži a každý její dotek jako by zažehoval v jeho nervech plameny.
"Ne," mumlal.
Avšak Terry mu odpověděla jen tichým, jasně zvonivým smíchem. Její rty mu přejely po tváři; vlhké, chladné, a přece horké jako rozpálené železo, dotkly se jeho víček a klouzaly mu dál po obličeji. Andrewa zamrazilo, když se její jazyk dotkl koutku jeho úst a vklouzl hlouběji.
"Pojď," zašeptala. "Vezmi si mě."
Andrew se dál nebránil, když se položila na úzké lavici kočáru na záda, a s něžným násilím ho strhla na sebe.

Rowlf nám přinesl novou láhev sherry, obratnými pohyby nalil do skleniček a zase se odšoural z pokoje. Hleděl jsem za ním, dokud se za ním dveře nezavřely. Oči mě pálily; částečně z tenkých černých doutníků, které Howard bez přestání kouřil, částečně pak z pouhé únavy. Škvírami mezi zavřenými okenicemi prosvítalo slabé světlo nadcházejícího svítání.
"Jestli jsi unaven," řekl Howard, "půjdeme si lehnout. Můžeme pokračovat v rozhovoru později."
Odmítavě jsem zavrtěl hlavou, rukou jsem zakryl zívnutí a sáhl jsem po sklence sherry, abych to zamaskoval. Cítil jsem, že jsem pil příliš mnoho, ale rty mi hořely od dlouhého povídání a na patře jsem měl sucho, jako bych celé týdny žíznil. Byl jsem unaven, ba dokonce k smrti unaven. Ale hledal jsem Howarda příliš dlouho, než abych teď šel do postele, jako by se nic nedělo.
"Děkuji," řekl jsem. "Ale... ještě to ujde." Pohybem hlavy jsem ukázal k oknu. "Beztak se už nevyplatí jít spát. Než bych se dostal do hotelu, byl by dávno čas k snídani."
Howard svraštil čelo a znovu potáhl ze svého silného doutníku. Shledával jsem, že se to k němu jaksi nehodí.
"Můžeš spát tady," řekl. "Je tu dost volných postelí."
"To nejde. Priscylla na mě čeká v hotelu."
Na okamžik se na mě zadíval s podivným výrazem. "Priscylla," opakoval zamyšleně. Vyprávěl jsem mu i o ní, tak jako jsem mu postupně vyprávěl úplně o všem, včetně věcí, které jsem si původně chtěl ponechat sám pro sebe. V tomto bodu se Howard podobal mému otci - bylo zkrátka nemožné chtít před ním něco zatajit.
"Rád bych ji poznal," řekl po chvíli. "Kdybys proti tomu nic neměl."
"Proč bych měl mít?"
Pokrčil rameny, odklepal popel do krbu a rukou zakryl široké zívnutí. Musel být stejně unavený jako já. Ale zůstávala ještě spousta věcí, o kterých bylo třeba mluvit. Howard se ode mě dozvěděl vše, co chtěl vědět, ale já sám jsem mu dosud stačil položit ne víc než tři nebo čtyři otázky.
"Byl jste dobrý přítel mého otce?" zeptal jsem se.
"Tykej mi," zamumlal Howard a znovu zívl. "Zapomeň na to vykání, chlapče. Ale k tvé otázce: byl jsem jediný přítel, kterého tvůj otec měl." A o něco tišeji a výrazně změněným hlasem dodal: "Stejně jako i on byl mým jediným přítelem."
Na okamžik jsem si připadal skoro trapně. Ta otázka byla zbytečná jako nošení dříví do lesa. "Odkud jste ho... jste se znali?" zeptal jsem se.
"Ze Států." Howard odhodil zbytek doutníku do krbu, pozoroval, jak prskavě shořel, a pak vytáhl ze zdobené stříbrné krabice vedle sebe další. "Poznal jsem ho, když jsem byl kvůli svým výzkumům v Americe. Dlouho předtím, než ses narodil ty, Roberte. V jeho rodném městě."
"V Jerusalems Lotu," řekl jsem.
Howard neodpověděl, nýbrž se naklonil, vytáhl z ohně hořící třísku a připálil si doutník, přičemž pokračoval: "Hodně mě naučil, chlapče. A já jeho. Žádný z nás dvou by bez toho druhého dnes už nebyl naživu." Odmlčel se. Jeho tvář se na dvě či tři vteřiny zachmuřila. Rukama sevřel boční opěradla svého křesla, jako by je chtěl zlomit. V obličeji mu zaškubal sval.
"Je mi to líto," zamumlal jsem. "Nemusíme o tom mluvit, jestli nechceš."
Howard hlasitě natáhl vzduch. "Ach, už to je dobré," řekl. "A ty máš právo dozvědět se všechno. Konečně jsi synem mého přítele. A jeho dědic."
Na způsobu, jakým vyslovil svá poslední tři slova, se mi něco nelíbilo.
"Jak to myslíš?" zeptal jsem se.
"Máš peníze?" zeptal se namísto přímé dopovědi.
Chvíli jsem zmateně mlčel, ale pak jsem zavrtěl hlavou. "Ne," přiznal jsem. "Jen pár liber. Abych pravdu řekl, nestačí to ani k tomu, abych za sebe a za Priscyllu zaplatil účet ve WESTMINSTERU. Kreditní list, který mi otec dal, shořel v

Goldspie. A z hotovosti mi už moc nezbylo."
Howard přikývl, jako by nic jiného ani nečekal.
"O důvod víc, abychom hned zítra zašli k doktoru Grayovi," řekl. "Vlastně dnes. Už je vlastně zítra."
"Doktor Gray?"
"Můj advokát," vysvětlil Howard. "A tvého otce taky. O účet v hotelu si nedělej starosti. Jsi bohatý, Roberte."
Nijak zvlášť jsem tím nebyl překvapen. Věděl jsem, že můj otec byl zámožný muž. Dokonce velmi zámožný. Ale tato otázka mě v tuto chvíli zajímala jen okrajově.
Zmateně jsem uchopil skleničku, usrkl sherry a zase ji pomalu postavil na stůl. Ruce se mi třásly.
Howard se na mě pozorně zadíval.,.Necítíš se dobře?" zeptal se.
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne," řekl jsem rychle. "Tedy vlastně, ano. Já... už jsem oukej. Jenom toho bylo na mně najednou trochu moc. Obávám se, že z toho všeho chápu sotva polovinu."
"Bojím se, že ještě mnohem méně," zamumlal Howard. "Jestli se to, cos mi vyprávěl, skutečně seběhlo právě tak, pak jsi v nebezpečí, chlapče."
Téměř jsem se rozesmál. "To mi neušlo, Howarde," odpověděl jsem. "Jenom nechápu proč."
"Protože jsi Andarův syn," odpověděl tónem, jako by to bylo to nejpřirozenější vysvětlení na světě. "A protože kletba té čarodějnice stíhá rodinu až do poslední generace."
Navzdory ohni, praskajícímu v krbu, mi náhle připadlo, jako by se najednou v místnosti ochladilo o několik stupňů. Zachvěl jsem se.
"Ale existuje jeden způsob, jak tu kletbu zlomit, Roberte," pokračoval Howard, když si všiml mého zděšení.
"Můj otec se o to pokoušel," řekl jsem zdrceně. Howard chvíli mlčel. "To je pravda," řekl konečně. "Ale špatnými prostředky, Roberte. Nemohl vědět, že mají na své straně jednoho z Big Old Ones, VELIKÝCH STARCŮ. Kdyby to věděl, jednal by jinak."
"Alespoň to tušil."
Howard přikývl. "Jistě. Ale také tvůj otec byl jenom člověk, Roberte, na to nezapomeň, třebaže výjimečný. A kolikrát my lidé zavíráme oči právě před neodvratitelným." Znovu se na chvíli odmlčel a pohled, kterým si mě změřil, v sobě zvláštním způsobem spojoval lidské teplo, přátelství a starost. "Především," pokračoval potom změněným hlasem, "tě musíme dostat do bezpečí. To nebyla náhoda, že jsi byl v Goldspie napaden. Mají tvou stopu a zkusí to znovu. Obávám se, že by dokonce ani takovému, kdo nemá žádné zvláštní schopnosti, nedalo žádnou velkou práci vystopovat tě ve WESTMINSTERU. Tebe nebo tu dívku."
"Priscyllu?"
Howard přikývl. "Neměl jsi ji brát s sebou, Roberte," řekl vážně. "Představuje pro tebe nebezpečí."
"Nesmysl!" vykřikl jsem. "Kdybych ji tam nechal, zabili by ji. Priscylla pro nikoho nebezpečí nepředstavuje. Je to to nejnevinnější stvoření, jaké jsem kdy potkal."
Howard se tiše zasmál. "A zjevně jsi do ní zamilovaný až po uši," řekl. "Ale špatně jsi mi rozuměl. Měl jsem na mysli jen to, že ona může tvé pronásledovatele přivést na tvoji stopu. Nejmoudřejší by bylo, kdybyste se rozešli."
Neodpověděl jsem. V podstatě měl Howard úplnou pravdu. Jeho myšlenky mi nebyly cizí. Samotného mě to už napadlo, dávno předtím, než jsme vůbec dorazili do Londýna. Ne, rozuměl jsem mu dobře. Hloupé bylo jen to, že jsem rozumět nechtěl.
"Promluvme si o tom až zítra," navrhl Howard, když jsem neodpověděl. "Když vás nevyslídili až dosud, nebude snad ani pár hodin navíc hrát žádnou roli."
"Nerozejdu se s ní," řekl jsem zatvrzele. Sám jsem si při těch slovech připadal směšný. Choval jsem se jako zamilovaný primán, to mi bylo jasné. Ale bylo mi to naprosto jedno.
Howard si vzdychl. "Jak jsem už řekl," zamumlal. "Promluvíme si o tom později." Vstal, došel k psacímu stolu, otevřel jednu zásuvku, vrátil se zpátky s hrstí zmačkaných bankovek a podal mi je.
"Tímto zatím můžeš zaplatit za sebe a Priscyllu účet v hotelu," řekl.
Chtěl jsem odmítnout, ale Howard mě vůbec nepustil ke slovu. "Ber," řekl stroze. "A udělej, co ti říkám. Můžeš mi je později zase vrátit, když tě to uklidní. Ber to jako půjčku."
"Já... ale nevím, jestli to mohu přijmout," řekl jsem váhavě.
Howard se zvučně zasmál. "Ovšemže můžeš," řekl. "Počkej, až si promluvíš s doktorem Grayem, pak mi uvěříš. Budeš jedním z deseti nejbohatších lidí v této zemi." Netrpělivým pohybem hlavy ukázal na bankovky a já je vzal, třebaže stále ještě váhavě. "Musíte z toho hotelu pryč," řekl. Pokud byste tam žili dál, můžete si rovnou nechat svá jména vysázet do novin a jeden výtisk poslat do Goldspie."
"A kam... máme jít?" zeptal jsem se. Najednou jsem se cítil strašně bezmocný.
Howard chvíli přemýšlel. "Znám celou řadu lidí, kteří by vám pomohli," řekl po chvíli. "Nejprve můžete bydlet zde u mě. Komfort WESTMINSTERU vám sice nabídnout nemohu, ale za to je to bezpečnější."
Pohled, jakým jsem se kolem sebe rozhlédl, ho zřejmě pobavil. "Nenech se zmýlit vnějším zdáním, Roberte," řekl.
"A ostatní hosté?"
"Nejsou tu žádní jiní hosté," řekl Howard. "Už dlouho ne. Rowlf a já tu jsme jediní, kteří tu žijí. Penzion byl uzavřen už před lety, když jsem tento dům koupil. A Rowlf je skutečný mistr v odrazování potenciálních hostů. Tady budete v bezpečí."
Neodpověděl jsem a postavil se. Náhle jsem pocítil únavu ve vší její síle. "Myslím, že je čas," řekl jsem. "Na pár hodin se natáhnu a pak sem i s Priscyllou přijdeme."
"To není třeba," řekl Howard rychle. Na zcela krátkou chvíli jsem měl pocit, jako bych v jeho hlase zaslechl téměř vyděšený tón, ale když jsem zvedl oči a podíval se na něho, byl jeho obličej stejně bezvýrazný jako předtím.

"Sejdeme se ve městě," řekl. "Rovnou u mého advokáta. Čím dřív budeme mít formality za sebou, tím lépe. Napíšu ti jeho adresu. Každý drožkář ve městě tě k němu dopraví." Aniž by čekal na mou odpověď, obrátil se, rychle došel k psacímu stolu a načmáral něco na lístek.
Schoval jsem si ho, aniž bych se na něj podíval, pak jsem pro čisté svědomí dopil sklenku a vzal si z opěradla křesla svůj plášť. Bylo mi chladno. Únava jako olověná zátěž doléhala na mé údy.
"Pošlu Rowlfa," řekl Howard. "Ať ti obstará drožku. Mají stanoviště necelou míli odtud."
S unaveným zavrtěním hlavou jsem ho zadržel, přehodil jsem si plášť přes ramena a zamířil ke dveřím. "To není třeba," řekl jsem. "Můžu jít ten kousek pěšky. Ten ubohý Rowlf musí být právě tak unavený jako my. A mně čerstvý vzduch udělá jistě dobře."
Howard svraštil čelo, ale nedal jsem mu příležitost, aby zase něco namítl, nýbrž jsem otevřel dveře a rychle vyběhl na chodbu a odtud k východu. Howard mě následoval, pak mě předešel a otevřel dveře. Všiml jsem si, že tu kromě zámku a zajišťovacího řetízku jsou ještě dvě další závory. A něco, co vypadalo jako závora, ale nebylo.
Když Howard otevřel dveře, udeřil mě příval ledového vzduchu, až jsem se zatřásl chladem. Přitáhl jsem si plášť těsněji k ramenům, vyšel jsem na krok ze dveří a s pocitem, ve kterém se mísily nevole a úleva, jsem se ještě otočil.
Nebyla už tma, ale nebylo ještě ani světlo. Na ulici vládla v tuto chvíli ona podivná směsice pomalu ustupující noci a šedého ranního šera, kdy je stále ještě vidět skoro méně, než ve skutečné tmě. A bylo chladno. Velice chladno.
"Kdy?" zeptal jsem se.
Howard vytáhl z vesty kapesní hodinky, odklopil víčko a chvíli se mlčky díval na ciferník. "Teď je už pět," zabručel. "Než dojedeš do hotelu a trochu si odpočineš..." Zvedl oči. "Řekněme ve tři?"
"Ve tři u advokáta," přikývl jsem. Podal jsem mu na rozloučenou ruku, s posledním letmým úsměvem jsem se otočil a rychlými kroky jsem vyrazil do neskutečně působícího ranního šera.

"Pěkně mizerný den na rybaření."
Jerry French si hřbetem ruky přejel přes obličej, vydatně zívl a pevněji sevřel rybářskou výbavu, kterou si nesl v těžkém plátěném vaku jako pušku přes pravé rameno. "Dokonce vysloveně mizerný den na rybaření," dodal o něco hlasitěji, když nikdo z jeho dvou společníků na jeho poznámku neodpověděl.
"Jak jsi na to přišel?" zeptal se Glen, aniž by se na něho podíval. "Dnes je den jak dělaný na chytání kaprů." Došli až ke břehu řeky. Glen se zastavil, shodil dovedným obloukem výzbroj do malého člunu, uvázaného u napůl shnilého mola a kolébajícího se v proudu, sám pak do něj seskočil s rozpaženýma rukama. Loďka se naklonila trochu na bok, troška vody vystříkla přes její nízký okraj a stekla se na dno.
French rozmrzele svraštil čelo. Představa, že se má svěřit této napůl shnilé skořápce, ho naplňovala takřka tělesnou nelibostí. Mlčky proklínal sebe sama, že byl tak lehkomyslný a přijal Glenovo pozvání. Vždycky považoval za pitomost vstávat před východem slunce, celé hodiny se pak nechat houpat na řece a klepat se zimou, jen aby chytili pár ryb, které si může za pár šilinků koupit na každém rohu.
Glen se povzbudivě usmál a gestem ho vyzval, aby si taky nastoupil. "No tak už pojď," řekl. "Uvidíš, že to je zábava. A dokud se nezvedne mlha, nevyjede na řeku žádná loď. Vůbec nic se nemůže stát."
French byl jiného mínění. S nelibostí myslel na to, že neumí plavat. Ale zašel už příliš daleko, než aby teď ucouvl, pokud se nechtěl docela blamovat. Váhavě podal Glenovi svoji rybářskou výbavu a nešikovně slezl za Bobbym do člunu.
Zápach řeky mu stoupal do nosu a mísil se s vlhce šedivým aroma mlhy, těžko popsatelným slovy. V tomto ohledu měl zřejmě Glen pravdu: mlha ležela nad řekou jako šedá, nehmotná masa a nedovolovala vidět dál než na deset, maximálně patnáct yardů daleko, ale to taky odradí všechny říční lodě, nebo je alespoň přiměje, aby se držely dál od břehu. V posledních letech byly říční čluny, jezdící po Temži dolů do blízkého Londýna, stále větší, takže se beztak musely mnohem víc držet v hlubších vodách ve středu řeky. A přece se mu myšlenka, že by se měl svěřit tak zranitelně vypadající loďce, líbila každým okamžikem míň a míň.
Glen a Bobby se bez dalších slov usadili na úzké dřevěné lavičky. Glen se chopil vesel, uvolnil je z držáků a ponořil jejich listy do vody. French se rychle taky usadil, jakmile se člun rozhoupal ještě víc a vzápětí se tupý nos loďky obrátil oď břehu a zamířil ke středu řeky.
"Žádný strach," řekl Glen dobrácky dobíravým tónem. "Budeme veslovat jen pár yardů od břehu. Tady je dobré místo, ani ne moc daleko od břehu."
French odpověděl jen chabým přikývnutím. Pohledem přelétl po břehu, který bylo nyní skrze mlhu vidět už jen jako stín se zelenohnědým zabarvením, klouzal dál a spočinul na vodní hladině.
Temže byla toho rána nezvykle klidná, jako by mlha polykala nejen přísvit ranního šera, nýbrž i veškeré pohyby vln a pravidelné pleskání, se kterým se vesla nořila do vody, připadalo Frenchovi až příliš hlasité.
Vzdálili se sotva třicet yardů od břehu, když Glen vytáhl vesla z vody a vyhodil jako kotvu přes palubu veliké železné závaží na rezavém řetězu. "Tak," řekl se spikleneckým mrknutím. "A teď tě Bobby a já zasvětíme do tajemství rybolovu, zelenáči. Uvidíš, že jakmile tomu jednou přijdeš na chuť, nebudeš s tím už vůbec nikdy chtít přestat."
French o tom sice pochyboval, nicméně rezignovaně otevřel svůj plátěný pytel, začal vytahovat udici, rozloženou na čtyři díly a sestavovat ji. Příliš obratně si přitom nepočínal. Glen mezitím složil svoji vlastní udici několika zkušenými hmaty, pak Frenche chvíli pozoroval a vrtěl hlavou, aby mu nakonec přece jen pomohl.
"Vidíš," řekl v dobrém rozpoložení, "tak se to dělá. Vezmeš rukojeť a připevníš naviják tak, aby..."
Najednou sebou French trhl tak prudce, až se loďka divoce rozkymácela a Glen se zaraženě odmlčel uprostřed věty.

"Co je ti?" zeptal se.
French jen mávl rukou a na vteřinu se s přimhouřenýma očima zadíval na řeku.
"Co je?" zeptal se Glen ještě jednou.
"Já... zdálo se mi, že jsem něco zaslechl...," odpověděl French, aniž by spouštěl řeku z dohledu.
"Zaslechl?" Glen svraštil čelo, na chvíli se zadíval na vodu stejným směrem jako French a pak se obrátil k Bobbymu, který už taky mezitím sestavil svůj rybářský prut a mlčky upevňoval na háček návnadu.
Bobby zavrtěl hlavou, ale neřekl nic. Skoro vůbec nikdy nemluvil.
"Já... asi jsem se musel splést," zamumlal French. "Omlouvám se."
Glen se shovívavě usmál, mávl rukou a dokončil sestavování prutu. ‚Ano," řekl. "Asi to tak bude. Ale nic si z toho nedělej."
French přikývl. Ale byl si jist, že se nemýlil. Slyšel ten zvuk: těžké, jasné zašplouchání. Skoro, pomyslel si French s hrůzou, jako by ze břehu do vody sklouzlo něco těžkého.
Přistihl se při tom, jak jeho pohled téměř panicky sklouzává ke břehu a zkoumá vodní hladinu mezi zeleným pruhem a člunem. Zimomřivě si přitáhl plášť víc k tělu. Vítr jako by se ještě o něco ochladil.
Glen mocným švihem nahodil vlasec. Háček žbluňkl asi pět nebo šest yardů od loďky do vody; vlasec se s bzučením odmotal z navijáku. Glen spokojeně přikývl, napůl se obrátil a vtiskl Frenchovi udici do rukou.
"Vidíš?" řekl. "Všechno, co teď ještě musíš dělat, je čekat." Povzbudivě se usmál, nahodil svoji vlastní udici a narovnal si záda. Bobby už mezitím zaujal typicky rybářskou polohu s trupem nakloněným dopředu.
French se smíšenými pocity zíral upřeně na hladinu. Byl si jistý, že ten podivný zvuk slyšel. Ale mohlo pro něj existovat na tisíc různých vysvětlení a nemělo smysl z toho hned bláznit.
French si uvědomoval, že je unavený, ve špatné náladě, ta mlha je mu nepříjemná, je mu zima, a to je vše.
Chvíli nato zaslechl ten zvuk znovu. Tentokrát to bylo blíž a trochu jiné. Tentokrát to znělo, jako by se něco velkého a těžkého přibližovalo ke člunu.
Neměl však čas, aby Glena nebo Bobbyho upozornil na tohle nové narušení ranního ticha. Bobbyho prut sebou škubl, jako by někdo vší silou zatáhl za druhý konec vlasce.
Bobby zmateně zaklel, napůl se vztyčil a vší silou se vzepřel proti loďce.
"Počkej!" řekl Glen rychle. Vtiskl Frenchovi do ruky svoji vlastní udici, vstal a jediným krokem byl u Bobyho, aby mu mohl pomoct. Ale dokonce i spojenými silami sotva stačili vzdorovat příšernému tahu. Prut se prohýbal jako luk; vlasec byl tak napjatý, že až zpíval. "Sakra!" supěl Glen. "To se ti muselo zakousnout pořádné hovado!"
Najednou se pod hladinou mihlo cosi obrovského, beztvarého, temného. French chtěl varovně vykřiknout, ale už se k tomu nedostal.
Cosi tvrdě vrazilo do člunu a současně se vlasec prudkým trhnutím přetrhl. Glen překvapeně vykřikl, ztratil rovnováhu a svalil se na mokrou podlahu loďky.
Bobby měl menší štěstí. Možná, že byl prostě jen příliš paličatý a nechtěl udici pustit.
S chraplavým výkřikem se převrátil dopředu, chvíli zůstal viset v naprosto nemožné poloze nakloněný nad okraj člunu, oběma rukama dosud svíral prut, až se nakonec převrátil a plesknutím spadl do vody.
Glen zaklel a hned zase vyskočil na nohy, oběma rukama se chytil okraje loďky a vyklonil se z lodi, jak jen to šlo. Po Bobbym však nikde ani stopy. Voda na místě, kde se potopil, jako by vřela.
Taky French odhodil svoji udici na dno člunu a přiklekl vedle Glena. Člun se divoce zakymácel a French měl opět pocit, jako by pod hladinou zahlédl jakýsi stín. Nestvůrně obrovský stín.
"Ten... ten už se nevynoří," zasípal. "Glene, on se už nevynoří!"
Glen mu uťal řeč prudkým pohybem. "Nemluv nesmysly," řekl. "Bobby plave jako ryba. A voda tu není hluboká." Ale jeho hlas zněl stísněně a svými slovy jako by spíš chtěl uklidnit sebe samotného. Neuplynulo ještě moc času od chvíle, co spadl Bobby přes palubu - snad pět vteřin, snad víc, ale přesto už se dávno měl vynořit.
Ale nevynořil. Namísto toho se voda tam, kde se potopil, začala barvit tmavě...
French měl pocit, jako by se o něho otřel závan ledového dechu, když uviděl, jak se mezi vzduchovými bublinami, stále ještě stoupajícími tam, kde se Bobby potopil, najednou objevily temně rudé pruhy a skvrny, počaly se rozplývat a barvit vodu kolem loďky pomalu do růžova.
"Krev!" zachroptěl. "Glene, to je krev! To je - "
Příšerný úder najednou zasáhl loďku. Překvapené výkřiky Frenche a Glena zanikly v neuvěřitelném praskotu a tříštění, jako by tu nepatrnou pramičku uchopila pěst titána a vymrštila ji metr vysoko do vzduchu. Něco velikého, nestvůrně velikého, se vymrštilo ze zpěněné řeky.
French se ve vzduchu převrátil, těžce dopadl do vody a naslepo hmatal kolem sebe. Podařilo se mu čehosi chytit, instinktivně to sevřel oběma rukama, zatímco nohama zuřivě kopal.
Jaksi se mu podařilo dostat se na hladinu, zachytit se kusu rozbitého člunu a pevně se ho přidržet. Lačně do sebe nasál vzduch, kopal dál nohama a současně se pokoušel ještě pevněji se chytit své opory. Kdyby ji pustil, byl by ztracen. Možná tu voda nebyla hluboká, ale on neuměl vůbec plavat, a k utopení tu bylo vody jistě dost.
French se několikrát zhluboka nadechl a vydechl, ze všech sil přemáhal panický strach, který mu téměř zatemňoval rozum, a otáčel hlavu střídavě vlevo a vpravo. Loďka byla rozbitá, jako by ji zasáhla koule z kanónu, ale ani po Glenovi, ani po Bobbym nebylo nikde ani památky.
Cosi se mu otřelo o nohy. Něco hnusného, studeného, hladkého, slizkého.
French na okamžik strnul a pohlédl pod sebe. Pod ním se pod vodou mihl jakýsi stín - veliký, mohutný stín, kousek se od něho vzdálil a pak znovu začal narůstat.
Voda vybuchla v pěnivé explozi. Cosi gigantického, strašlivého a slizkého se vynořilo z rozbouřených vod Temže,

vzepjalo se do neskutečné výšky a zákeřně blýskajícíma očima zíralo dolů na Frenche.
French se rozkřičel.
Ale nekřičel dlouho.

Chlad mě zahalil jako ledový plášť. Ulice byly opuštěné, dokonce i na tuto časnou hodinu nezvykle prázdné, jako by byla tato část Londýna po vymření. Už po několika minutách jsem litoval svého rozhodnutí odmítnout Howardovu nabídku a jít pěšky; stanoviště drožek, které jsem viděl už po cestě sem, bylo prázdné, opuštěné - kdo by taky ráno v pět potřeboval drožku, navíc ještě v této části města? Ale byl jsem taky příliš hrdý, než abych se vrátil a dodatečně ještě přijal Howardovu nabídku. Kromě toho už zřejmě dávno spal a já jsem ho nechtěl podruhé tahat z postele. A tak jsem šel prostě dál. V nejhorším případě dojdu až do WESTMINSTERU pěšky. Taková hodinová procházka mi udělá dobře po dlouhé noci, probdělé v Howardově zakouřené knihovně.
A v podstatě jsem byl rád, že mohu být chvíli sám. Důvěřoval jsem Howardovi, ale co mi vyprávěl, bylo prostě příliš, než abych to mohl strávit za tak krátkou chvíli. A cítil jsem - aniž bych ten pocit dokázal konkrétně podložit, že mi víc zamlčel, než prozradil. Ten muž byl zahalen ne jedním tajemstvím, nýbrž hned celou sítí.
Mé kroky se na vlhké kamenné dlažbě ulice rozléhaly s podivnou hlasitostí.
Mlha, která zpočátku visela jen tu a tam ve vzduchu jako tenký závoj, během posledních minut houstla stejnou mírou, jakou ustupovala noc, takže se navzdory stále rychleji se klubajícímu svítání nikterak nerozjasňovalo.
Přitáhl jsem si plášť těsněji k ramenům, sklonil jsem hlavu a přidal do kroku. Má ruka, aniž bych si toho v první chvíli sám všiml, sklouzla pod plást a sevřela rukojeť hole, skrývající kord. Pocit, že mám zbraň, mě jaksi uklidňoval. Tato část města, kde ležel Howardův penzion, neměla špatnou pověst pro nic za nic. A zase jsem měl ten stejný tísnivý pocit jako minulého večera - pocit, jako by mě z mlhy sledovaly nějaké neviditelné oči... Nebyl to jen pocit.
Najednou se přede mnou z mlhy vynořil nějaký stín a zase zmizel, příliš rychle, než abych dokázal cokoli rozeznat, ale pak jsem uslyšel rychlý dupot kroků, tlumených šedou kaší mlhy.
Prudce jsem se zastavil. Rukou jsem pevněji sevřel hůl, ale ještě jsem z ní zbraň nevytáhl. Jestli tu na mě opravdu někdo číhá, pak by bylo snad lepší zatím těm chlapům neukazovat, že nejsem tak zcela bezbranný, jak se zřejmě domnívají.
Pohledem jsem se zavrtával do dmoucí se šedé hmoty, která mě obklopovala. Náhle mě napadlo, jak strašlivě se ochladilo. Ruce i tvář mě zábly chladem a dech se mi před obličejem srážel v obláček bílé páry.
"Roberte..."
Ten hlas byl jen dech, nic víc než zaševelení větru v koruně stromu, zněl tak neskutečně a slabě a jako by přicházel ze všech stran současně. Znovu jsem uviděl - nebo jsem si to alespoň namlouval - nějaký stín, ale opět zmizel příliš rychle, než abych cokoli rozeznal.
"Róóóbéééértéééé..."
Zmateně jsem upíral oči do mlhy. Na docela krátkou chvíli jsem uvěřil, že snad poznávám hlas svého otce, ale bylo to jen přání, ke kterému jsem se v tu chvíli upnul. V tom hlase jako by zaznívalo ostrý, jaksi zlý podtón. Mlhou zadusaly na kamenné dlažbě těžké kroky, potom jsem zaslechl tichý, hrdelní smích.
"Kdo je tu?" zeptal jsem se. Můj hlas nezněl tak docela pevně, jak jsem si přál. Ruce se mi třásly.
"Rómóóó... béééééér... téééééééé..."
Jen toto jedno slovo, mé jméno, nic víc. A přesto mě zvuk toho příšerného hlasu mrazil až do morku kostí. Ještě jednou jsem se rozhlédl na všechny strany, hlasitě jsem se nadechl a šel jsem dál. Jen s námahou jsem odolal pokušení prostě se rozběhnout, co nejrychleji to půjde.
"Roberte," zašeptal hlas. "Pojď ke mně."
Zrychlil jsem a současně jsem se pokoušel hlas ignorovat. Nešlo to. Ačkoli byl tak tichý, že jsem slova mohl spíš odhadovat, než jim rozumět, bylo v nich cosi sugestivního, velitelského, co se nedalo přeslechnout. Stále jsem ještě nedokázal říct, odkud přichází. Zdálo se, jako by to ke mně naléhavě promlouvala samotná mlha...
Přede mnou z matného šera zazářilo jakési světlo. Zastavil jsem se. Světlo blikalo a bylo velice slabé, ale světlo plynové lampy to nebylo; ani lampa vozu, který snad zabloudil do těchto končin. V tom světle bylo... něco neblahého.
"Roberte. Pojď ke mně."
Tentokrát zněl ten hlas velitelsky, tvrdě. Udělal jsem krok, pak jsem se ale znovu zastavil a usilovně se pokoušel rozeznat víc než jen ono nazelenalé blikavé světlo.
Světlo planulo a kolísalo zvláštním způsobem; skoro, jako by bylo živé. Jeho zář byla tlumena mlhou, ale přesto jsem rozeznával jeho jedovatě zelené, zlověstné zabarvení a na okamžik jsem měl pocit, jako by se o mě otřelo něco neviditelného, ledového.
A pak ze světla vystoupila postava. Postava mého otce.
Navzdory stále houstnoucí mlze jsem ho poznal okamžitě; jeho úzký obličej, orámovaný pedantsky zaholenou bradkou, v něm pár planoucích očí, ironicky stažená ústa, klikatý blesk sněhobílých vlasů nad pravým obočím...
"Otče..."
Přiblížil se o kus blíž ke mně, zastavil se však na vzdálenost asi tří nebo čtyř kroků a s neurčitým výrazem na mě hleděl. Skrze jeho tělo jsem slabě viděl prosvítat obrysy domu.
"Roberte," řekl. "Volal jsem tě. Proč jsi nezůstal stát?"
Chtěl jsem odpovědět, ale nemohl jsem. Někde hluboko, hluboko ve mně, mi začínal našeptávat varující hlas, ale taky tu bylo něco, co ho potlačovalo. Něco, co nepocházelo ze mě samotného. Jinak než několikrát předtím mě tato napůl průhledná postava naplňovala hrůzou. V hrdle jsem měl sucho. Až to bolelo.

"Co... co chceš?" zeptal jsem se s námahou.
"Co chci?" otec se blahosklonně usmál. "Pomoci ti, Roberte. Proč jsi na mě nepočkal v Goldspie?"
"Ne...počkal?" Proč jen se mi tak těžko mluví? Proč nedokážu zformulovat jedinou jasnou myšlenku?
"Ztratil jsem tvoji stopu," řekl. "Ale teď jsem tě znovu na šel." Náhle se cosi v jeho pohledu změnilo. "Jsi v nebezpečí, Roberte," řekl. "Ve větším nebezpečí, než tušíš."
"Já... vím," řekl jsem těžce. Pod spánky mi začal sílit tupý, trýznivý tlak.
"Ó, kdepak," řekl Andara jízlivě. "Nic nevíš, Roberte. Domníváš se, že víš, ale přitom přehlížíš skutečné nebezpečí. Nevracej se k Howardovi."
"Nevracet se k Howardovi?" opakoval jsem přihlouple. "Jak to myslíš?"

YOG-SOTH zvaný Vše v jednom, brána i klíč ke všem cestám

Rychlý stín netrpělivosti, téměř hněv, přelétl přes tvář mého otce, něco, co jsem u něho nikdy předtím nepozoroval.
"Tak jak to říkám, můj synu," řekl. "Howard není tím, za koho ho považuješ."
"Ale ty... ty sám jsi mě přece... poslal k němu," řekl jsem bezradně. Tlak v mé hlavě byl ještě horší, ještě trýznivější. Bylo to, jako by se mi kolem lebky stahovala neviditelná ocelová obruč, stále víc a víc.
"Poslal jsem tě ke svému příteli Howardovi," přikývl, "to je pravda. Ale ne k tomuto Howardovi."
"Takže je... ještě nějaký jiný?"
Andara zavrtěl hlavou. "Ano a ne," řekl. "Howard je mrtev, už dlouho. Zemřel krátce poté, co Yog-Sothoth zničil naši loď. Čarodějnice z Jerusalems Lotu našly jeho stopu a nahradily ho vlastním člověkem. Pokud se s ním ještě jednou setkáš, zničí tě, Roberte. Udělal by to už dnes, ale byl zaskočen tvým objevením. A taky tě chtěl vyslechnout. Co jsi mu vyprávěl?"
Sotva jsem byl ještě schopen myslet. Bolest mi vháněla slzy do očí. "Vše...všechno," odpověděl jsem sípavě. "Já... já jsem myslel, že... že mu můžu důvěřovat."
Otec si vzdychl. "Toho jsem se obával," řekl. "Ale ještě není úplně pozdě. Ještě neví nic o tom, že stále existuji."
Zasmál se; tiše, zle a tak mrazivě, až jsem se zachvěl. "Pojď se mnou, Roberte," řekl. "Stavíme se pro Priscyllu a půjdeme na místo, kde ti už nebude moci uškodit."
Natáhl ruku, udělal další krok ke mně a povzbudivě se usmál. Ucukl jsem. Instinktivně jsem sice chtěl po jeho ruce sáhnout - ale cosi mě zadrželo.
"Pojď, Roberte," řekl znovu.
Bolest mi vháněla slzy do očí. Zasténal jsem, na chvíli jsem zakolísal a pak ustoupil o půl kroku nazpět. Stálo mě to všechnu sílu, kterou jsem měl. Bolest v mé lebce se vystupňovala v přímo vražedné bušení kladiva.
"Ty... nejsi... můj otec," vydralo se mi z hrdla.
Andarův pohled byl v tu chvíli jako led. V obličeji mu škubalo, jako by se cosi jiného, temného, pokoušelo prorazit skrze něj ven.
"Nejsem tvůj otec?" opakoval číhavě.
Namáhavě jsem zavrtěl hlavou. "Já... nevím, kdo jsi," sípal jsem. Sotva jsem měl ještě dost sil udržet se na nohou. "Ale můj otec... nejsi. Ty nejsi Roderick Andara."
Bolest ustala tak náhle, jako by ji rázem někdo vypnul. Hlasitě jsem vzdychl, na okamžik se zapotácel pod pocitem úlevy a hřbetem ruky si přejel přes oči.
Andarova postava se rozechvěla. Ve zlomku okamžiku úplně zprůsvitněla, takže jsem za ní mohl rozeznat vzdouvající se závoj mlhy. Potom znovu stíny, ze kterých bylo jeho tělo utvořeno, zhoustly.
Ale nebyla to už lidská postava.
Z hrdla se mi vydral nevěřícný výkřik, když jsem uviděl, co se přede mnou formuje z vířící nicoty a mlhy.
Ta věc vypadala jako člověk, to znamená, že to mělo hlavu, tělo, dvě nohy a dvě paže - ale tím také veškerá podoba končila. Bylo to veliké jako medvěd a zřejmě ještě mohutnější, celé to tělo jako by bylo utvořeno z nazelenalé, rosolovité hmoty, z třesoucího se aspiku, jenž byl v ustavičném pohybu a jako by se neustále rozplýval a zase formoval. Jeho ruce vypadaly jako kluzké cáry bez viditelných prstů.
Zděšeně jsem se zapotácel nazpět. Nestvůra ze sebe vyrazila odporný, bublavý zvuk, v jediném, jen zdánlivě nemotorném pohybu zvedla nohu ze země a belhala se ke mně. Její obrovské paže se lačně natahovaly po mně.
Zoufalým pohybem jsem se vrhl nazpět, vytrhl jsem zpod pláště kord a nahrbil se. Cosi mi napovídalo, že ta věc sice vypadá těžkopádně a bachratě, ale ve skutečnosti taková není. Pomyšlení, že bych se k tomu měl obrátit zády, mi bylo nesnesitelné.
Monstrum zaútočilo. Jeho tělo jako by bylo jediný vlnivý pohyb; spíš to teklo, než běželo. Uskočil jsem stranou, vytrhl zbraň z hole a bodl ostrým hrotem do místa, kde mívají lidé obličej.
Ocel pronikla s odporným začvachtáním na šířku dlaně hluboko do zeleně světélkující hmoty. Měl jsem pocit, jako bych vrazil kord do velice hustého sirupu. Zbraní projel vražedný náraz a usadil se mi v rameni jako pocit vibrující bolesti.
Jen s největší námahou jsem mohl zabránit tomu, aby mi to nevyrvalo zbraň z ruky. Současně se obluda vrhla dopředu a znovu po mě vztáhla své strašlivé paže.
Vykřikl jsem bolestí, když se mě její ruce dotkly. Odporný vzhled nestvůry sugeroval dojem její slabosti, ale to byl klam. Ty ruce byly jako ocelové spáry. Žebra mi zapraskala, když mě její paže objaly ve smrtícím sevření hrudník. Hvízdavě mi z plic unikal vzduch.

Zaslepený bolestí a strachem jsem zvedl kord, uchopil jsem ho oběma rukama jako dýku a vrazil ho až po rukojeť obludě do ramene.
Bolestné škubnutí projelo tělem hrůzného stvoření. Jeho stisk povolil; ale jen o trochu a jen na zlomek vteřiny.
Tento nepatrný okamžik mi však stačil. Strach mi dodal obrovskou sílu. Se zoufalým úsilím jsem se vymanil z netvorova stisku, odpotácel se zpět a těžce upadl na záda. Můj protivník ze sebe vyrazil strašlivý, mazlavě znějící řev, odbelhal se opačným směrem a namáhavě se snažil udržet rovnováhu. Kord mu stále ještě vězel v rameni; kulatá hruška na konci rukojeti trčela jako bizarní ozdoba ze zeleně světélkující hmoty, z níž bylo utvořeno jeho tělo.
Potácel se. Hluboký, bolestný sten se mu dral z hrudi. Ruce bezmocně šermovaly ve vzduchu. Pomalu, jako by se tomu stále ještě bránil vší silou svého titánského těla, poklesl v kolenou, na okamžik se vzepřel na rukou a pak se docela svalil dopředu.
Vzápětí se počal roztékat. Zelená hmota, ze které bylo jeho tělo utvořeno, jako by ve vteřině ztratila veškerou soudržnost. Tenké, lesknoucí se pramínky slizu kanuly na zem, následovány cáry a kusy, velkými jako pěst.
Odehrálo se to s přízračnou rychlostí. Tělo netvora se roztékalo v rosolovitou, amébovitou hmotu bez viditelných údů, roztékalo se do šíře a proměňovalo se v kypící kaluž nazelenale bílé, světélkující, husté tekutiny.
Pomalu jsem se napřímil. Ruce a kolena se mi třásly, ten strašlivý pohled byl útokem na můj žaludek, ale přinutil jsem se hledět na to dál a dokonce jsem po pár vteřinách udělal krok směrem k tomu.
Z původní obludy nezbylo už vůbec nic. Na kamenné dlažbě se přede mnou rozprostírala třpytivá kaluž o průměru téměř pěti metrů. Na jejím povrchu se vytvářely světélkující bubliny a bezhlučně praskaly. Když jsem se pak odvážil ještě o kousek blíž, udeřil mě do nosu odporný, dusivý zápach.
A pak mě jen o vlásek stála moje zvědavost život.
Ze světélkující kaluže vystřelilo tenké zelené vlákno, ovinulo se mi kolem nohy a jedním trhnutím mě zbavilo rovnováhy. Vykřikl jsem, podruhé jsem upadl na záda a zoufale jsem se pokoušel nohu vysvobodit. Nešlo to. Vlákno nebylo o moc silnější než můj malíček, ale vyvíjelo téměř neuvěřitelnou sílu. Cítil jsem, jak se mi trhá kůže a jak mi krev stéká po noze. A smyčka se stahovala stále víc a víc. Bolest byla strašlivá.
Zoufalým pohybem jsem se obrátil a vzepřel jsem se, pokud to jen mé bizarní pouto umožňovalo.
Ve středu kaluže počalo vyvstávat víc a víc bublin. Tekutina vřela a vzdouvala se. Vytvářelo se zelenohnědé bahno, náhle začalo vířit, pak se na povrchu vytvořila hrouda, veliká jako pěst, a počala růst.
Při tom pohledu jsem na okamžik dokonce i zapomněl na všechnu bolest. Nestvůra se znovu začínala formovat!
Znovu jsem vykřikl a ještě jednou se vší silou vrhl zpět, ale jediným výsledkem bylo, že se mi slizké chapadlo zařízlo do masa ještě hlouběji. Zoufale jsem se otočil. Ulice byla prázdná, nikde nebylo vidět nic, co by se třeba jen trochu dalo použít jako zbraň, a pokud obyvatelé této ulice vůbec slyšeli můj zoufalý křik, zřejmě se usilovně snažili ho přeslechnout.
Můj kord! Kde je můj kord? Pohledem jsem klouzal po bublající kaluži, na okamžik jsem spočinul na vzdouvající se, rychle narůstající houdě v jejím středu a pak zamířil dál. Bylo jen věcí okamžiku, než se nestvůra opět vztyčí v plné své síle. A podruhé už nebudu mít nejmenší šanci.
Tu jsem objevil svoji zbraň. Ležela nepříliš daleko ode mě - ale přímo pod tou kypící vrstvou zelené tekutiny, v samém srdci kaluže...
A nestvůra, jako by četla mé myšlenky, zatahala chapadlem prudce za můj kotník a přitáhla mě o kus blíž ke kaluži.
Vykřikl jsem, obličej jsem si odřel o tvrdou dlažbu, když jsem následkem toho prudkého pohybu znovu upadl dopředu, vzápětí jsem se silou, o které jsem neměl ponětí odkud se vzala, znovu převrátil na záda a natáhl obě paže.
Na okamžik byl pocit hnusu téměř silnější než moje zděšení. Mé prsty strnuly několik milimetrů nad povrchem vzdouvající se kaluže. Cítil jsem teplo, vycházející z tekutiny. Zápach byl nesnesitelný, takže jsem skoro nemohl dýchat. Ale pak jsem překonal odpor a prsty sevřel kord.
Byl to pocit, jako bych sáhl do kyseliny. Kůže mě pálila, jako by mě ji v pruzích stahovali z těla. Tenké slizké nitky se mi zachytily na předloktí a vzápětí se ovinuly i nad loktem. Zoufale jsem se vrhl zpátky a přitom se mi podařilo vytrhnout kord.
Čepel se zablýskla. Zaslepen bolestí a strachem jsem se otočil, vší silou jsem trhl chapadlem, které mě svíralo, a švihl jsem kordem.
Ostrá ocel přesekla výběžek jako nic. Ostří udeřilo do dlažby a s bolestivým nárazem se odrazilo. Useknutý pahýl obludného chapadla se divoce zmítal sem a tam. Odplazil jsem se zpátky, rychle jsem se vzpřímil na kolena a s odporem jsem si odřízl konec chapadla, který se mi stále ještě oviják kolem kotníku.
Na chvíli se mi udělalo zle. Vypětí zápasu i bolest byly příliš velké. Zapotácel jsem se, ze všech sil jsem potlačil nutkání ke zvracení a nejistě jsem se zvedl. Namáhavě jsem zvedl hlavu.
Pohled, který se mi naskytl, mě zasáhl jako blesk.
Ze středu rychle se zmenšující kaluže vyrůstala obrovská, zeleně světélkující obluda. Její lebka bez obličeje se zvedla a zírala směrem ke mně...
Odtrhl jsem se od toho bizarního pohledu, otočil se a prchal, jak jsem jen mohl nejrychleji. Noha mě bolela přímo nesnesitelně. Na dlažbě za mnou zůstávala tenká stopa třpytících se rudých kapiček, zatímco pravá ruka mě stále ještě pálila, jako by byla v jediném ohni. Kůži jsem na ní měl červenou jako při poleptání.
Utíkal jsem. Rychlým pohybem jsem se ohlédl přes rameno a uviděl, že můj protivník se už pustil do pronásledování a hrne se za mnou. A stále víc mě doháněl!
Zdvojnásobil jsem své úsilí, ale má zranění mi velice překážela v běhu. A i kdyby tomu tak nebylo, sotva bych té příšeře mohl uniknout. To stvoření se pohybovalo rychlostí, která byla výsměchem jeho bizarnímu vzhledu.
Přede mnou se cosi pohnulo. Jakýsi stín se mihl v mlze, pak jsem zaslechl tvrdé údery okovaných koňských kopyt.

Mlha se rozhrnula a vyplivla černý kočár, tažený dvěma koňmi.
Jen tak tak, že mě nepřejel. V poslední chvíli jsem uskočil stranou, opět jsem ztratil rovnováhu a natáhl se jak dlouhý, tak široký. Vedle mě kočí přitáhl s pronikavým výkřikem otěže, koně se vyděsili, v mžiku zastavili těžký kočár a vzepjali se.
"Roberte! Zůstaň ležet!"uslyšel jsem velitelský hlas.
Instinktivně jsem poslechl, třebaže jsem byl příliš zmatený, než abych ten hlas hned poznal. S námahou jsem se převalil na záda a uviděl, jak se kočí mocným skokem vrhl z kozlíku. Současné se dveře drožky rozletěly a ven vyskočila štíhlá postava v elegantním šedém letním obleku.
Howard!
Pohledem jsem hledal nestvůru. Ta bestie mě musela každým okamžikem dostihnout; můj náskok - pokud se vůbec u někoho, kdo leží natažený na dlažbě, navíc napůl ochrnutý bolestí a strachem, ještě dá mluvit o nějakém náskoku - se snížil na méně než dvacet kroků.
Nevěřícně jsem hleděl, jak Howard proletěl kolem mě a bez nejmenší známky strachu se rozběhl proti nestvůře. V pravé ruce držel cosi malého, šedého.
"Howarde!" zařval jsem zoufale. "Ne! Zabije tě to!"
Howard nereagoval. Běžel dál, zastavil se až tři kroky před obludou a pak vymrštil pravou ruku. Ta malá věc, kterou držel v ruce, opsala ve vzduchu perfektní oblouk a dopadla netvorovi přímo na hruď.
Výsledek byl ohromující. Obluda se zastavila tak prudce, jako by narazila na neviditelnou zeď. Škubavý, vlnivý pohyb jí projel tělem. Její paže šermovaly kolem sebe.
Potom se podruhé začala rozpouštět. Ale tentokrát to bylo jiné. Její tělo se neroztékalo v zelený sliz, nýbrž se vypařovalo!
Tam, kde Howardova zbraň příšeru zasáhla, se jí počal z hrudi valit šedivý kouř. Slizké maso - nebo co to vlastně bylo - začalo vřít, kypět a jako by se zmítalo v křeči. Unikalo z něj víc a víc kouře, dokonce se mi zdálo, jako bych slyšel tiché, jakoby elektrické praskání.
Netrvalo to ani minutu. Kouř byl tak hustý, že mi docela zakryl výhled na nestvůru, ale když se rozplynul, nezbývalo z ní vůbec nic. Jen tam, kde předtím stála, ležela ta malá šedá věc.
Howard rychlými kroky došel až k tomu místu, sehnul se a zvedl předmět, kterým předtím hodil, s letmým, triumfálním úsměvem. Jakási ruka se mi dotkla ramene a když jsem zvedl oči, hleděl jsem do širokého tmavého obličeje, který mě starostlivě pozoroval. Ani jsem si nevšiml, že Rowlf poklekl vedle mě.
"Všechno v pořádku?" zeptal se.
"Ano," řekl jsem a zavrtěl přitom hlavou. Rowlf se usmál, podstrčil svoje obrovské tlapy pod moje záda a bez jakékoli velké námahy mě zvedl.
"Co to... proboha, bylo?" vykoktal jsem bezradně. Rowlf neodpověděl, mlčky mě postavil na nohy a vzápětí pak podepřel, když se zdálo, že má zraněná noha neunese váhu těla.
"Odnes ho do kočáru," řekl Howard. Rowlf něco zavrčel, bez okolků mě vzal do náručí a přes moje protesty odnesl ke kočáru. Tam mě opatrně naložil dovnitř, ještě jednou se usmál a zase se vrátil na kozlík. Několik vteřin nato nastoupil ke mně i Howard, zavřel za sebou dveře a vůz se dal do pohybu.
"To bylo jen tak, tak," řekl s úsměvem, když se usadil a chvíli si mě zkoumavě prohlížel.
"Já... děkuji ti za pomoc," zamumlal jsem rozpačitě. "Ale jak..."
Howard se usmál. "Jak jsem to věděl? Vůbec jsem to nevěděl. Měl jsem jenom pocit, že bude lepší, když pojedu za tebou. A jak se ukázalo, vyplatilo se to."
"Co to bylo?" zeptal jsem se. "Ta nestvůra..."
"Shoggote," odpověděl Howard lhostejně. "Menší bratříček Yog-Sothotha, abych tak řekl." Na chvíli se odmlčel a předklonil se, aby se podíval na mou zraněnou nohu. "Ale to ti všechno vysvětlím později," pokračoval trochu jiným tónem. "Teď tě především odvezu k jednomu známému lékaři. A pak pojedeme společně do hotelu a sbalíme tvoje věci. Tam už určitě nejste v bezpečí.
"A ten advokát?"
Howard mávl rukou. "Doktor Gray je nejenže můj advokát," řekl, "nýbrž také můj přítel. Přijde ke mně domů, když k němu pošlu Rowlfa a když mu... ehm... vysvětlím okolnosti. Priscylla a ty budete prozatím muset zůstat u mě. Obávám se, že jsme naše protivníky podcenili."
"Ano," vzdychl jsem si. "Taky mi to tak připadá."

Nad řekou se vznášela mlha a nad hladinu stoupal ledový dech, jakoby z jiného světa. Bylo chladno, na tuto roční dobu až příliš chladno, dokonce i zde, na Temži. Bylo to v pořadí už sedmé nebo osmé ráno, co se spolu se svítáním přikradla i tato mlha. Svými šedými, vzdouvajícími se mračny polykala světlo a oddalovala zrození dne.
Mortenson si ztuhlými prsty zapálil doutník, odhodil zápalku do řeky a plnou vahou se opřel o rezavé lodní zábradlí. Hlídkový člun líně ležel na vodě. Skoro bez pohnutí, jako ležel celou noc, více než jedenáct hodin od chvíle, co Mortenson nastoupil do služby.
Unavenýma, zarudlýma očima hleděl k východu. Mlha houstla; dokonce obě věže Tower Bridge prosvítaly tou šedou stěnou, sunoucí se nad řekou jen jako černé, bizarní stíny, a veškeré zvuky v okolí, jako by byly podivně, až neskutečně utlumené.
Mortenson se odtrhl od toho pohledu, zimomřivě si zamnul ruce, pak se obrátil a zamířil do kormidelny. Jeho kroky dutě

zaduněly o palubu. Nebýt nejasného stínu Sarcina za zavřeným okénkem kormidelny, musel by téměř uvěřit, že široko daleko není jediného živého človíčka.
Sarcin až s přemrštěně rychlým pohybem vyskočil, chvíli zmatené mžoural jeho směrem, než Mortensona konečně poznal. Úsměvem mu prosvítal provinilý výraz.
Mortenson se taky usmál, s hlasitým vzdychnutím dosedl na nepohodlnou židli vedle kormidelního kola a potáhl ze svého doutníku. Žhavý uhlík se jako maličké rudé oko zrcadlil v okénku.
"Je tam venku něco zvláštního? zeptal se Sarcin po chvíli. Mortenson zavrtěl hlavou a vyfoukl proti oknu oblak dýmu.
Sarcin demonstrativně zakašlal, ale Mortenson jeho narážku ignoroval. "Nic," řekl. "Jen mlha. Zdá se, že všichni zločinci hluboce a pevně spí."
Sarcin se protáhl, posadil se předpisově rovně a rukou zakryl zívnutí. Jeho blonďaté vlasy byly rozcuchané a slehlé, modrý pomačkaný kabátec uniformy měl přehozený přes ramena - obojí dostatečně výmluvně vypovídalo o tom, co tu dělal, zatímco byl Mortenson na palubě. To mu ale Mortenson nemohl mít za zlé; opravdu ne. Neexistuje snad nic nudnějšího, než je noční hlídka na řece. Taky Mortenson si svoje povolání představoval trochu jinak, když před patnácti lety šel k londýnské přístavní policii.
"Někdy," řekl Sarcin a znovu zívl - tentokrát se už ani nenamáhal dát si ruku před ústa - "se musím ptát, jestli jsme si vybrali správné povolání. Trmácíme se po nocích, umíráme nudou, a gangsteři, které bychom vlastně měli honit, si doma leží v posteli a chrápou."
"Jen gangsteři?" Mortenson posměšně zvedl obočí a pronikavě se podíval na mladšího kolegu. Sarcinův úsměv nabyl poněkud utrápenějšího výrazu.
"No jo," řekl. "Já..."
Mortenson jen mávl rukou. "Ale to nic, chlapče," řekl dobrácky. "To není nic tak strašného, pokud jeden z nás je vzhůru. A taky nevěřím, že by se něco stalo. V takové mlze by se na řeku vydal leda blázen."
Sarcin se usmál, potlačil další zívnutí a chystal se odpovědět. Ale nakonec neřekl nic, nýbrž se napřímil jako svíce a mžoural někam za Mortensona na řeku. "Jako třeba támhle ten?" zeptal se.
Mortenson se na něho krátce zadíval, pak prudce otočil hlavu a zahleděl se z okna. V mlze se rýsoval obrys něčeho velkého, temného, co se sunulo po řece dobrých třicet nebo čtyřicet yardů od nich. Cosi na tom stínu je divné, napadlo Mortensona.
Ta převalující se šedá mračna sice bránila, aby to dokázal jasně rozeznat, ale vypadalo to... no, divně. Vlastně vůbec ne jako loď.
Zdálo se, že Sarcin uvažuje o stejné věci. Váhavě vstal, došel až k oknu a palcem a ukazováčkem si promnul oči. "Co je to za podivnost?" bručel. "Loď? To přece není loď."
Mortenson pokrčil rameny. "Co já vím?" řekl. "Podíváme se na to."
Sarcin se po něm podíval. "Než se rozjedeme, bude ten chlap už dávno v kanálu," řekl.
Mortenson s nevolí přikývl. Jejich loď s vychladlým kotlem trčela u břehu. Potřebovali by aspoň půl hodiny, než by vzbudili topiče, chrápajícího u hromady uhlí, a než by dosáhli dostatečného tlaku v kotli. Ty nové parní stroje, kterými před několika lety londýnská přístavní policie vybavila své čluny, měly taky své stinné stránky.
"Zůstaň tu," řekl po krátkém přemýšlení. "Podívám se na toho chlapíka trochu blíž." Vyšel z kormidelnické kabiny, se skloněnou hlavou spěchal dál a odklopil kryt velkého světlometu, umístěného na přídi hlídkového člunu. Zápalky však měl zvlhlé od vzduchu, nasátého mlhou, takže moc dobře nehořely. Potřeboval skoro minutu, aby mohl zapálit knot a znovu kryt přiklopil. Zkřehlými prsty otáčel nastavujícím kolem. Blikající žluté světýlko za reflektorem se změnilo v takřka bolestivě jasnou zář, jakmile se otevřel ventil a plamen nalezl nové palivo v karbidových výparech.
Mortenson zamžoural. Oslnivě bílý paprsek světlometu, silný jako mužské tělo, se jako světelné kopí zabodl do mlhy. V první chvíli viděl ještě míň než předtím, protože šedé chuchvalce odrážely světlo, potom však bílý kužel dopadl na cosi temného, obrovského, klouzal dál a strnul na místě, když Mortenson těžký světlomet prudce zastavil.
Kupodivu to bylo absolutně bezhlučné. Neslyšel nic než tlumené šplouchání a šumění řeky. Žádný hluk motoru, ani veslování - nic. Chvíli přemýšlel, jestli ta loď - pokud to vůbec loď je - by mohla být nějaká plachetnice, jejíž kapitán je dostatečně slabomyslný, aby se navzdory mizernému výhledu svěřil rozmarům větru a proudu. Hned ale tu myšlenku zase zavrhl.
Pomalu obracel světlomet zpátky. Křídově bílé světlo dopadlo na něco temného.
Mortenson nevěřícně zíral na obrovskou černou věc, ze které dokázal kužel světlometu vytrhnout z ranního šera jen malý kousek. Světlo se sunulo přes prohnuté tělo, jakoby protkané na bocích chrupavkovitými provazci o síle mužské paže, dál pak přes černý rohovinový štít a lesklé šupiny, veliké jako dlaň...
"Ale to přece není možné...," zašeptal. "To, to přece neexistuje..." Ruce se mu roztřásly. Pohyb se přenesl i na světlomet; světelný kužel vyletěl nahoru, na okamžik ztratil stín ze svého dosahu a pak zase prudce klesl dolů. Srdce se Mortensonovi rozbušilo jako buchar. Na okamžik dokonce jako by zapomněl dýchat, zatímco světlem pomalu klouzal po celé délce těla toho neskutečného stvoření. Ve středu oslnivě bílého kuželu se objevil groteskně dlouhý hadovitý krk, tlustý jako tělo muže, vzápětí pak paprsek dopadl na obrovskou lebku s rohovinovým štítem.
Mortensonův výkřik hrůzy zanikl v příšerném řevu. Hlava obra sebou vztekle škubla. Pak ticho rozeral další, bolestný řev, když se bílé světlo zabodlo netvorovi do malých očí bez víček. Nestvůra se vzepjala. Voda se zpěnila a hlídkový člun se otřásl, zasažen vlnou, vzniklou jakoby pod úderem obří pěsti.
Náraz srazil Mortensona k zemi. Upadl, čelem se přitom škrábl o hranu světlometu a na několik vteřin zůstal ležet omráčený. Jako přes nějaký tlumící závoj slyšel, že Sarcin rozrazil dveře kabiny a vykřikl něco, čemu Mortenson nerozuměl.
Zatímco se zvedal, nestvůra se otočila a zamířila na člun. Mortenson ztuhl. Něco se v něm stáhlo, bolestivě jako

ocelové péro, stlačené na samou hranici možného zatížení, nebyl však schopen se pohnout, ba ani zformulovat jasnou myšlenku.
To není možné, myslel si. Znovu a znovu. To není možné! Prsty svíral lodní zábradlí tak pevně, až se mu lámaly nehty a začaly krvácet. Ani si toho nevšiml.
Obluda se přibližovala jak útočící válečná loď. Byla stejně velká jako hlídkový člun, snad ještě větší, rozhodně se její obrovská hlava kývala ještě pořádný kus nad komínem lodi. Třebaže už obludu oslnivé světlo nebodalo do očí a přestala řvát, její zuřivost nijak neochabla.
Mortenson se vzpamatoval ze své strnulosti, teprve když tělo příšery se strašlivou ranou narazilo do boku lodi. Náraz mu podtrhl nohy, až se jako nemohoucí hračka kutálel po palubě. Cosi ho škráblo po zádech, roztrhlo mu šaty i kůži, pak pocítil úder do levé nohy, následovaný ochromující bolestí. S nijak nezbrzděnou silou narazil proti palubnímu přístavku a ucítil, jak mu v těle prasklo žebro.
Bolest ho okamžitě vrátila do skutečnosti. Člun se houpal a zmítal, jako by se nečekaně ocitl uprostřed uragánu, zatímco ranní ticho bylo beze zbytku rozerváno neustávajícím rachotem a dalšími údery. Znovu a znovu naráželo gigantické tělo nestvůry do boku lodi. Loď sténala. Její trup byl sice železný, nicméně přesto se Mortensonovi zdálo, jako by slyšel kromě tupých úderů i praskání tříštěných desek.
Opět ztratil rovnováhu, tentokrát byl však připraven, vyrovnal pád a s tváří zkřivenou bolestí se znovu narovnal. Nestvůra se tyčila nad lodí jako démon z nějakých dávno zapomenutých časů. Obrovité tělo znovu udeřilo do boku lodi a Mortenson se zapotácel. Zoufale se čehosi zachytil a belhal se ke kormidelnické kabině. Sarcin upadl stejně jako on, ale zjevně měl méně štěstí. Napůl zasklené dveře kormidelny se roztříštily a Sarcin zřejmě spadl přímo mezi střepy. Když se k němu Mortenson konečně dostal a roztřesenými prsty se ho dotkl, uviděl, že jeho mladší kolega je v obličeji i na rukou samá krev.
"Matte," sípal Sarcin. "Co je to?" Mortensonova odpověď zanikla v dalším řevu šupinatého obra. Kolem lodi najednou začala voda vřít. Mortenson uviděl, jak nad ním narůstá stín, instiktivním pohybem se obrátil a pažemi si kryl hlavu. Vedle něho vykřikl v panické hrůze Sarcin a vrhl se zpět do kabiny.
"Ne!" zařval Mortenson. "Sarcině - vylez ven!" Pokud Sarcin jeho slova vůbec slyšel, nereagoval na ně. Mortenson znovu ztratil rovnováhu, zapotácel se a s divokým šermováním rukama odklopýtal pět nebo šest kroků nazpět, než upadl na záda. Z kabiny se ozývaly pronikavé Sarcinovy výkřiky. Mortenson viděl, jak se jeho kolega zuřivě vrhl ke skříni ve zdi. Zřejmě se pokoušel vytáhnout pušku.
Nestvůra znovu zařvala. Její tělo opět narazilo do železného trupu lodi a tentokrát se k tupému dunění trupu lodi přidal další, ještě odpornější zvuk: vysoký zvuk, provázející tříštění a trhání pancéřových plátů. Mortensona udeřil do nosu ostrý, pronikavý zápach krve.
Čelní okno kormidelny se s třeskem rozletělo na kusy. Mezi střepy se se objevila hlaveň pušky.
"Proboha - NE!!!" zařval Mortenson, až mu přeskočil hlas.
Ale jeho slova stejně zanikla v řevu nestvůry a hučení zpěněné vody.
Sarcin se pokusil zaujmout v rozkročení co nejpevnější postoj, krátce zamířil a stiskl spoušť.
Třesk výstřelu splynul s bolestným řevem nestvůry. Jako v bizarní vizi uviděl Mortenson, jak se část jejího rohovinového pancíře rozletěla. Temná, hustá krev vytryskla z rány o velikosti pěsti nad čenichem příšery.
Bolest bestii zjevné ještě víc rozběsnila. Její řev přesáhl veškeré přestavitelné meze. Obrovské tělo se vzepjalo, neuvěřitelnou silou udeřilo do lodi a promáčklo její železný bok. Mortenson cítil, jak kdesi hluboko pod jeho nohama něco prasklo a voda širokým, kolotavým proudem vrazila do nitra trupu. Hadí krk nestvůry se prohnul jako tělo útočící kobry. Její hlava se divoce komíhala.
Sarcin vystřelil ještě jednou a v krku obludy se rozevřela druhá zející rána; a přece to nebylo proti obrovskému tělu víc než pouhé píchnutí.
"Na oči!" zařval Mortenson. "Střílej jí na oči!"
Sarcin ve spěchu znovu nabil, vytloukl hlavní poslední zbytky skleněných střepů z rámu a pečlivě zamířil.
Ale vystřelit už nestačil.
Hadí krk bestie se prohnul ještě o kus zpátky. S příšerným řevem se hlava zaklonila, obrovské tělo se vzepjalo nad hladinou a pak se vymrštilo kupředu.
Hlava předpotopní nestvůry udeřila jako obrovské kladivo do kormidelny a rozmetala ji.
Mortensona náraz odhodil proti zábradlí. Hrudníkem mu projela druhá ochromující vlna bolesti. Cítil, jak se mu zlomené žebro zabodává hluboko do těla.
Zatmělo se mu před očima. Jako přes černou, vlnící se záclonu viděl, jak nestvůra ucouvla kousek od lodi, jak svými směšně malými ploutvemi víří vodu a jak sklání hlavu.
Mortenson ještě ucítil, jak se loď roztřásla, když se obluda vsunula svým tělem pod trup a počala hlídkový člun pomalu zvedat nad vodu. Cítil ještě, jak se loď pokládá na bok a jak se skřípavě otírá závětrnou stranou o nábřežní hráz.
A pak už nic.

Bylo skoro poledne, než jsme se vrátili do penzionu. Howard mě, jak slíbil, dopravil k lékaři, kterého dobře znal a mohl si být jistý jeho mlčenlivostí - zvěrolékaři, jak jsem se dodatečně dozvěděl. Nicméně to nic neměnilo na tom, že mi mé zranění odborně ošetřil a taky bolest mi zmírnil tak dokonale, že jsem ji sotva ještě cítil. Poleptání ruky bylo jen povrchové; má kůže přišla do kontaktu s tou palčivou látkou jen na zlomek vteřiny. Přesto mi ještě dodatečně přeběhl mráz po zádech, když jsem se podíval na čepel svého kordu: jeho tvrdá ocel byla kalná a skvrnitá; skutečně rozežraná.

Když jsme pak - jak se mi zdálo, po celé věčnosti - dorazili do Howardova penzionu, přemohla mě únava. Znovu jsme spolu seděli v knihovně; jediné místnosti kromě kuchyně, která nebyla pokojem pro hosty a sloužila mu jako jakýsi salón.
Priscylla se s námi zdržela, jen krátce a pak pod jakousi záminkou odešla nahoru do pokoje, který jí Rowlf určil; údajně proto, že byla unavená. A přece to nebyla pravda. Bylo v tom něco jiného, něco mezi Howardem a jí, co ji vyhnalo. Ne antipatie: Howard se vůči ní choval velice laskavě, s nonšalancí, jakou bych u něho při jeho nervózním, trochu neurvalém chování ani nečekal. Ale ty dva něco rozdělovalo, něco, co se nedalo sice vysvětlit, ale jasně vycítit. Byli jako dva navzájem si cizí lidé, kteří se sice sklánějí před pravidly slušného chování, ale současně jsou stále ve střehu, aby našli díru v krytu toho druhého.
Dlouhou dobu jsem mlčky seděl s nataženýma nohama v křesle u krbu a usrkával teplý čaj, který nám Rowlf přinesl, než zase s bručením zmizel v kuchyni, aby pro Priscyllu a pro mě připravil něco teplého k jídlu. Howard si mezitím listoval ve svých poznámkách, jako bych tu vůbec nebyl, neustále něco čmáral na kousky papíru, vytahoval z polic různé knihy, chvíli v nich četl a pak je zase vracel zpátky. Měl jsem pocit, že si mě úmyslně nevšímá a potichu doufá, že už konečně usnu.
Nakonec jsem porušil ticho oním nepřirozeným, přehnaným zakašláním, které je zřejmě v podobné situaci přiměřené. Howard okamžitě vzhlédl od své práce a na okamžik se na mě pronikavě zadíval. "Copak?" zeptal se po chvíli.
"Já... ještě pořád čekám na vysvětlení," řekl jsem zdráhavě. Přitom mi bylo jasné, že to není právě nejvhodnější chvíle. Byl jsem unaven, vyčerpán a sotva schopný udržovat rozhovor, rozumný alespoň z poloviny. Ale měl jsem pocit, že bych se musel zbláznit, kdybych hned nezískal jasno.
Howard zaklapl knihu, ve které právě četl, okázalým pohybem, obě dlaně položil na její desky a chvíli si mlčky pozoroval pečlivě pěstěné nehty.
"To se dost těžko vysvětluje, Roberte," řekl po tak dlouhém váhání, že jsem už začínal pochybovat, jestli mi vůbec odpoví.
"Aspoň se tedy pokus," namítl jsem.
Usmál se; tak nějak divně, smutně. "Vyprávěl jsi mi, co ti ten O´Malley v Goldspie řekl, než zemřel."
"O'Banyon," opravil jsem ho.
Howard přikývl. "O'Banyon," řekl. "Správně. Řekl, že je ještě třetí čaroděj. Varování tvého otce."
"Pokud to byl můj otec, s kým jsem mluvil," namítl jsem. "Po tom, co se mi teď přihodilo, si tím už vůbec nejsem tak jistý." Při pomyšlení na toho příšerného dvojníka Rodericka Andary mi stále ještě přebíhal mráz po zádech.
"Ale jeho slova by mnohé vysvětlovala," pokračoval Howard po chvíli. "Já... nevyznám se ani přibližně ve věcech kolem čarodějnictví a umění kouzel tolik jako tvůj otec," řekl zkroušeně. "Víš, Roberte - tvůj otec a já jsme byli přátelé a partneři, ale já jsem skoro veškeré své bádání zaměřil na VELKÉ STARCE, zatímco tvůj otec se po celý život pokoušel proniknout do tajemství Moci. Vyprávěl mi spoustu věcí, stejně jako já jemu, ale opravdu jsem rozuměl jen máločemu z toho. Dva čaroděje z Goldspie jste zabili - Leymana a Donhilla. Ale po všem, co vím," - zvedl levou ruku a těžce ji nechal znovu dopadnout na koženou vazbu knihy - "a podle toho mála, co mám ve svých poznámkách, ke skutečnému magickému kruhu je zapotřebí přinejmenším tří čarodějů. A magie, která je dost mocná, aby ovládala nestvůru z Loch Shinu, vyžaduje sílu kruhu."
"Aha," řekl jsem. Howard se usmál.
"Nedělej si s tím starosti," řekl. "To pochopíš později. Taky já jsem k tomu potřeboval spoustu let. Musíš být trpělivý. Ale podle všeho, co vím, se obávám, že v Goldspie musel být ještě třetí čaroděj."
"A tento čaroděj..."
"Ještě žije," dokončil Howard větu. "Ano. Musel poznat tvé skryté síly a byl chytřejší, než oba zbývající. Vyhnul se otevřenému boji, ale to neznamená, že by už nepředstavoval žádné nebezpečí."
"A ty myslíš, že mě snad sledoval až sem, do Londýna?"
Howard vážně přikývl. "Snad ne tebe," zamumlal. "Ale Priscyllu. Žila v Goldspie dost dlouho. Ty to nemůžeš, Roberte, vědět, ale čaroděj najde člověka, který nějakou dobu pobýval v jeho blízkosti, kdykoli, a o to snadněji, čím déle se s ním zdržoval. Pro toho posledního čaroděje z Goldspie tedy musí ta dívka fungovat jako signální oheň, který kdykoli a kdekoli najde."
Zvedl se ve mně příval iracionálního hněvu a odnesl s sebou poslední zbytek soudného myšlení, který mi ještě zbyl.
"Ty ji nemáš rád," zvolal jsem.
Howard si vzdychl. "O to přece vůbec nejde," řekl překvapivě mírně, "Copak ti všechno to, co se stalo, ještě nestačilo? Nebudu se moci pokaždé objevit na pravém místě, abych ti pomohl."
"Jestli máš strach," vyštěkl jsem, "pak stačí říct. Priscylla a já můžeme odejít."
Howard na můj vztek reagoval spíš pobaveně, a já jsem si vzápětí připadal taky směšný - a nespravedlivý. Howard přece poctivě dokázal, že to se mnou myslí dobře.
"Nemám strach," řekl. "K tomu není důvod. Alespoň tady ne. Nežiju pro nic za nic právě v této barabizně, Roberte. Tento dům je pevnost. Kdo má co do činění s černou magií, se bez mého dovolení nemůže ani jen přiblížit. Dokonce ani Yog-Sothoth, ani sám Cthulhu nám tady nemohou uškodit."
"Promiň," zamumlal jsem.
"Není co promíjet," řekl Howard. "Já ti, chlapče, rozumím. A potom, Priscylla je milé děvče, to musím přiznat. Máte už do budoucna nějaké plány?"
Zavrtěl jsem hlavou. Byli jsme spolu už tři týdny, ale jaksi skoro křečovitě jsme se vyhýbali řečem o tom, co bude potom, až najdeme Howarda. Oběma nám bylo jasné, že se pak budeme muset rozejít.
"Až dosud - ne," řekl jsem. "Priscylla si chtěla někde v Londýně najít práci. Ale teď..."

"...to už nebude třeba," řekl Howard. "Jsi dost bohatý, aby ses mohl postarat o vás oba. Ale to není problém."
"Čaroděj?"
Howard přikývl. "Má vaši stopu. Tvoji nebo Priscyllinu, to je jedno, pokud skutečně hodláte zůstat spolu."
V poslední chvíli jsem se ovládl. "Nemohu se od ní odloučit," řekl jsem. "Teď už teprve ne. Pokud skutečně ten čaroděj existuje, tak ji určitě zabije, jakmile zůstane sama. Je úplně bezbranná."
"Obávám se, že je tomu tak," zamumlal Howard. "A obávám se, že po tom všem, co se dosud přihodilo, nám nezůstane jiná volba, než se s ním dát do boje. Nemůžete se tu jen věčně skrývat, taky před ním nemůžete věčně prchat."
"Musíme ho tedy zničit."
"To jistěže musíme," potvrdil Howard. "Ale nepředstavuj si to příliš lehké. Shoggote, se kterým ses utkal, byl jen jednou z mnoha zbraní, které může použít."
Usrkl jsem čaje a na chvíli se nepřítomně zahleděl do temně rudé tekutiny. Můj obličej se pitvorně zrcadlil na hladině a na okamžik připomínal šklebící se lebku s prázdnými očními důlky. Zamrazilo mě.
"Co to bylo zač?" zeptal jsem se. "Jeden z VELKÝCH STARCŮ?"
Howard se usmál, jako bych se zeptal nevýslovně hloupě. "Ne," řekl. "Zcela jistě ne. Kdyby to bylo tak, byli bychom teď už oba mrtví." Sáhl do kapsičky své vesty, vytáhl drobný předmět a hodil mi ho. Chytil jsem ho a jen tak tak, že jsem při tom neupustil šálek.
"Tento kámen chrání svého majitele před Shoggoty a jinými nižšími duchy, které lze vyvolat kouzly, ale proti jedinému z VELKÝCH STARCŮ by ti byl platný asi stejně jako plácačka na mouchy," řekl Howard.
Zmateně jsem obracel ten drobný předmět v prstech. Byl to kámen, velký asi jako šestipencová mince a ve tvaru široké pěticípé hvězdy. Na povrchu to bylo na pohled hladké jako kov, po hmatu to však bylo porézní a zvrásnělé. A jako by to bylo jakýmsi bizarním způsobem živé. Váhavě jsem mu kámen podal zpátky.
"Podle toho, co mi otec vyprávěl," řekl jsem, "je nyní Yog-Sothoth, potom co udělal, k čemu ho čarodějnice z Jerusalems Lotu přinutily, volný. Měl zničit mého otce, a to udělal."
Howard přikývl, "To je pravda. Ale on je silou Zla. Zlá, nezměrně zlá bytost, která existuje jen proto, aby zabíjela a ničila. On i ti druzí."
Už podruhé mi takto naznačil, že kromě Yog-Sothotha existuje ještě víc VELKÝCH STARCŮ, ale ani tentokrát mně to ještě docela nedošlo. Dokonce jen z myšlenky na toho obrovského tvora s hadovitými chapadly, kterého jsem viděl tam venku na moři, se mi téměř dělalo zle.
"Stejně jako ty čarodějnice ze Salemu jsou to mocnosti temnot," pokračoval Howard. "A tyto mocnosti temnot spolupracují, třebaže nemusejí. Nemohou už Yog-Sothotha přinutit, aby tě zabil, Roberte. Ale on to přesto udělá, bude-li mít možnost."
Jeho slova mi připadala trochu teatrální, ale raději jsem dál mlčel a hleděl na něho.
Howard chvíli opětoval můj pohled, pak ale zavrtěl hlavou a prudce změnil téma. "Jsi unavený, Roberte, a já taky," řekl. "Zbývají ještě tři hodiny, než dorazí doktor Gray. Pojďme si lehnout a vyspěme se trochu. Rowlf nás vzbudí, až bude čas."
Měl jsem ještě na tisíc dalších otázek, ale cítil jsem, že Howard už nemá chuť pokračovat v řeči. A taky měl pravdu. Ošidil jsem své tělo o celou noc spánku, a ono se teď začínalo dožadovat svých práv. A snad bude lepší mít jasnou hlavu, až advokát přijde.
Vstal jsem, odložil šálek na krbovou římsu a bez dalšího slova jsem z pokoje odešel, zatímco Howard začal svým hekticky nervózním způsobem uklízet psací stůl a alespoň na oko si dělat pořádek ve svých poznámkách.
Dům byl zvláštně tichý, když jsem šel po schodech nahoru. Ošlapané stupně schodů hlasitě vrzaly pod mojí váhou, ale to byl taky jediný zvuk, který jsem slyšel. Penzion měl celkem jedenáct pokojů, vlastně jedenáct bytů, každý s oddělenými místnostmi obývacími a na spaní, a s malým výklenkem s toaletou a koupelnou; luxus, jaký by člověk v takové ošumělé barabizně určitě nečekal.
Nicméně kromě Howarda, Rowlfa, Priscylly a mě tu nikdo nebydlel. Vždycky jsem se domníval, že prázdné domy v sobě mají něco mrtvého; jsou jako těla, ze kterých vyprchal život. A s tímto domem tomu bylo právě tak. Byl mrtvý. Obrovská kamenná mrtvola.
Sám jsem se musel své myšlence usmát. Jistě to bylo únavou, že jsem se oddával takovému divnému uvažování.
Rychle jsem vyběhl po posledních schodech nahoru, rychlým krokem došel ke svému pokoji a překvapeně jsem zůstal stát.
Pokoj nebyl prázdný. U okna seděla na židli Priscylla, listovala v knize, kterou tu zřejmě našla, a teprve když zaslechla mé kroky, vzhlédla. Zjevně na mě čekala.
Zmateně jsem za sebou zavřel dveře, udělal několik kroků směrem k ní a pak se zastavil. "Priscyllo," řekl jsem překvapeně. "Ty nespíš?"
Byl to zjevný nesmysl, ale Priscylla má slova přešla s úsměvem, odložila knihu a zamířila ke mně.
"Čekala jsem tady na tebe, Roberte," řekla a způsob, jak to řekla, mě okamžitě přiměl k pozornosti. Její hlas zněl jinak než obvykle, ne moc, ale dalo se to poznat. Jsou situace, kdy žena svým hlasem prozradí víc než obsahem slov, která řekne. Naprosto zvláštní situace.
Těsně přede mnou se zastavila, na chvíli se na mě zadívala velkýma, tmavýma očima a pak mě objala pažemi kolem krku.
"Roberte," zamumlala.
Zvedl jsem ruku, abych se vyprostil z jejího objetí, nicméně nedokončil jsem tento pohyb, nýbrž naopak jsem jí ovinul paže kolem pasu a přitiskl ji k sobě ještě těsněji. Projel mnou zvláštní pocit tepla. Vzrušení, ale ještě víc. V New Yorku jsem měl spoustu žen, ale to byly jen krátké známosti bez skutečných citů, čistě tělesná záležitost. S Priscyllou to bylo jinak. Vůči Priscylle jsem cítil náklonnost a něhu, tohle mi připadalo docela cizí. A právě proto se ve mně něco vzpíralo

proti tomuto objetí, jakkoli mi to připadalo absurdní.
"Byl jsi dole dlouho," šeptala. Její hlas zněl měkce, marnivě, cítil jsem hebkou vůni jejích vlasů. Stěží jsem ještě dokázal jasně uvažovat.
"Já... mluvil jsem... s Howardem," vykoktal jsem. Priscylliny ruce mě pohladily po šíji. Přitiskla se ke mně ještě těsněji, takže jsem mohl dokonce přes látku jejích šatů cítit, jak její tělo žhne.
"Jak dlouho tu zůstaneme?" zeptala se.
"Jak dlouho?" opakoval jsem zmateně. "Vždyť jsme sem teprve přišli, Priscyllo."
"Nechci tu zůstat," řekla Priscylla. Cítil jsem v uchu její dech, když mi to šeptala. Pak se její rty lehce dotkly mého krku. Zamrazilo mě. "Pojďme pryč, Roberte. Tento dům se mi nelíbí. A nelíbí se mi ten Howard."
"Je to správný chlap," odporoval jsem. "A taky..." "Nenávidí mě," tvrdila Priscylla. "Pojďme odtud. Teď hned."
Stálo mé spoustu námahy, abych se vyprostil z jejího objetí a trochu ji odstrčil. "To je nesmysl, miláčku," řekl jsem. Její pohled byl nějaký divný. Nedokázal jsem se od něho odtrhnout. Měl jsem pocit, jako bych se řítil do propasti.
Myšlenky se mi začínaly víc a víc mást. Co se to se mnou děje? "Howard si jenom dělá starosti, to je všechno," pokračoval jsem. Můj hlas zněl unaveně. Ke každému slovu jsem se musel nutit.
Priscylla na mě chvíli mlčky jen hleděla. Potom se úplně vymanila z mých paží, ustoupila o krok zpět, ale mé ruce nepustila. Jemně, ale naprosto cílevědomě mě táhla za sebou, zatímco couvala k široké, čerstvě povlečené posteli.
Nebyl jsem schopen se bránit. Priscylla se položila naznak na postel a znovu si mě přitiskla k sobě.
Ještě jednou jsem se pokusil zachovat si alespoň zbytek rozumu a odstrčit ji od sebe. "Ne...," šeptal jsem. "To... nejde. To... nesmíme."
"Nesmysl," naléhala Priscylla. Její tělo se vinulo ještě těsněji ke mně. Měl jsem pocit, že mi každým okamžikem explodují nervy. "Miluji tě a ty miluješ mě," šeptala. "Co je na tom zakázaného? A chceš to právě tak jako já."
Chtěl jsem odporovat, ale nebyl jsem toho už schopen. Mé jasné myšlení bylo pryč, zmizelo v dokonalém zmatení smyslů, kde nebylo možno najít nic jako logiku nebo rozum. Priscylla se však vymanila z mých paží, obratným pohybem si sáhla za záda a rozepnula si šaty. Prudkým pohybem si je přetáhla přes hlavu a nedbale je odhodila za sebe. Nic pod nimi neměla.
Dlouho jsem na ni zíral a Priscylla zůstala bez hnutí sedět, jako by mi chtěla dopřát příležitost, abych se na ni do sytosti vynadíval. A já na ni hleděl, naprosto bez ostychu a bez rozpaků, neschopen myslet na cokoli jiného, než na to, jak je krásná.
Její postava byla štíhlá a pravidelná, ale to jsem věděl už předtím. Co jsem nevěděl, bylo to, jak přesně odpovídá mému vysněnému ideálu ženy. Každý milimetr jejího těla byl dokonalý, bez nejmenší chybičky. Bylo to, jako by byla stvořena přímo pro mě.
Priscylla se naklonila dopředu, opřela se o ruce napravo i nalevo ode mě a její obličej se ocitl přímo naproti mému. Její dlouhé husté vlasy mi padly do tváře jako závoj; její ňadra se dotýkala mého těla a každý z těch doteků mě rozpaloval víc a víc. Vzepjal jsem se, uchopil ji tak silně, až ji to muselo bolet a přitiskl si ji k sobě. Tiché blažené zasténání jí sklouzlo ze rtů. Její ruce obratně putovaly po mém těle dolů a začaly mi rozepínat košili.
"Vezmi si mě," šeptala. "Patřím jen tobě, Roberte. Dělej si se mnou, co chceš."
Najednou jako by se pokojem mihl jakýsi stín. Kdesi za Priscyllou se cosi pohnulo, snad záclona, která se zvlnila v průvanu, snad něco jiného. Nezajímalo mě to. Nechtěl jsem to vědět. Všechno, co jsem chtěl, byla ona. Nikdy v životě jsem ještě necítil takové, skoro až bolestivé vzrušení. Pevně jsem se k ní přimkl, vzal jsem její obličej do dlaní a přitiskl své rty na její ústa. Priscyllin dech se zrychlil. Její kůže žhnula.
"Pojďme odtud, Roberte," šeptala. Její hlas byl marnivý, vemlouvavý, jeho jemnost dosahovala síly, které jsem nedokázal odolat. "Pojďme odtud pryč. Znám tady v Londýně jeden dům, kde budeme v bezpečí."
Vše ve mně křičelo, abych jí dal za pravdu, abych se podřídil jejímu přání. Ale nemohl jsem. Jakýsi odpor zbyl, maličký ostrůvek rozumu uprostřed běsnícího uragánu, který rozvířily mé smysly.
"To... nejde, miláčku," zaúpěl jsem. Chtěl jsem ji znovu přitisknout k sobě, ale tentokrát odstrčila ona mě. Cosi v jejím pohledu se změnilo.
Něco v ní se změnilo. Do šíleného vzrušení v mé mysli se vmísil úděs, nejprve docela lehký, avšak nepřehlédnutelný, jako sotva citelný hnusný zápach, který se nedá ignorovat.
"Prosím," šeptal jsem. "Nemluv už. My...my prostě nemůžeme pryč. Howard je náš přítel, věř mi."
Najednou jako by se Priscyllino tělo v mých pažích proměnilo v kus ledu. Její tvář zamrzla.
A vzápětí se změnila. Priscylliny ještě skoro dětské rysy zmizely, rozpustily se jako měkký vosk ve slunečním žáru a nově se přetvařovaly. Náhle to už nebylo Priscyllino tělo, co jsem držel v náručí, byl to někdo naprosto cizí. Ano, byla tu jakási zvlášní, těžko popsatelná podoba, ale zároveň to byl kdosi absolutně cizí.
"Tak tedy ne," řekla. Její hlas zněl tvrdě a ostře jako skleněné střepy. Nebyl to už Priscyllin hlas. "Přesto mi neunikneš, Cravene."
"Co..." zasípal jsem, ale větu už jsem nedokončil.
Obličej nade mnou se proměňoval dál. Kůže ztratila svůj hedvábný lesk, sesychala a svrašťovala jako balon, ze kterého pomalu uniká vzduch. Vlasy jí zešedly, slepily se do pramenů, zbělely a pak počaly v hustých chomáčích vypadávat a pršet na má prsa a na mou tvář. Rty se jí stáhly v ďábelskou grimasu, zuby za nimi zežloutly a rozpadaly se mi před očima. Cítil jsem, jak se její ruce, před chvílí ještě tak jemné a hebké, proměňují přímo na mém těle ve svraštělé staré paňáty, jak její kůže sesychá a tvrdne jako starý pergamen. Její obličej se bortil dál a dál, stárnul každou vteřinou o celá desetiletí. Oči vyhasly, proměnily se v mléčně bílé koule a propadly se hlouběji do důlků. Za nimi kypělo něco černého, měkkého. Priscyllino (Priscyllino?) tělo se chvělo. Její paže jako by už neměly dost sil jeho tíhu unést. Najednou se podlomily v loktech a tělo pomalu přepadlo dopředu, přímo na mě.

Jeho dotek zrušil kouzlo, které poutalo mé smysly. V záchvatu paniky jsem zařval, prudce sebou házel a pokoušel se její tělo od sebe odhodit.
Nešlo to. Ruce se mi bořily do rozpadajícího se těla, jako by už vůbec ani nebylo z kůže a kostí, nýbrž jen z jakési měkké, houbovité masy. Její tělo se počalo roztékat, jako by se v jediné vteřině proměnilo v černou, smrdutou břečku.
Řval jsem. Zachvácen slepou panikou jsem tloukl kolem sebe a vzpínal se jako v záchvatu bolesti. Černá břečka se po mně rozlévala, pronikala mi pod šaty a lepila se mi na kůži.
Stále ještě jsem řval, když se rozletěly dveře a do pokoje se vřítili Howard a Rowlf.

Přístaviště bylo už dávno opuštěné. Bylo to jedno z nejstarších; nikdo už přesně nedokázal říct, kdo vlastně kdysi vykopal na břehu Temže tuto obrovskou jámu a propojil ji s řekou. Ostatně nyní, po celém století, či ještě více letech, bylo přístaviště už příliš malé pro stále větší a bachratější lodě, až bylo nakonec - pro oficiální lodní provoz - uzavřeno. Spolu s loďmi z okolí vymizel i veškerý život. Skladovací haly a kůlny, lemující molo, stály prázdné a už po celý jeden lidský věk se rozpadaly; z mnohých stály už jen nosné zdi, z jiných zůstaly kostry, tyčící se proti nebi v poledním slunci jako černé pozůstatky bizarních pravěkých tvorů. Poněkud stranou stála kaple, téměř malý kostelík; také ona byla opuštěná a prázdná, ale ještě ne v tak pokročilém stádiu rozpadu jako ostatní budovy. A přece čas vztáhl svoji nemilosrdnou ruku i po tomto malém svatostánku. Okna byla vytlučená, koberec z drobounkých, třpytících se střípků ležel na dlažbě v kostelní lodi, dřevěný oltář i lavice ztrouchnivěly a zčásti se rozpadly.
Tu a tam sem ještě přicházeli lidé, aby se tiše pomodlili, nebo pod střechou kaple nalezli úkryt před nepřízní počasí či chladem noci, čas od času - když silněji zadul vítr - pohnul se i těžký bronzový zvon ve věžičce a vydal jediný unavený úder.
A přece nebylo přístaviště prázdné. Ne dnes, tohoto - zcela určitého - dne. Něco velikého se líně pohybovalo pod olejovitě se lesknoucí vodní hladinou, plavalo sem a tam, občas se vynořilo těsně k hladině, pak zase se potopilo až na dno nádrže, neklidně, nejistě, jako by něco hledalo.
Byla to smrt, hrůza z časů, které zmizely před miliony let, dávno předtím, než se první poloopice postavila na zadní nohy, podívala se na své přední pracky a rozhodla se říkat jim nadále ruce a sebe samu nazývat člověkem. Tento tvor byl vytržen ze svého úkrytu daleko na severu země, po Temži připlul dolů a už dvakrát zabíjel, ne z hladu, ani v sebeobraně, nýbrž jen z čiré vražedné zuřivosti. Nakonec tedy doplul do Londýna. Na místo, kam byl povolán. Nyní čekal. Jeho nerozumný mozek sotva vnímal plynutí času. Jeho oběť přijde, snad hned, snad zítra, či za rok, to nehrálo roli.
Čekal pět set milionů let — co záleží na pár hodinách navíc?

"Na," řekl Howard. "Vypij to chlapče. Chutná to odporně, ale udělá ti to dobře." S povzbuzujícím úsměvem mi podával sklenici s bezbarvou tekutinou, ze které stoupala pára.
Chvíli jsem se na něho nedůvěřivě díval, ale pak jsem poslušně vystrčil ruku zpod přikrývky, kterou mi Rowlf přehodil přes ramena, uchopil jsem skleničku a vypil ji jediným odhodlaným douškem. Howard měl pravdu - v obou směrech: ta tekutina chutnala ohavně, ale její teplo mi vyhnalo ze žaludku křečovitou bolest a už po několika vteřinách jsem pocítil příjemné uvolnění, údy mi ztěžkly a hrůza, která mě stále ještě svírala, poněkud polevila. Vděčně jsem mu vrátil sklenici, znovu si přetáhl deku přes ramena a přistrčil si židli o kus blíž k ohni. Byli jsme znovu v knihovně: Howard, Rowlf, Priscylla a já. Nevěděl jsem, kolik uplynulo času od chvíle, co mě Howard a jeho obrovitý sluha chytili, strhali mi šaty z těla a bleskurychle mě strčili do vany, naplněné ledovou vodou.
Řval jsem jako posedlý a tloukl kolem sebe tak dlouho, dokud se Rowlfovi už nezdála celá záležitost příliš hloupá a jako obtížný hmyz mě nepřidržel, dokud studená voda nezaúčinkovala a já se - třebaže velice pomalu - neuklidnil. Jestliže jsem byl někdy ve svém životě na samém pokraji ztráty rozumu, pak právě v tomto okamžiku.
"Měl jsi zatracené štěstí, chlapče," řekl Howard. Usmál se, chvíli vrtěl hlavou a krátce se zadíval na Priscyllu. Opětovala jeho pohled klidně, ale současně se mi zdálo, jako bych v jejích očích zahlédl skrytý záblesk. Howard jí už pověděl, co se stalo, a ona to přijala se statečností, jakou bych od ní nečekal. Nicméně od té chvíle už neřekla ani slovo. A já měl pocit, jako by si kladla za vinu, co se tu stalo.
"Štěstí?" zamumlal jsem po chvíli. Howardův obličej se zachmuřil; jako by tušil, co chci říct.
"Myslel jsem, že tvůj dům je bezpečný."
"To jsem si až dodnes myslel taky," řekl Howard stísněně. Hlasitě se nadechl. "Nerozumím tomu," zamumlal. "Vlastně je to nemožné."
"Nemožné?" Kdybych nebyl příliš slabý, asi bych se mu v tu chvíli vysmál. "Na to, že to bylo "nemožné", to bylo zatraceně realistické..."
Howard sebou škubl, jako by dostal ránu. "Prostě to nechápu," řekl tiše.
"Zato já ano."
Stejnou mírou zděšeně i zmateně jsem zvedl oči, a také Howard se prudce otočil a zíral na Priscyllu. Celou dobu jen mlčky naslouchala, ale výraz zděšení v jejím obličeji se s každým Howardovým slovem ještě prohluboval.
"Je to moje vina," vyrazila ze sebe. "Jen moje."
"Nemluv nesmysly, Priscyllo," odpověděl jsem. "Ty za to můžeš právě tak málo jako já nebo Howard."
Priscylla rozhodně zavrtěla hlavou. "Je to moje vina," trvala na svém. "Kdybych tu nebyla, nic z toho by se nestalo,

Roberte. Nikdy jsem neměla jít s tebou. Dokud budu v tvé blízkosti, oni neztratí tvoji stopu."
"Už ani slovo," řekl jsem ostře.
"Ale vždyť je to pravda," odporovala Priscylla. Oči se jí vlhce leskly, v jejím hlase se mísila nervozita s odhodláním. "Oni... oni tě nenechají na pokoji, dokud budu s tebou."
"Nenechají mě, ani když se mnou nebudeš," namítl jsem.
"Ale potom snad ztratí tvoji stopu," tvrdila Priscylla neochvějně. Chvíli jsem na ni upřeně zíral, pak jsem se obrátil zase k Howardovi a vztekle jsem zaťal pěsti. "Tys s ní o tom mluvil."
"Ano, mluvil," odpověděla Priscylla ještě dřív, než se na odpověď zmohl Howard. "A já jsem ráda, že to udělal."
"A co teď chceš dělat? Utéct? Nechat se zabít?" Pokoušel jsem se svému hlasu propůjčit posměšný tón.
"Každopádně tu nemohu zůstat," odpověděla Priscylla odhodlaně. "Jsem nebezpečí, nejen pro tebe, nýbrž pro každého tady."
"Zůstaneš," řekl jsem naštvaně. "Nedovolím ti, aby ses obětovala. Kdybys teď odešla, znamenalo by to pro tebe jasnou smrt."
"A smrt vás všech, pokud tu zůstanu. Kromě toho – co chceš dělat? Zadržet mě násilím?"
"Jestli bude třeba, tak ano," odpověděl jsem vážně.
Priscylla chvíli snášela můj pohled, potom sklonila hlavu a bezradně rozhodila rukama. Sice jsem jí už neviděl do obličeje, ale viděl jsem, jak se jí chvějí ramena, a slyšel jsem, jak se tiše rozvzlykala.
Najednou moje city propukly v hněv.
"Bravo," řekl jsem Howardovi. "To jsi vyřešil naprosto skvěle. Gratuluji."
Priscylla se prudce obrátila znovu ke mně. "On za nic nemůže, Roberte," řekla. "Když jsme tě nahoře našli, tak jsem se ho zeptala. A nejsem úplný blázen a umím si spočítat dvě a dvě. Žila jsem v Goldspie dostatečně dlouho."
Neodpověděl jsem. Priscylla měla samozřejmě pravdu, každým slovem. Což ovšem ani v nejmenším nezmenšilo můj vztek na Howarda. Právě naopak.
Rowlf si hlasitě odkašlal. "Už... už budou tři," řekl rozpačite, zřejmě se snažil nějak zmírnit napětí. "Doktor Gray přijde každou chvíli."
Howard přikývl, pro jistotu se ještě sám podíval na hodinky a pak se otočil ke mně. "Rowlf má pravdu," řekl. "Měl by sis něco obléknout. A vy, děvenko," - obrátil se na Priscyllu - "byste se snad měla nejprve vrátit do svého pokoje a trochu se uklidnit. Dnes večer si ještě o všem promluvíme. Všichni společně."
Priscylla se na něho zadívala zarudlýma očima. Prsty si nervózně pohrávala s cípkem blůzy. "O čem se ještě dá mluvit?"
"O spoustě věcí," odpověděl Howard. "Máte sice pravdu, co se týká čarodějů z Goldspie, ale důsledky, které z toho vyvozujete, jsou nesprávné. Naši nepřátelé zachytili naši stopu, takže by nám už nijak nepomohlo, kdybyste teď odtud utekla. Zabili by vás, nebo v nejlepším případě odvezli zpět do Goldspie. Ať už se nám to hodí nebo ne, musíme zůstat všichni pohromadě a nějak tu věc přestát." Povzbudivě se usmál. "A nyní běžte do svého pokoje a trochu si odpočiňte. Bylo toho všeho trochu moc, a ještě nikdy nikomu neprospělo přijímat zbrklá rozhodnutí."
Priscylla váhavě přikývla. Howard Rowlfovi sotva znatelně pokynul a ramenatý obr vyprovodil Priscyllu mlčky z místnosti "Neboj se," řekl Howard, když se za nimi zavřely dveře a pak i dozněly jejich kroky na chodbě. "Rowlf ji ani na minutu nespustí z dohledu."
Zíral jsem na něho. Mé city byly jediný běsnící uragán. Věděl jsem naprosto jasně, že Howard má pravdu a že to se mnou myslí jen dobře, ale právě proto jsem ho v tom okamžiku skoro nenáviděl.
"Proč nejdeš do svého pokoje a nepřevlékneš se?" zeptal se, aniž by se nějak namáhal změnit téma. "Advokát tu bude hned a spodní prádlo a vlněná deka nejsou právě ten nejlepší oděv k převzetí miliónu anglických liber."
"Mil...," zachrčel jsem nevěřícně.
Howard jen lhostejně pokrčil rameny.„Nebo možná dvou nebo tří," řekl. "Nevím. Každopádně by ses teď měl převléknout."
Ještě chvíli jsem na něho zíral, pak jsem se váhavě zvedl ze svého místa a odešel nahoru do pokoje. Když jsem vstoupil dovnitř, rozbušilo se mi úzkostlivě srdce. Rowlf svlékl z postele povlečení a také všechny ostatní stopy po Priscyllině děsivé dvojnici byly odstraněny, nicméně přesto jsem se skoro křečovitě vyhýbal byť jen pohledu směrem, kde stála postel. Vyhýbal jsem se i pohledu do zrcadla, když jsem zamířil do koupelny, abych se převlékl. Nechybělo mnoho a začal bych si pískat jako malý kluk, když má strach jít sám do tmavého sklepa. Nikdy jsem nebyl zbabělec, ale jsou věci, které už nemají nic společného s odvahou nebo statečností.
Potřeboval jsem na převléknutí sotva pět minut a zase jsem vyšel z pokoje. A na chodbě jsem potkal Rowlfa.
Zastavil jsem se, na chvíli jsem se na něho vyčítavě podíval a ukázal na dveře Priscyllina pokoje. "Slíbil jste, že ji ani na chvíli nespustíte z očí," řekl jsem.
Rowlf se zašklebil. "Šak taky jo," zahuhlal. "Ale vona už spí. A bude spát dlouho."
"Tak rychle?"
Rowlfův škleb se ještě víc rozšířil. "V tom čaji, kerej jí H. P. dal, byly prášky na spaní," řekl. "A navíc nejdou otevřít okna, vo to sem se postaral. Tak je to nejlepší, to mi věřte."
Na krátkou chvíli jsem znovu pocítil zlost, ale pak zase mé logické myšlení převážilo. Howard udělal pravděpodobně to, co bylo ze všeho nejrozumnější. Priscylla velice trpěla událostmi, které mě postihly. Opravdu věřila, že všechno, co se dnes stalo, je jen její vina. A byla ještě příliš mladá a snadno by se dala strhnout k nějaké nepředloženosti. Vrátili jsme se zpět do knihovny, kde nás už Howard očekával.
Doktor Gray přišel přesně s úderem třetí. Hlas zvonku u dveří se smísil s línými údery velikých skříňových hodin, stojících v rohu knihovny. Howard svému majordomovi beze slova pokynul, ještě si zastrčil košili do kalhot a rovněž zamířil na chodbu, aby vyšel doktoru Grayovi naproti. Zůstal jsem sám.

V žaludku se mi počal šířit nepříjemný pocit. Cítil jsem, že nyní začíná nový úsek mého života. Byl jsem chudý, když mě Andara vytáhl z newyorských slumů, pomalu jsem se - alespoň navenek - proměnil v normálního, dobře situovaného měšťáka a zakrátko budu velice bohatý. Milionář.
Ale to ještě nebylo všechno. Náhle jsem si vzpomněl, jak podivně zdůraznil Howard svá slova, když říkal, že jsem dědicem svého otce. Najednou jsem si byl zcela jistý, že měl na mysli víc než jen peníze a bohatství.
Howardův návrat mě vytrhl ze zamyšlení. V jeho doprovodu vstoupil asi šedesátiletý šedovlasý muž, nenápadně, ale elegantně oblečený a s upřímným, sympatickým obličejem. Jeho oči se mi zdály být poněkud malé a šedé, byly jako jeho vlasy. Hleděl tak, že mu zřejmě nemohl uniknout ani nejmenší detail.
Váhavě jsem vykročil Grayovi vstříc a natáhl k němu ruku, avšak on ji ignoroval, zastavil se a nedefinovatelným pohledem si mě změřil od hlavy až k patě. "To je tedy on." řekl nakonec.
Howard přikývl. "To je on, Thomasi. Přesně, jak jsem ti slíbil."
Sotva znatelný úsměv přelétl Grayovi po tváři. "Ty tedy jsi Robert," řekl, tentokrát už obrácen ke mně. "Rodericků syn." Ještě jednou se usmál a tentokrát velice srdečně a teple, čímž si mě hned získal. "Ano," řekl. "To se nedá přehlédnout. Jsi jeho syn, naprosto jednoznačně."
"Vy... jste znal mého otce?" zeptal jsem se zmateně.
Gray přikývl. "Aby ne. Byl to můj přítel, Roberte. Jednou mi zachránil život."
Howard se ušklíbl. "To byl takový jeho koníček," dodal na vysvětlenou. Připadalo mi poněkud nemístné dělat žerty v situaci jako tahle, ale Gray se tiše zasmál. Vůbec se mi zdálo, že vypadá pramálo na advokáta, teprve teď jsem si uvědomil, že u sebe nemá žádný z doplňků, které bych u něho očekával - ani aktovku na listiny, ba vůbec žádnou tašku či něco podobného.
Můj pohled byl asi velice výmluvný, neboť Gray mě konečně přestal pozorovat, rozhlédl se kolem a nakonec se posadil na Howardovu židli u psacího stolu. Howard mi s němým gestem naznačil, abych přisedl z druhé strany stolu, sám si přitáhl další židli a připojil se k nám.
"Howard," začal Gray, "mi už vyprávěl, co se tu stalo. A teď, když jsem tě viděl osobně, věřím, že s čistým svědomím můžeme klidně vynechat všechny formality. Jsem zde, abych ti předal dědictví tvého otce, chlapče."
Překvapeně jsem polkl. "Jen tak?" zeptal jsem se zmateně. Gray se mě vůbec ani neptal na mé doklady. A zřejmě by mě tím přivedl do hrozných rozpaků - protože můj pas a všechny ostatní dokumenty, které jsem měl u sebe, shořely v Goldspie na popel.
Gray přikývl. "Jen tak. Howard ti důvěřuje, a já teď už taky."
"A vy..."
Gray mě rychlým gestem umlčel. "Vím, co chceš říct, chlapče. Já sám bych to taky rád provedl jinak, ale obávám se, že události nás nutí k trochu uspěchanému jednání. Samozřejmě, že musíme prověřit tvoji identitu - pro úřady - a předložit celou řadu papírů a písemností, než budeš moci oficiálně převzít dědictví. Jenom si nedělej falešné naděje; bude trvat nejméně rok, než se všechno vyřídí, možná ještě déle. Třebaže udělám, co je v mé moci, abych vše urychlil. Ale Howard a já tě budeme celou tu dobu finančně podporovat."
"O to nejde, pane Grayi," řekl jsem.
Gray přikývl. "Já vím. Přesto to budeme dělat. Ale proto tu nejsem. Někdy v nejbližších dnech za mnou přijdeš do kanceláře a podepíšeš hromadu papírů, které ti nechám připravit, všechno ostatní vyřídím za tebe sám. Úřední jednání je celkem dost nudná záležitost. Ale Howard a já nemáme nejmenší pochyby o tvé identitě." Vyměnil si rychlý pohled s Howardem, který souhlasně přikývl a už zase si zapaloval další ze svých smradlavých tmavých speciálních cigár.
"Proto," pokračoval Gray asi po vteřinové pauze, "jsem taky tady. Abych se osobně přesvědčil, že jsi Robert Craven, syn Rodericka Andary. A pak ještě proto, abych ti předal tohle." Sáhl do náprsní kapsy svého fraku, vytáhl tenkou, červeným pečetním voskem uzavřenou obálku a podal mi ji s téměř slavnostním gestem přes stůl.
Zmateně jsem se na obálku díval, chvíli jsem ji bezradně obracel v rukou a pak jsem zase vzhlédl. "Co to je?"
"Tvé dědictví," řekl Howard místo Graye. Náhle zněl jeho hlas velice vážně. "Tvůj otec před mnoha léty požádal mě a doktora Graye, abychom tě vyhledali a předali ti tento dopis, pokud by se mu snad něco přihodilo." Hlasitě se nadechl, pak náhle vstal a znovu si s Grayem vyměnili pohled. Také advokát se zvedl.
"Nejlépe bude, když tě necháme o samotě, aby sis to mohl v klidu přečíst," řekl. "Počkáme venku. Zavolej nás, jestli budeš od nás něco potřebovat nebo budeš mít nějakou otázku." A než jsem mohl cokoli namítnout, oba se otočili a rychlými kroky opustili místnost.
Rozrušeně jsem dlouho zíral, jak se za nimi zavřely dveře, a pak jsem znovu sklonil oči k tenké bílé obálce, kterou jsem držel v rukou. Byl to docela normální, naprosto nenápadný dopis, bez označení adresáta, jakož i odesilatele, uzavřený pouze troškou červeného pečetního vosku. Prsty se mi třásly, když jsem obálku položil před sebe na stůl a rozlomil pečeť. Obálka obsahovala jediný list, hustě popsaný Andarovým drobným pokrouceným písmem. Ještě jsem na okamžik zaváhal, potom jsem list uchopil do rukou a zamířil s ním k oknu, abych mohl lépe rozluštit drobný rukopis.
"Roberte," četl jsem. "Až budeš tento dopis držet v rukou a číst, budu už já, tvůj otec, mrtev. Nevím, jestli budu mít někdy předtím vůbec příležitost poznat tě osobně a vyprávět ti, jak se všechno seběhlo, a ani nevím, jestli mi můžeš odpustit, co jsem ti způsobil."
Mé zmatení ještě narostlo. Co mi způsobil? "Požádal jsem své dva nejdůvěrnější přátele, aby ti předali tento dopis, pokud dojde k naplnění zcela určitých okolností," četl jsem dál. "Prosím Boha, aby tento případ nikdy nenastal, ale skutečnost, že nyní můžeš číst má slova, dokazuje, že se stalo to, čeho jsem se už od tvého narození obával. Spoustě věcí z toho, co ti snad Howard a doktor Gray poví, nebudeš rozumět, ani věřit, ale je to pravda, a jediný důvod, proč píši tyto řádky je, abych tě varoval. Zapřel jsem tě a dal do péče cizím lidem, abych tě chránil, Roberte, neboť mám mocné nepřátele, kteří se nespokojí jen s mou smrtí, nýbrž budou chtít zabít i tebe.

Chci ti teď jen několika málo slovy říct, co ti Howard a doktor Gray ještě mohou vysvětlit přesněji, pokud budou kdy nuceni předat ti tento list.
Nejsem člověk jako ti, mezi kterými jsi vyrostl, Roberte. Jsem mág. Čaroděj. A ty jsi můj syn. Síly, kterými vládnu, dřímají také v tobě, a pokud chceš uniknout nebezpečím, která na tebe číhají, musíš je v sobě probudit a stát se jako já čarodějem. Teď snad ještě nechápeš, jakou cenu za to budeš muset zaplatit, ale je to jediná možnost. Svěř se mému příteli Howardovi; patří k několika málo lidem, kterým jsem kdy důvěřoval a u kterých jsem své důvěry nelitoval. Popros ho, ať ti dá mé poznámky, knihy a folianty, které jsem shromáždil během celého svého života a které představují můj odkaz. Všechno, co jsem se kdy naučil a co jsem prožil, veškerá zkušenost mého života, vše je v nich zapsáno a společně s Howardem se z nich naučíš, co jsem tě už nestihl naučit já sám. Snad mě budeš nenávidět, až bude tvé vzdělání završeno,a snad toto vše není nic jiného, než spravedlivý trest za to, že jsem se spustil s mocnostmi, které by měly zůstat před člověkem na věky uzavřeny. Modlím se k Bohu, aby tomu nebylo tak.

S láskou
Tvůj otec"

Zvuk otevíraných dveří mi pronikl do myšlenek. Skoro polekaným pohybem jsem upustil list a otočil jsem se. Howard a Gray znovu vstoupili do pokoje a stáli vedle sebe u dveří. Výraz v jejich tvářích se naprosto změnil. Z Grayovy tváře zmizela sebemenší stopa laskavosti; vypadala teď napjatě, jakoby číhavě, jako šelma, chystající se ke skoku. A ani trochu staře a bezradně jako před několika okamžiky.
Oproti němu byl Howard nervózní, jak jsem ho ještě nikdy neviděl. Prsty si, aniž by si toho všiml, pohrával s knoflíkem u vesty, otáčel s ním sem a tam, v koutku úst mu stále ještě čadilo černé cigáro, jehož druhý konec zuřivě přežvykoval.
"No?" zeptal se, poté co si mě s Grayem pozorně a téměř až s jaksi děsivým zájmem dostatečně prohlédli. "Už jsi dočetl?"
Přikývl jsem a vzápětí hned zavrtěl hlavou. "Dočetl," řekl jsem. "Ale... nestálo tam nic, co bych už nevěděl."
Howard se usmál. "Já vím," řekl. "Byl jsem přitom, když ten dopis psal."
"Ale o to nejde," dodal Gray. Náhle se vzpamatoval ze své strnulosti, rychlými kroky došel až ke mně a vzal mi dopis z ruky. Byl jsem příliš zmatený, než abych reagoval. S otevřenými ústy jsem přihlížel, jak se obrátil a zamířil ke krbu.
"Moment," řekl jsem konečně. "Co... co chcete dělat?"
"Spálit dopis, co jiného?" odpověděl Gray klidně. Došel až ke krbu, předklonil se a bez dalšího slova hodil list do plamenů.
Vykřikl jsem a chtěl jsem se vrhnout za ním, ale Howard mi zastoupil cestu a zadržel mě.
"Nech ho," řekl. "Tak to musí být."
Pokoušel jsem se vymanit z jeho sevření, ale Howard byl mnohem silnější, než se zdálo. "Proč?" vydechl jsem. "Ten dopis je..."
"Naprosto bezvýznamný," skočil mi Gray do řeči. "A navíc nebezpečný. Musel jsem ho zničit, aby nedopatřením nedošlo k neštěstí."
Teď už jsem nerozuměl vůbec ničemu. Svěsil jsem paže, ustoupil o krok zpět a střídavě hleděl na Graye a na Howarda a zase obráceně. "Co to má znamenat? Copak nebyl... od mého otce?"
"Ale ano," řekl Howard. "Ale to, co v něm stálo, nemělo žádný význam. Každé slovo z toho bych ti mohl říct sám. A ostatně ty sám jsi už všechno věděl."
"A přesto..."
"Divil ses, že všechno probíhá tak snadno a nebyrokraticky," vpadl mi Gray do řeči. "Že ti tak bezvýhradně důvěřujeme. Ale nebylo tomu tak, Roberte."
"Sám jsi zažil, jak jsou naši nepřátelé rafinovaní," pokračoval Howard. Najednou mi to připadalo, jako by ti dva muži předváděli pečlivě nastudovanou scénu a pohrávali si narážky jako žongléři míčky. Pravděpodobně tomu bylo tak.
"Museli jsme se ujistit," ujal se slova znovu Gray. "Tento dopis byl jakousi zkouškou, Roberte."
"Cože...? Zkouškou?"
Howard přikývl. "Jenom pravý Robert Craven mohl rozlomit pečeť a dopis přečíst. Tvůj otec dopis před mnoha lety uzavřel magickou pečetí."
Chvíli jsem mlčel. Cítil jsem, jak se do mě vkrádá podivný, nepříjemný pocit. "A kdybych... nebyl ten pravý?" zeptal jsem se.
Howard se na mě vážně zadíval. "Pak bys byl v tuto chvíli mrtev," řekl klidně.
Projelo mnou strašlivé zamrazení. Na pár vteřin spočinul můj pohled na zkroucené hromádce bílého popelu, který zůstal z dopisu. Snad bych měl teď cítit vůči Grayovi a Howardovi hněv, ale necítil jsem ho.
"Pojď," řekl Howard. "Posaďme se, Roberte. Musíme si promluvit o spoustě věcí."

Nastal večer, ale my jsme stále ještě hovořili. To znamená, že Howard a Gray hovořili a já naslouchal s narůstajícím zmatkem a jen tu a tam jsem položil nějakou otázku, když jsem něčemu nerozuměl, nebo když jsem prostě nechtěl věřit (což se mi přihodilo nejednou). V podstatě mi neříkali nic nového - většinu z toho, co jsem slyšel, jsem se už předtím dozvěděl z úst svého otce nebo si domyslel sám. A přesto mě jejich slova zhloubi duše děsila, když mi do všech podrobností popisovali svět, existující prakticky vedle toho našeho, a přece tisíckrát záhadnější a nebezpečnější, než bych si dokázal před několika týdny byť jen vysnít. Howard, Gray a můj otec nebyli rozhodně jediní, kteří se pustili do

boje s mocnostmi temnot. Měli nesčetné spojence po celém světě, ale také jejich protivníci byli mocní, tak mocní, že moje naděje, že by se boj proti nim dal někdy vyhrát, se ztrácela s každým Howardovým či Grayovým slovem víc a víc. Dozvěděl jsem se všechno: historii Salemu a jeho zničení, osudy uprchlíků, kteří se usadili v Jerusalems Lotu a o sto let později byli znovu dostiženi osudem, historii mého otce, jenž předvídal hrozící zlo a marně varoval. Okny se opět vkrádal dovnitř soumrak, když nám Rowlf donesl teplé jídlo a silnou kávu, o kterou jsem ho požádal, abych neusínal, ale Gray a Howard mluvili dál, věcně, téměř chladně, aniž by cokoli přikrašlovali nebo dramatizovali. A nakonec dospěl Howard k jedinému bodu otcova dopisu, který jsem nepochopil.
"Vidíš, Roberte," řekl vážně, "že ti nezbývá jiná volba, než se postavit svým nepřátelům. A přijmout odkaz svého otce."
"A jestli nechci?" zeptal jsem se váhavě.
Kupodivu se Howard mé otázce usmál. "Tvé přání je, Roberte, zcela pochopitelné," řekl. "Také já jsem se bránil, když jsem se poprvé dozvěděl o čarodějnictví a černé magii. Když jsem se dozvěděl o existenci Cthulhu a VELKÝCH STARCŮ, celé týdny jsem se skrýval a pokoušel se zavírat oči před pravdou. Ale nejde to. Je mi líto, Roberte, je to nemožné." Usmál se. "Tvůj otec se o tom kdysi vyjádřil velice přiléhavě: je to, jako když spadneš do tekutého asfaltu. Ať si drhneš ruce jak chceš dlouho, špíny a zápachu se nezbavíš. Nikdy se jí nezbavíš."
To měl tedy otec na mysli, když napsal: Snad mě budeš nenávidět...
"Četl jsi ten dopis," pokračoval Howard po chvíli mlčení. "Uděláme, co tvůj otec požaduje, Roberte. Máš stejný talent jako on, a my jej teď společně musíme probudit a rozvinout. Ale k tomu je třeba opustit Londýn."
Zvedl jsem oči. "Myslíš, kvůli jeho... odkazu?"
"Jeho knihy a poznámky." Howard přikývl. "Ano. Vyprávěl jsi mi, co se stalo na LADY OF THE MIST. Chvíli jsi tu bednu s jeho knihami držel v rukou, zřejmě aniž bys tušil, jaký je to poklad. Vše, co se tvůj otec kdy naučil a co zjistil, je v těch knihách a foliantech, Roberte. Musíme tu bednu zachránit."

NYARLATHOTEP, plíživý chaos, posel, srdce i duše druhých bohů

"Ale je na dně moře," namítl jsem. "Spolu s lodí."
"Myslíš, že bys to místo dokázal znovu najít?"
Přikývl jsem. I kdyby se mezitím už loď úplně rozbila a klesla na mořské dno, našel bych ji. "To ano. Ale je tam vražedně silný proud. Nemyslím, že..."
Howard mě umlčel strohým gestem. "Znám lidi, kteří by se dokázali ponořit dokonce do Niagarských vodopádů," řekl přesvědčeně. "A mám ještě pár... ehm, jiných možností. Jestli najdeme místo, na kterém se ta loď potopila, potom dokážeme taky vylovit bednu. Pro tebe by to mělo být životně důležité."
"Pokud tam ještě je," zamumlal Gray.
Howard zachmuřeně přikývl. "Pokud tam ještě je," souhlasil. "Naši nepřátelé jsou mazaní, jak už dokázali. Nedivil bych se, kdyby o existenci bedny věděli a pokusili se ji vylovit. Proto vyrazíme hned zítra."
"Už zítra?" Myšlenka na to, že bych se měl tak rychle zase vrátit do Skotska - a do blízkosti té čarodějnické vesnice - mě děsila.
"Nejlépe by bylo hned teď," oďpověděl Howard vážně. "Každá hodina může být rozhodující. Ale my všichni jsme teď

příliš unavení a potřebujeme se naléhavě jednu noc vyspat. Rowlf nám připraví zavazadla, opatří jízdenky a všechno ostatní. Vyrazíme zítra ráno."
"Všech pět?"
Howard zavrtěl hlavou. "Doktor Gray zůstane tu. A byl bych radši, kdyby Priscylla taky zůstala v Londýně."
"Znám místo, kde bude v bezpečí," řekl Gray. Neodporoval jsem. Jakkoli mi byla proti mysli představa odloučení od Priscylly, věděl jsem, že je to nutné. Přivézt ji jenom do blízkosti Goldspie by bylo už víc než nezodpovědné.
Byla by to vražda.
Váhavě jsem přikývl.
Howard a Gray si s úlevou oddechli. "Pak by teď asi bylo nejlepší, kdybychom pro dnešek udělali konec a šli do postele," řekl Howard. "Já..."
Vtom k nám dolehl z vyššího patra domu pronikavý výkřik, následoval praskavý zvuk a řinčení rozbitého skla.
Jediným polekaným skokem jsem byl na nohou. "Priscylla!" zasípěl jsem. "To bylo z Priscyllina pokoje!"
Obrátil jsem se, dvěma skoky byl u dveří, rozrazil jsem je - a strnul uprostřed kroku.
Na schodišti zuřil zoufalý boj. Byl to Rowlf, jenž se bil současně se třemi protivníky, ale navzdory své obrovské tělesné síle na tom nebyl právě nejlíp. Ti tři chlapi na sobě měli roztrhané hadry a byli ozbrojeni dlouhými, nebezpečně vypadajícími vystřelovacími noži, se kterými Rowlfa zaháněli krok za krokem.
Zkušení rváči, kteří se - zvláště ve třech - nemuseli bát ani takového ramenatého obra. Rowlf už krvácel ze spousty řezných i bodných ran, kterými byly jeho ruce posety. Košili měl roztrhanou a v obličeji se mu hněv mísil s pomalu narůstajícím strachem.
Howard a Gray se objevili vedle mě, ale rychlým pohybem ruky jsem je zadržel. "Rowlfe!" vykřikl jsem. "Zpátky. Nenech se obklíčit!"
Dva z těch tří chlapů sebou při zaznění mého hlasu překvapeně trhli a otočili se. Na chvíli byla jejich pozornost rozptýlena - a Rowlf své příležitosti využil s tak rychlou reakcí, jakou bych u něho nikdy nepředpokládal. Se zuřivým zavrčením vyrazil dopředu, chytil třetího chlapa za rukáv kabátu, přičemž koupil další hluboké bodnutí do nadloktí. Muž zařval, divoce kopal nohama a šermoval svým stiletem. Ale jak už byl jednou polapen Rowlfovou obrovskou prackou, neměl šanci. Zaslechl jsem tiché prasknutí, když mu Rowlf ohnul paži; chlap zařval ještě jednou, pak upustil nůž a nevěřícně hleděl na své zlomené zápěstí. Rowlf mu uštědřil mohutnou facku, pak ho pustil a strčil ho do prsou, až odletěl pozpátku na své oba kamarády a všichni tři se skutáleli ze schodů dolů. To vše netrvalo snad déle než jednu vteřinu.
Když se ti chlapi chtěli znovu postavit na nohy, byli jsme už Howard a já nad nimi. Ten, kterého si podal Rowlf, už nebyl nebezpečný, kroutil se na zemi a ruku si tiskl k hrudi, zato zbývající dva rozhodně ještě nebyli z boje vyřazeni. V poslední chvíli jsem se vyhnul bodnutí, mířícímu proti mému obličeji, chytil jsem rváče za zápěstí a trhnutím jsem ho zvedl na nohy, využívaje švihu jeho vlastního těla. Současně jsem zvedl pravé koleno.
Chlap zaúpěl, když na něj narazil obličej. Nůž mu vyklouzl z prstů, současně jsem ucítil, jak napětí jeho svalů povolilo a tělo zemdlelo. Ještě než se docela svezlo k zemi, obrátil jsem se, abych pospíšil Howardovi na pomoc.
Howard měl menší štěstí než já. Jeho muž vyskočil na nohy a divoce proti němu bodal svým stiletem. Dosud ho ještě nezasáhl, neboť Howard pokaždé bleskurychle uhnul, kdykoli čepel vystřelila proti němu, ale viděl jsem, že tento nerovný boj vydrží už jen velice krátce.
"Hej," křikl jsem.
Rváč se na okamžik odvrátil od Howarda a ohlédl se přes rameno po mně. Byla to chyba, ale neměl už příležitost, aby jí litoval. Zasáhl jsem ho do velice citlivého místa, když se, pak zkroutil a zlomil v pase, uchopil jsem ho za paži a přehodil ho, využívaje energie jeho vlastního pohybu, vysokým obloukem přes rameno. S řevem plachtil dva nebo tři metry vzduchem, narazil do zábradlí na schodišti a rozbil ho.
Avšak tento chlapík byl tvrdšího ražení, než jsem si myslel. Asi vteřinu zůstal bez hnutí ležet, pak se zase nejistě postavil, chytil kus rozbitého zábradlí a začal jím mávat jako kyjem. Jeho obličej ztratil všechnu barvu, ale v očích mu planul vražedný oheň.
Znal jsem ten pohled, dost často jsem ho vídal. Pohled zabijáka.
Rowlf ze sebe vyrazil vzteklé zavrčení a chtěl se na něho vrhnout, ale já jsem ho rychle zadržel. "Ne," řekl jsem. "Nech ho mně." Potom jsem se znovu obrátil ke rváčovi.
"Vzdej to," řekl jsem tiše. "Nemáš už šanci. Je nás moc." Namísto odpovědi ten chlap nachýlil trup trochu dopředu, narovnal nohy a vyzývavě zamával svým klackem. Rowlf udělal krok k němu, současně jsme ho obklíčili i Howard a já. Kdybychom zaútočili všichni současně, neměl by šanci.
"Přestaňte!"
Hlas byl tak řízný, že jsme bezděky strnuli uprostřed kroku. Prudce jsem zvedl hlavu a pohlédl nahoru.
Na horním konci schodiště stála žena. Velmi štíhlá, tmavovlasá žena s dlouhými vlasy, jejíž postava byla takřka celá zahalena do černého pláště, sahajícího jí po kotníky. Pohledem jsem se přisál k její tváři.
Tu tvář jsem znal! Byl to obličej, který jsem na zlomek vteřiny zahlédl těsně předtím, než se ta domnělá Priscylla začala tak hrozně proměňovat!
"Hned přestaňte," řekla ještě jednou. Rowlf se se vzteklým zavrčením obrátil a zdálo se, jako by se chystal vrhnout po schodišti nahoru, avšak uprostřed kroku se zarazil, jakmile jej zasáhl pohled té neznámé. Z té ženy vycházelo něco zlověstného, aura moci, jak jsem ji cítil předtím jen jedenkrát v životě: v přítomnosti svého otce.
V tu chvíli jsem věděl, kdo je ta žena. Upírala své oči na mě, jako by mi četla myšlenky. A její další slova dokazovala, že to tak skutečně bylo.
"Domníváš se správně, Roberte Cravene," řekla. Její hlas zněl mrazivě. "Měl jsi poslechnout varování. Já jsem ten třetí

čaroděj z Goldspie." Zasmála se, velice tiše a velice zle. "To sis opravdu myslel, že nám můžeš uniknout?"
"Co... co chceš?" zeptal jsem se. Najednou jsem měl patro suché jako pergamen. Polila mne hrůza.
"Tebe," odpověděla.
Pohyb, který jsem zaznamenal koutkem oka mě přiměl otočit se. Oba rváči se se smrtelně bledými obličeji namáhavě zvedali na nohy a postavili nalevo a napravo od nás.
"Nechtě je," poručila čarodějnice příkře. "Svůj úkol jste splnili. Pojďte jsem."
Všichni tři ji poslechli okamžitě. Jako bychom vůbec nebyli, obrátili se jako jeden muž a rychle vyběhli po schodech nahoru. Jejich pohyby byly poněkud strnulé, jako by nebyly řízeny vlastní vůlí.
Čarodějnice počkala, až se ti tři postaví za ni a pak se stejnou tvrdostí pokračovala: "Tebe chci, Roberte Cravene. Zaplatíš za opovážlivost, které ses dopustil. Opravdu sis myslel, že můžeš zabít dva z nás a nevyrovnat účet?"
"Měj se na pozoru, čarodějnice," řekl Howard po mém boku. "Jsi tu v..."
"Vím velice přesně, kde jsem," přerušila ho žena. "A nejsem tak hloupá, abych na vás zaútočila zbraněmi, které tu selhávají." Tiše se zasmála. "S tebou, Howarde, si to vyřídíme později. Jsou jiní, kteří mají chuť tě zničit, a já se jim nemíním stavět do cesty. Robert půjde se mnou."
Howard se zasmál. "To ne."
"Ne?" Najednou bylo v jejím hlase něco hrozivého. "Jsem si naprosto jistá, že ano," pokračovala takřka lhostejným tónem. "Každopádně, pokud mu záleží na tom, aby ještě někdy uviděl tu svoji kurvičku."
Znovu mnou projela ledová hrůza. Najednou jako by mi spadly šupiny z očí. Proto tedy to zdánlivě nesmyslné přepadení! Ti tři zjevně neměli žádný jiný úkol, než nás dostatečně dlouho zdržet!
Z hrdla se se mi vydral ochraptělý výkřik, ale Howard mě bleskurychle chytil za paži a strhl zpět. "Zbláznil ses?" zeptal se. "Zabije tě!"
"Samozřejmě," řekla čarodějnice s úsměvem.
Vytrhl jsem se mu a odstrčil ho od sebe. "Priscylla!" vydechl jsem. "Mají Priscyllu!"
"Myslíš snad, že ji nechají běžet, když se jim vydáš?" vykřikl Howard. Pohledem provrtával tmavovlasou ženu. "Zabije vás oba."
Čarodějnice pomalu scházela ze schodů dolů. Její tři průvodci ji následovali s jistým odstupem. Howard, Gray i já jsme bezděky ustoupili poněkud stranou, když sešla ze schodů dolů.
Zastavila se na posledním schodu a pohled, kterým si mě změřila, byl jako led. "Nu?" zeptala se. "Jak ses rozhodl?"
"Co... co uděláte s Priscyllou, když půjdu s vámi?" zeptal jsem se.
Pokrčila rameny. "Nic. Nechám ji běžet. Ty jsi, co chceme, ne ta malá coura. Je pro nás bezcenná."
"Nevěř jí!" zašeptal Howard. "Lže."
"Možná," odpověděla. "Ale možná ne. Nikdy se to nedozví, pokud tu zůstane. Pak bude vždycky jen vědět, že je vinen její smrtí. Velice nepříjemnou smrtí," dodalo o něco příkřejším tónem.
Nejistě jsem se zadíval na Howarda. V mém nitru zuřila bouře protikladných pocitů. Věděl jsem docela přesně, že Howard má pravdu a že nás zřejmě zabije oba, pokud nic horšího. Ale nedokázal jsem myslet na nic jiného než na Priscyllu, svoji malou, milou Priscyllu, která byla nyní v moci této čarodějnice.
"Půjdu s tebou," řekl jsem tiše.

Skoro celou hodinu se vůz hnal krkolomnou rychlostí městem. Záclony na oknech byly zataženy a já se jich neodvažoval ani dotknout, takže jsem neměl ponětí, kde jsme. Popravdě řečeno, neměl bych ponětí, ani kdybych viděl své okolí - Londýn byl pro mě cizím městem a kromě Picadilly Circusu, hlavního nádraží a hotelu WESTMINSTER jsem z něho viděl dosud velice málo. Ale tempo, s jakým kočí hnal koně, a rozléhající se, zlověstné ozvěny, které hluk povozu v ulicích vyvolával, mi prozrazovaly alespoň tolik, že se nepřibližujeme k centru, nýbrž že jsme v nějaké čtvrti z menší hustotou osídlení.
Konečně jsme po dlouhé době, která mi připadala jako věčnost, zpomalili. Kočár se přestal houpat jako loď na rozbouřeném moři a také divoké staccato koňských kopyt se zpomalilo.
Zato mé srdce se rozbušilo o to rychleji. Blížili jsme se k cíli cesty.
K místu mé smrti.
Kupodivu jsem neměl strach; alespoň ne o sebe. Všechno, na co jsem mohl myslet, byla jen Priscylla. Byl jsem v kočáře sám. Moje tajuplná únoskyně nenastoupila se mnou. Snad ani neexistovala. Snad nebyla ta žena, kterou jsem viděl v Howardově domě, nic jiného než přelud.
Ruka mi sklouzla pod plášť a dotkla se hole s kordem, kterou jsem tu měl schovanou. Bylo mi sice jasné, že mi tato zbraň bude naprosto k ničemu, ale jen pouhý pocit, že ji mám, mě trochu uklidňoval.
Kord nebyl jedinou zbraní, kterou jsem měl. V pravé kapse kabátu jsem měl navíc malou dvourannou dámskou pistoli, kterou mi Howard podstrčil, než jsem opustil dům, aniž by si toho některý z těch tří pobudů nebo čarodějnice všimli. Kord u mě určitě najdou a vezmou mi ho, ale s touto maličkou pistolkou mám šanci.
Vůz zastavil. Koně neklidně podupávali, pak jsem zaslechl rychlé, běžící kroky a dveře se prudce otevřely. Dovnitř pronikl nával ledového vzduchu. Hleděl na mě široký, ošklivě zjizvený obličej.
"Ven!" poručil hrubým hlasem.
Poslušně jsem vstal, přikrčil jsem se ve dveřích a vyskočil na ulici. Se směsicí zvědavosti a pomalu klíčící hrůzy jsem se rozhlédl kolem sebe. Byli jsme v přístavu. Pár kroků před koňmi najednou dlažba prudce končila a přecházela v rozbitý betonový okraj přístaviště o průměru asi tak půl míle. Voda v něm nepříjemně páchla a černě se leskla ve světle měsíce

jako asfalt, zatímco budovy, lemující přístaviště ze tří stran, se krčily ve tmě jako černé stíny. Nikde žádné světlo či jakákoli jiná známka lidského života. Museli jsme být v nějaké části přístavu, která byla alespoň teď, v noci, docela vylidněná. Samozřejmě. Co jsem mohl čekat jiného?
"Za mnou," poručil můj průvodce. Byl o dobrou hlavu větší než já - což bylo pozoruhodné, neboť nejsem zrovna nejmenší. Byl neuvěřitelně ramenatý a měl na sobě černý plášť a cylindr jako drožkář. Tím ale nebyl. Měl tvář zkaženého jedince, jakého by člověk v těchto končinách snadno mohl očekávat, oči měl kalné a bez lesku jako ti tři chlapi, kteří nás přepadli.
"Kam?" zeptal jsem se.
Beze slova ukázal na jedno nízké, napůl rozpadlé skladiště po naší pravici. Naposledy jsem se rozhlédl kolem dokola, než jsem se dal váhavě do pohybu. Byli jsme tu sami, nejbližší živý člověk jako by byl milion mil daleko. Třebaže jsem s tím zápasil ze všech sil, pocit hrůzy ve mně narůstal s každým nadechnutím.
Naše kroky vydávaly na kamenné dlažbě zlověstnou dunivou ozvěnu, čím víc jsme se přibližovali k budově. Dveře byly napůl otevřené, a čím víc jsme se přibližovali, tím lépe jsem viděl slabé narudlé světlo, vycházející ze dveří. Do nosu mi stoupal zápach jakoby ze spáleného dřeva a kadidla.
Instinktivně jsem zaváhal, než jsem vstoupil do zříceniny, avšak můj průvodce mi bez příliš velké ohleduplnosti uštědřil herdu do zad a zavrčel cosi, čemu jsem nerozuměl. Poslušně jsem klopýtal dál.
Kůlna byla prázdná. Nesčetnými dírami a trhlinami ve střeše padalo dovnitř bledé měsíční světlo; napravo i nalevo od vchodu planuly v nízkých železných mísách dva ohně a přesně uprostřed obrovské prázdné místnosti stál černý blok z čediče nebo nějakého jiného kamene. To celé tak nějak tísnivě připomínalo obrazy nějakého barbarského obětovacího ceremoniálu, které jsem kdysi viděl v nějaké knize.
Ale tohle nebyl žádný obrázek, nýbrž hořká skutečnost. A měl jsem nedobrý pocit, že vím, kdo má být na tomto kameni obětován.
"Přistup blíž, Roberte," řekl jakýsi hlas. Váhavě jsem se otočil.
Po mé levici se rýsovaly nejasné obrysy asi půl tuctu lidí. Čtyři z nich jsem znal - byli to ti tři rváči a čarodějnice. Zbývající dva jsem neznal. V ústech mi počala narůstat hořká pachuť. Musel jsem sebrat všechny síly, abych jim vyšel vstříc.
"Nuže?" řekl jsem, ani z poloviny tak sebevědomě, jak bych chtěl. "Přišel jsem, jak jsi požadovala. Kde je Priscylla?"
Čarodějnice udělala krok ke mně a změřila si mě od hlavy až k patě. V jejím pohledu se zračila zvláštní směsice pohrdání a triumfu.
"Robert Craven," řekla. Hlas se jí třásl potlačovavaným vzrušením. "Syn Rodericka Andary. Poslední z rodu starých mágů." Pohled jí zaplanul. "Kletba se naplňuje," řekla. "Konečně. Po dlouhé době se naplňuje kletba čarodějnic ze Salemu."
"Kde je Priscylla?" zeptal jsem se ještě jednou, schválně si nevšímaje jejích slov. "Bylo domluveno, že ji pustíš, když se ti vydám."
Usmála se, ale tak, že mi přeběhl mráz po zádech. "Domluveno," opakovala. "Jistě, bylo to domluveno. Ale obávám se, že tu úmluvu nemohu dodržet."
Vzedmula se ve mně vlna horkého hněvu. Se vzteklým výkřikem jsem přistoupil k ní a zvedl jsem ruce.
V tu chvíli mě těsně nad lokty uchopily dvě neuvěřitelně silné ruce a strhly mi paže k tělu. Jiná ruka mě udeřila do úst, načež mi ze rtů unikl bolestný výkřik, druhá ruka mi vklouzla pod plášť, vytrhla mi hůl s kordem a odhodila ji. Vzápětí mě zasáhl úder, při kterém jsem se zapotácel dopředu a upadl na kolena.
Nebyl jsem dál schopen myslet. Jako by se ve mně něco zlomilo, cítil jsem nenávist, jakou jsem necítil nikdy ve svém předchozím životě, pocit takové intenzity, jaký bych ještě před několika málo okamžiky nepovažoval vůbec za možný. S pohybem, který dokonce i mé hlídače zaskočil svou rychlostí, jsem vyskočil znovu na nohy, obrátil jsem se a udeřil vší silou.
Moje pěst zasáhla obra přímo mezi oči. Strašlivá bolest mi projela zápěstím; cítil jsem, jak se mi rozbily kotníky a jak mi krev stéká po ruce. Chlap se zapotácel nazpět, chvíli na mně zíral široce vytřeštěnýma očima a pak se zhroutil jako gumový panák.
Obrátil jsem se dřív, než dopadl na zem. Druhý muž už na mě útočil; odhodil jsem ho od sebe, třetímu jsem uštědřil ránu loktem a bleskurychle jsem uskočil. Ruka mi sjela do kapsy a vytrhla z ní derringer. Jeho obě hlavně mířily čarodějnici přesně do obličeje. Můj ukazováček obemkl obě spouště. Oba kohoutky zbraně slyšitelně cvakly.
"A už ani hnout," řekl jsem. "Věřím, že by mě ti tvoji zabijáci dokázali přemoci. Ale vždycky budu mít dost času, abych tě zastřelil."
Přes tvář čarodějnice přelétl zděšený výraz. Ale ti tři zbývající muži, kteří se právě chystali společně se na mě vrhnout, strnuli uprostřed pohybu a nejistě hleděli střídavě na mě a na svoji paní. Zvuk mého hlasu je musel přesvědčit, že to myslím vážně.
"Nevystřelíš na ženu," řekla čarodějnice.
Tiše jsem se zasmál. Hlas mi zněl ochraptěle. "Zkus to." řekl jsem. "Poštvi na mě ty svoje kreatury a konečně se dozvím, jestli je pravda, co se říká o čarodějnicích: že jsou neprůstřelné."
Ve tváři se jí nehnul ani sval. Ale výraz v jejích očích mi prozrazoval, že to není pravda...
"Je to nesmyslné," řekla tiše. "Víš dobře, že nás všechny s touhle... hračkou v šachu neudržíš. Máš jen dvě kulky."
"Pro tebe dost," odpověděl jsem drsně. Hlas se mi třásl.
"Snad si nemyslíš, že máš šanci uniknout?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Priscylla," řekl jsem. "Chci Priscyllu, to je vše. Pusť ji na svobodu a já odhodím zbraň - až odsud odejde a získá patřičný náskok. Já své slovo držím."

"Priscylla?" Přes tvář čarodějnice přelétl stěží popsatelný výraz. Přikývl jsem.
"Pusťte ji a já se vzdám."
Přikývla, aniž by mě přitom spustila z očí. "Jak chceš," řekla. Očekával jsem, že dá svým mužům nějaký pokyn, nebo se sama vzdálí, ale nic takového neudělala, nýbrž si téměř půvabným způsobem přehodila kapuci svého pláště přes hlavu, sklopila oči a na pár vteřin zůstala nehnutě stát. Potom zvedla hlavu a znovu si prudkým pohybem kapuci shodila. Avšak nehleděl jsem už do jejího obličeje.
Přede mnou stála Priscylla.
A teprve teď jsem pochopil.

"Ne," zašeptal jsem. Hlas se mi téměř zlomil. Najednou byla zbraň v mé ruce neskutečná, nedůležitá. Cítil jsem, jak mi pravice bezvládně klesá a jak mi vzápětí hrubé ruce derringer berou, ale to už stejně nemělo význam. "Ne," zašeptal jsem ještě jednou. "To... to není pravda. To je... iluze. Tak jako..."
"Ne, Roberte, to není iluze." Byl to Priscyllin hlas, ale jakákoli stopa jemnosti a lásky z něj zmizela. "Čas lhaní a přetvářky je pryč. Jsem to, co vidíš. Celou tu dobu jsem byla."
"Ale... ale proč?" zašeptal jsem bezradně. "Proč jsi... Bože můj, Priscyllo, já... tě přece miluji..."
Zasmála se. "Láska?" zeptala se. "Ty mě miluješ? Jsi blázen, Roberte. Copak ještě pořád nevíš, kdo jsem?"
"Ty jsi..." Mluvení mě stálo neskutečné úsilí. Věděl jsem, že to je pravda, ale přece se všechno ve mně proti tomu vzpíralo.
"Ta, před kterou tě tvůj otec chtěl varovat," řekla Priscylla klidně. "Měl jsi ho poslechnout. Měl pravdu. Třetí čaroděj existuje."
"Ale proč?" ptal jsem se zoufale.
"Proč?" Priscyllin obličej se zkřivil. "Ty se ptáš, proč? Zničil jsi všechno, pro co jsem žila, co jsem vybudovala a plánovala. Jako nějaký zlý duch ses vynořil zničehonic a celé životní dílo, mé a těch druhých, jsi zničil. A ty se ptáš, proč?"
Cítil jsem, že to není celá pravda. Bylo tu ještě něco jiného. Ale ta myšlenka mi uklouzla rychleji, nežli jsem ji stačil uchopit.
"A teď mě chceš zabít."
"Ne já, Roberte," odpověděla. "Dotknul ses mocností, kterým bys nedokázal porozumět ani za tisíc let. Musíš za to zaplatit."
Nechápal jsem, co tím myslí, třebaže se ve mně počínalo rodit tupé, stísňující tušení. Ale Priscylla mi nedala příležitost k dalším otázkám. Dala jednomu ze svých pochopů pokyn. Chlap rychle přistoupil za mě, chytil mě za zápěstí a zkroutil mi ruku za záda. Nechal jsem si to líbit bez nejmenšího zápasu. Každá myšlenka na odpor ve mně odumřela. Necítil jsem už nic. Nic, co bych dokázal popsat slovy.
Předpokládal jsem, že mě odvlečou k oltářnímu kameni uprostřed haly, ale ten chlap mě namísto toho otočil a strkal mě před sebou ze dveří. Priscylla a její sluhové šli za námi.
Přiblížili jsme se až k přístavišti. Kočár mezitím už zase zmizel a vítr jako by byl mrazivější. Měsíc se ukryl za nízko visícími černými mračny a setmělo se tak, že jsem ze svého okolí dokázal vnímat jen stíny. Z vodní hladiny stoupal hnilobný zápach.
Chlap, který mě vlekl, mi zasadil surový kopanec, takže jsem udělal pár klopýtavých kroků dopředu. Uklouzl jsem, padl na kolena a v posledním okamžiku se vrhl stranou, abych z mola nespadl do vody.
Když jsem se obrátil, uviděl jsem, že Priscylla a její lidé o pár kroků ustoupili nazpět. Vytvořili kolem mě a přístaviště za mnou široký, volný půlkruh. Ale byl jsem si téměř jist, že tento odstup si neudržují jen kvůli mně.
Priscylla v pomalém, zaříkávacím gestu zvedla ruce, zavrátila hlavu do týla a její rty počaly utvářet nezvučná slova.
Najednou bylo ve vzduchu citelné napětí. Slyšel jsem, jak se voda za mnou začíná čeřit, jako by se ode dna vynořovalo něco velikého, obrovského, ale neodvažoval jsem se ohlédnout.
Skoro celou minutu spočinula Priscylla bez hnutí v této zvláštní pozici, potom spustila ruce a znovu se na mě zadívala. Celá ta scéna mi připadala až tísnivě povědomá. Strach se mi zaryl do prsou jako tenká bolest.
"Co... co chceš dělat?" zeptal jsem se.
"Co se musí učinit, bude učiněno," odpověděla Priscylla strojeně. Voda se za mnou čeřila stále víc. S bušícím srdcem jsem otočil hlavu a pohlédl na hladinu přístaviště, nacházející se asi metr pode mnou. Na jejím černém povrchu se tvořily víry. V hloubce se počal rýsovat obrovský, bizarní stín a stále narůstal.
"To je... ta nestvůra," zachraptěl jsem. "Nestvůra z Loch Shinu."
Priscylla přikývla. "Ty sám jsi ji připravil o její oběť," odpověděla. "Proto si teď vezme, co jí náleží."
"Tys ji... přivolala?" vykoktal jsem. "Ty jsi tu bestii přivedla do Londýna?"
"Nevolala, Roberte." Priscyllin hlas zněl naprosto nelítostně. "Sledoval nás, mě a tebe. Chce svoji oběť a taky ji dostane."
"A potom?" zeptal jsem se tiše. "Co bude dělat potom? Zabíjet další nevinné? Zabíjet stále víc a víc lidí?"
"A to mi vyčítáš ty?" Priscylla se krutě zasmála. "Kdo ti říkal, abys přišel do Goldspie a rušil staré pořádky. Všechno bylo dobré, než ses objevil ty. Ty si děláš starosti? Tos sis měl dělat dřív, Roberte. Zamíchal ses do věcí, po kterých ti nic nebylo. A teď za to zaplatíš."
Chtěl jsem něco odpovědět, ale už jsem neměl čas. Za mnou se počala voda vařit, a když jsem se obrátil, uviděl jsem, jak se z přístaviště vynořil obrovský černý stín.

Ten pohled mi vyrazil dech.
Mraky se opět protrhaly a měsíc zalil přístav svým stříbrným světlem. Na chvíli bylo jasno skoro jako ve dne. Každopádně dost jasno, abych mohl rozeznat obrovské monstrum, které se počalo vynořovat z pěnící rozvířené vody. Nevím, co jsem čekal - snad něco jako Yog-Sothotha, nebo větší exemplář té slizké obludy, která mě přepadla. Každopádně ale ne toto.
Nestvůra byla velká jako loď. Její tělo bylo hrbaté jako velrybí a bylo pokryto pancířem z lesklých šupin, z nichž každá byla veliká jako dlaň. Směšně malé ploutve vířily vodu, zatímco ocas se jako obrovský černý had kroutil pod hladinou daleko za tělem . Hlava nestvůry se nacházela na téměř neskutečně dlouhém ohebném hadovitém krku, tyčícím se snad osm nebo deset yardů nad vlastním tělem. A samotná hlava byla jako zlý sen.
Drobná záludná očka po mně blýskala zpod rohovinových čelních pancířů. Tlama byla trhlina bez pysků, dostatečně velká, aby zhltla dospělého muže na dvě kousnutí, čelisti byly ve čtyřech řadách zaplněny žlutými zuby, dlouhými jako dlaň a ostrými jak dýky. Kvílení větru přehlušil příšerný řev.
Ještěr, pomyslel jsem si zděšeně. Tohle nebyl žádný z VELKÝCH STARCŮ, nýbrž pravěká nestvůra, která kdoví jak přežila miliony let.
Priscylla a její muži rychle ucouvli ještě kus od břehu, ale to už jsem sotva registroval. Pohled té bestie mě ochromoval.
Nestvůra se pomalu přibližovala. Její široká hruď s rohovinovým pancířem rozrážela vodu jako příď válečného křižníku a hlava se po hadím způsobu kývala, aniž by mě její zlá očka na chvíli spustila z dohledu. Když pak bestie otevřela tlamu, zavanul ke mně odporný hnilobný zápach.
Ale viděl jsem ještě víc. V krku a v čenichu měla ta bestie díry jako pěst, plné napůl sražené krve, a také na levém boku bylo vidět obrovskou tmavou skvrnu. Ta nestvůra byla zraněná, dokonce těžce zraněná. Rozhodně nebyla nezranitelná.
Ještěr pomalu začal sklánět hlavu ke mně. Tlama bez pysků se široce rozevřela; viděl jsem, jak se napínají její obličejové svaly.
Když pak ty obrovské čelisti sklaply, vrhl jsem se stranou. Klapnutí čelistí znělo jako dopad dělové koule. Zoufale jsem se kutálel stranou, zatímco se hlava snažila prudkými pohyby shora mě zasáhnout a rozdrtit. Pak jsem vyskočil na nohy a s kličkováním jsem se rozběhl pryč.
Neuběhl jsem však ani tři kroky. Dva z Priscylliných služebníků mi zastoupili cestu. Bránil jsem se jako šílenec, ale proti mnohonásobně větší síle těch dvou jsem neměl šanci. Brutálně mě obrátili a chystali se hodit zpátky k nestvůře.
Bestie běsnila vzteky. Hlavou udeřila do zdi mola a rozdrtila na půl tuctu kamenů, ale z čenichu jí kapala krev; bolest ji asi rozzuřila ještě víc. A znovu se čelisti té příšerné noční můry rozevřely.
Vtom třeskl výstřel. Muž, který mě držel za paži, mě s bolestným výkřikem pustil, chytil se za rameno a nejistým krokem mě minul.
Reagoval jsem instinktivně, druhého muže jsem vší silou kopl do kolena a odmrštil ho proti jeho kumpánovi. Upadl na zem. Ten druhý se zapotácel, náraz ho odmrštil ještě dál. Přímo bestii pod nos.
Jeho vyděšený výkřik zanikl v cvaknutí čelistí.
"Ne!" rozkřičela se Priscylla. V hlase se jí chvěla stěží zadržovaná panika. "Ne! Nenechte ho uniknout!"
Všichni čtyři zbývající rváči se současně vrhli proti mně, ale ještě dřív, než první z nich ke mě stačil doběhnout, prásknul druhý výstřel a ten tmavovlasý obr, který předtím řídil kočár, upadl na břicho a chytil se za nohu. Ostatní strnuli uprostřed pohybu.
Bestie za mými zády vyrazila ze sebe příšerný řev, zvrátila hlavu do týla a vzteklým pohybem odmrštila muže, kterého svírala v tlamě, od sebe. Zeď nábřeží se zachvěla pod úderem gigantického těla, jež se vrhlo dopředu.
Ve tmě za Priscyllinými zády najednou vyšlehl jasně oranžový záblesk. Třesk výstřelu z pušky se smísil s bolestným řevem ještěra, jehož kulka zasáhla do levého oka.
Bestie zařvala: byl to neuvěřitelně hlasitý ryk, při kterém jsem si instinktivně zakryl uši dlaněmi. Musel být slyšet na míle daleko. Nestvůra se v utrpení vrhla nazpět, ještě jednou se vztyčila - a pak se ponořila pod rozvířenou hladinu.
"Chyťte ho!" poručila Priscylla. Teď už křičela. Její hlas neměl příliš daleko k hysterickému ječení. "Chyťte ho! Musí zemřít!"
"To bych nedělal," ozvalo se za jejími zády. Ti tři chlapi, kteří - zmítajíce se mezi čirým strachem a působením Priscylliny vůle - stáli nerozhodně přede mnou, polekaně svěsili ruce a otočili se.
Pár kroků za Priscyllou se objevily postavy tří mužů. Každý z nich držel v rukou dlouhou opakovačku - hlavně mířily výhružně na Priscyllu a její tři hrdlořezy.
"Pojď sem, Roberte," řekl Howard. Konečně jsem se vzpamatoval ze své strnulosti, širokým obloukem jsem obešel muže a vešel mezi něho a Graye. Šedovlasý advokát teď už vůbec nevypadal jako dobrácký starý pán. Puška v jeho útlých rukou vypadala až příliš velká, ale výraz jeho obličeje mi říkal, že zbraň bez váhání použije, pokud to bude třeba.
Vyměnil jsem si s ním rychlý pohled, letmo jsem pokynul Rowlfovi - třetímu z tohoto spolku - a vzal jsem si od něho pušku, kterou mi podával.
"Kde... kde se tu berete?" zeptal jsem se rozpačitě. Howard se lehce usmál. "Mám taky v zásobě pár menších triků a prostředků," řekl.
"To vám stejně nic nepomůže," zasyčela Priscylla. Její hlas se chvěl nenávistí. "Jste blázni, kteří nevědí, co činí."
Howard na její slova neodpověděl. Mlčky na ni zíral, trošku sklonil zbraň a zavrtěl hlavou. "Změnila ses, Lysso," řekl. "Ale bohužel jen vnějškově."
"Je to už spousta let," odpověděla Priscylla stísněně. Zmateně jsem hleděl střídavě na ni a na Howarda. "Vy se znáte?"
Howard přikývl. "Ano. Třebaže si ji pamatuji v trochu... jiné podobě. Musím přiznat, že jsem se sám nechal oklamat, alespoň zpočátku. Celou tu dobu jsem měl podezření, ale nechtěl jsem mu přikládat váhu."

"Měl bys naslouchat svému vnitřnímu hlasu, ty blázne," řekla Priscylla nenávistně.
"Priscyllo," zamumlal jsem. "Proč...?" Howard mě umlčel vážným pohledem. "Je mi líto, chlapče," řekl. "Ale musíš se s tím smířit. Tato žena není Priscylla. Děvče, které jsi poznal, nikdy neexistovalo."
Priscylla zírala na něho, ale Howard její pohled snášel s naprostým klidem. Deset nebo patnáct vteřin nedělali nic jiného, než že se upřeně pozorovali, ale já jsem cítil, že za povrchem viditelného zuří neuvěřitelný boj, boj dvou myslí, duel dvou silných vůlí, odehrávající se na úrovni, kterou já nejsem s to ani vytušit.
Potom, nečekaně a bez jakéhokoli viditelného vnějšího podnětu, Priscylla sklopila oči a s vyčerpaným vzdychnutím se zapotácela.
"Plýtváš silami," řekl Howard studeně. "Také já jsem se mnohé přiučil od doby, co jsme se viděli naposledy."
Priscylla zasténala. Na okamžik ulpěl pohled jejích temných, sametových očí na mně. "Roberte," zašeptala. "Nedovol, aby mi ubližoval."
Howard vztekle zavrčel a zvedl pušku. Priscylla sebou trhla a já jsem se napružil. Nikdy bych nedopustil, aby ji zabil, ať už byla ve skutečnosti kdokoli.
"Ještě mukneš, Lysso, a zastřelím tě," řekl vážně. "Pokud se jen pokusíš toho mladíka ovlivnit, je po tobě."
"Ne, Howarde," řekl jsem klidně. "To ne."
Howard strnul. Ustoupil jsem o dva kroky, aniž by si toho všiml, a zvedl jsem pušku. Hlaveň mé opakovačky mířila Howardovi přímo doprostřed čela. Jeho oči se nevěřícně rozšířily.
"Roberte!" zasípal. "Ty... ty nevíš, co děláš! Ovládá tvoji vůli a..."
"Neovládá," odpověděl jsem klidně. "Ale nedopustím abys jí něco udělal. Nedopustím, aby jí kdokoli něco udělal."
Opsal jsem hlavní pušky půloblouk a střídavě namířil i na Rowlfa a doktora Graye, než jsem se obrátil znovu k Howardovi. "To platí pro všechny."
Mé oči zachytily Priscyllin pohled. Vypadala zmateně, ale zdálo se mi, jako bych v jejích očích zahlédl slabé zablýsknutí triumfu. Udělala krok směrem ke mně, a já proti ní namířil pušku. Priscylla strnula.
"Zůstaň, kde jsi," řekl jsem vážně.
V jejím obličeji se objevil výraz bezmezného zmatku. "Ale Roberte," řekla. "Já jsem myslela, že ty..."
"Řekl jsem, že nedovolím, aby ti někdo ublížil," přerušil jsem ji. "To ale neznamená, že tě nezabiju vlastní rukou."
Zírala na mě. Cítil jsem, jak cosi neviditelného, nehmotného sahá po mém duchu a začíná ho ochromovat. Ze všech sil jsem setřásl ze sebe cizí vliv.
"Howard nemá pravdu," pokračoval jsem. "Stále ještě tě miluji a taky vím, že ta Priscylla, kterou jsem poznal, v tobě ještě je. Existuje, někde v tobě."
Priscylla polkla. "Co... co tím myslíš?" zeptala se nejistě. "Já ji najdu," pokračoval jsem. "Přemůžu čarodějnici v tobě a osvobodím Priscyllu. Nevím ještě sice jak, ale..." "To snad nemyslíš vážně!" zasípala. Ale tentokrát mě s odpovědí předstihl Howard. "Ale ano," řekl. "Myslí to vážně. A já s ním souhlasím. Řekl jsem ti to už tenkrát v Salemu, Lysso, a říkám ti to znovu: ty nejsi skutečně zlá. Nech si pomoct, abychom té zbavili vlivu Quentona a ostatních čarodějů."
Salem? pomyslel jsem si. Skutečně řekl - Salem?!
"Vy... vy mi chcete," vykoktala Priscylla, "vy mi chcete vzít mou čarodějnickou sílu?" Zasmála se, ale hrůza v jejím hlase se nedala přeslechnout.
Howard přikývl. "Je to jediná možnost," řekl. "Kromě toho, že bys raději zemřela."
Priscylla na něho po nekonečně dlouhou dobu mlčky hleděla. V jejím obličeji to pracovalo. "Potom raději zemřu," řekla. "Ale jestli zemřu, pak vezmu s sebou alespoň vás, Howarde." Náhle se v jejích očích objevil zvláštní, číhavý výraz.
"Jak chcete," řekla. "A ty, Roberte, teď snad konečně pochopíš, s jakými silami sis začal. Rozpoutal jsi bestii - nyní nechť pocítíš její hněv!"
Posledních pět slov vykřikla. Howard ze sebe vyrazil tlumenou kletbu, přikročil k ní a hlavní své pušky ji udeřil do krku. Bezvládně mu klesla do náručí. A pak jako by se zhroutil celý svět. Voda v přístavišti se vzedmula ve řvoucí explozi pěny a vodní tříště. Obrovitý stín se vzepjal nad námi, jediným mohutným pohybem projel vodou a s řevem, pronikajícím do morku kostí, narazil do kamenné nábřežní zdi.
„Zpátky!" zařval Howard. Rowlfova puška zahřměla ohlušujícím třeskem, který však pohltil ještěrův rozzuřený řev. Šupinami obrněný krk sebou škubl s neuvěřitelnou rychlostí, čelisti se rozevřely a druhý z Priscylliných mužů vyrazil z hrdla pronikavý smrtelný výkřik.
Ochromený hrůzou jsem zíral na nestvůru. Předtím byla strašná - nyní se však proměnila ve zhmotnělý zlý sen! Její levé oko byla jediná zející rána, ze které proudila spousta krve, ale bolest, jak se zdálo, obludu podněcovala jen k větší zuřivosti. Obrovská lebka sebou znovu škubla, vyrazila proti třetímu muži a jen o vlas ho minula. Zeď hráze se zachvěla, když do ní bestie znovu vší silou narazila.
Mocná ruka mě chytila za rameno a strhla zpět. Konečně jsem se probral ze své strnulosti a rozběhl se. Přede mnou se hnal dlouhými kroky Rowlf, Priscyllino bezvládné, nehybné tělo si jako hračku přehodil přes rameno. Za mnou a vedle mě pak klopýtali ti tři chlapi, kteří zbyli z Priscylliny bandy. V jejich obličejích se mísil strach s úžasem a nechápavostí; tvářili se, jako by se najednou probudili z hlubokého spánku. Zřejmě Priscyllin vliv na jejich vůli pominul, když ji Howard omráčil.
V běhu jsem otočil hlavu a podíval se zpátky. Bestie stále ještě jako šílená narážela do hráze. Současně s Grayem jsme se zastavili a téměř bez přestávky jsme pálili proti ní, avšak rachot střelby zanikal v řevu nestvůry. Její hlava a šupinatý krk byly posety nesčetným množstvím strašlivých ran. Ran, z nichž každá zvlášť by měla být smrtelná. A přece obluda nepošla, alespoň ne hned.
Bolest ji přivedla k naprosté zběsilosti. Naplněn nevěřícným děsem jsem sledoval, jak se její obrovité tělo vztyčuje z rozvířené vody přístavu a snaží se malými předními ploutvemi zachytit na kameni zpevněného břehu.

Howard a Gray polekaně uskočili nazpět. Nestvůra se vztyčila z vody, silou, přesahující všechny představitelné meze, přinutila své tělo zdvihnout se z rodného živlu a pak se sunout kus za kusem po zemi. Šupinatý krk se zmítal v divoké agónii, tlama chňapala vztekle po těch dvou nepatrných tvorečcích, kteří způsobovali obludě takovou bolest.
Zastavil jsem se, obrátil se a začal zuřivě gestikulovat. "Howarde!" křičel jsem. "Grayi! Utíkejte!"
Nevěděl jsem, jestli má slova vůbec v tom strašném řevu běsnící bestie slyšeli - avšak téměř současně se obrátili a rozběhli pryč, zatímco nestvůra se za nimi dál plazila po břehu. "Doprava!" vykřikl Howard. Instinktivně jsem ho poslechl a taky ostatní bleskurychle změnili směr. Před námi vyvstal jakýsi stín a měnil se ve zříceninu. Rozeznal jsem napůl zřícenou střechu, velká, otevřená vrata a strmě čnějící věž; byla to nějaká veliká kaple nebo malý kostel. Zoufale jsem se hnal dál, vklopýtal jsem dovnitř a vyčerpaně se zhroutil na kolena. Vedle mě se do kostelní lodi vpotácel Rowlf. Ti čtyři rváči vběhli do kostela už před námi a hledali úkryt za lavicemi.
Rowlf pomalu složil Priscyllino nehybné tělo na podlahu, obrátil se a zamířil zpátky, aby se postavil u dveří. Také já jsem pevněji sevřel pušku, zaujal pozici z druhé strany a zvedl zbraň. Ale nevystřelil jsem.
Howard a doktor Gray se nacházeli ještě pořádný kus od kostela a nestvůra jim byla těsně v patách. Bestie byla ještě obrovštější, než se zdálo, byla dvakrát tak veliká jako slon a čtyřikrát tak dlouhá. A přitom se na zemi pohybovala skoro stejně rychle jako ve vodě! Její malé, nemotorně vyhlížející ploutve posouvaly gigantické tělo kupředu s neuvěřitelnou rychlostí. Howard a Gray už měli náskok sotva dvacet kroků - a ten se každou chvíli ještě zmenšoval.
Rowlf vystřelil. Kulka zasvištěla Howardovi těsně kolem hlavy a vyrvala nestvůře další díru do krku. Ještěr zařval, vzepjal se a s dvojnásobnou zběsilostí se hnal za oběma muži. Rowlf se zaklením trhl závěrem a vypálil znovu. Také já jsem zahájil palbu.
Naše kulky měly účinek. Nestvůra se ještě víc rozběsnila a rozeřvala, ale její tempo se zpomalilo. A přesto se valila dál, démon ze zasutých časů, jenž přišel, aby nás všechny zničil. Střílel jsem, znovu a znovu, dokud jsem neměl prázdný zásobník a Howard s Grayem kolem mě nevklopýtali dovnitř do kostela. Také Rowlf vystřílel celý zásobník, ale ještěr se valil dál. Polozřícené stěny kostela pod náporem jeho titánského těla zapraskaly, jako by byly ze skla.
A pak to bylo tady. Netvorovo obrovské, krví zalité tělo zaplnilo vrata, hadí krk se zmítal v divokém pohybu, lebka obrovskou silou bušila do střechy, až trámy a šindele praskaly a pršely dolů na nás. Rychle jsme ucouvli ode dveří. Ještěr se vrhl proti budově podruhé, a ta se celá otřásla.
Co se potom stalo, se seběhlo v několika vteřinách, avšak já viděl vše do nejmenší podrobnosti s téměř nadpřirozenou jasností. Kostel se otřásl pod silným úderem. Zvonice se zachvěla, se slyšitelným skřípěním se naklonila na stranu a počala se hroutit. Těžký zvon se uvolnil z ukotvení a řítil se dolů.
Zasáhl lebku netvora jako gigantické kladivo a rozdrtil ji.

Do Howardova domu jsme se vrátili až po půlnoci. Byl jsem unavený, tak unavený, jak ještě nikdy předtím v celém svém životě, a mé nohy byly sotva schopny nést tělo.
A přesto jsem nevešel hned do domu, nýbrž jsem zůstal stát na temné ulici, naplněné chladem a mlhou, dokud vůz nezmizel ve tmě.
Nevím už, co jsem v tom okamžiku cítil; myslím, že nic než velikou, bolestivou prázdnotu. Pocit, že jsem ztratil něco, co mi vlastně ani nikdy nepatřilo. Když Howard a Rowlf naložili Priscyllu - stále ještě v bezvědomí - do Grayova vozu, něco se ve mně zlomilo.
Zvedl jsem oči, když jsem za sebou zaslechl Howardovy kroky. Jeho pohled byl vážný.
"Nedělej si starosti, chlapče drahý," řekl. "Doktor Gray se o ni postará."
Neodpověděl jsem a ustaraný výraz v Howardově pohledu ještě zesílil. "Nemohu ti to slíbit," řekl, "ale snad - opravdu snad - jednoho dne Priscyllu znovu uvidíš."
"Kam ji odveze?" zeptal jsem se.
"Na jedno místo, kde bude v bezpečí," odpověděl Howard
po krátkém zaváhání. "Na jednu kliniku. Budou se tam o ni dobře starat. Priscylla je nemocná, Roberte. Velmi nemocná."
"Na kliniku." Hořce jsem se zasmál. Jako by se ve mně něco stáhlo, rychle, prudce a velmi bolestivě. Jeho slova zněla mým uším jako zlomyslný výsměch. "Myslíš tím blázinec, že?"
Tentokrát Howard neodpověděl. Po chvíli se obrátil a ukázal na otevřené dveře. Žlutavé světlo padalo přes práh a kreslilo na dlažbu jasný trojúhelník s nezřetelnými okraji. "Pojď," řekl. "Pojďme. Musíme se dohodnout na dalším postupu. Tentokrát jsme ještě měli štěstí, ale nemuselo by tomu tak být pořád."
Štěstí? pomyslel jsem si. Na chvíli jsem znovu před sebou viděl ten kostel. Nebyl to nijak veliký kostel, ale věž byla jeho nejstabilnější částí. Nechtělo mi jít do hlavy, že ze všech částí té budovy se pod prvním náporem obludy zbořila právě zvonice, nejlépe a nejstabilněji postavená část celého kostela.
Ne, pomyslel jsem si. To nemělo co dělat se štěstím.
Obrátil jsem se a na okamžik jsem měl pocit, jako bych na protější straně ulice zahlédl černou, vysokou postavu, vlastně jen stín postavy. Stín s temnýma očima, dokonale zaholenou bradkou a s bleskovitě klikatým pramenem sněhobílých vlasů na pravým obočím. Potom však ta vidina zmizela stejně rychle, jako se objevila.
Ale když jsem pak Howarda následoval do domu, byl jsem si absolutně jist, že to vůbec nebyla náhoda.

Zvenčí působil ten dům jen ohromně a temně; snad ještě trochu pochmurně, jak u tomu u starých, osaměle stojících domů bývá; trochu výhružně a s jistým nádechem zlověstnosti, vycházející ze zdiva zčernalého staletími. Ale přes to prese všechno se nezdál být ničím jiným, nežli pouhým domem, jednak po celá dlouhá léta opuštěným, jednak stojícím daleko od všech uprostřed lesa.
To bylo zvenčí.
Uvnitř byl zlověstný. Zlověstný a - nebezpečný...
Jenny nedokázala ten pocit vyjádřit slovy. Nejprve Charles vylomil polorozpadlý zámek ve dveřích a ramenem odtlačil jedno křídlo širokých dveří, pak se na chvíli zastavili. Úzký proužek šedivého, nevýrazného světla pronikl do haly -snad to bylo po té spoustě let poprvé, co světlo ozářilo tu věčnou noc uvnitř. Jenny se zdálo, jako by mezi tupými, rychlými údery vlastního srdce zaslechla i škrábání malých tlapek s drápky. Krysy, pomyslela si zděšeně. Samozřejmě. Lidé sice dům opustili, avšak krysy a pavouci ne, ovládli jej a učinili si z něho své království. Nenáviděla krysy.
Ale to ještě nebylo všechno. Cosi zvláštního, nehmotného, a přece hrozivého, se uhnízdilo v těchto starých zdech, něco, co nebylo vidět ani cítit, ale o to výrazněji se to dalo tušit.
"Pojď... Pojďme pryč, Charlesi," řekla zajíkavě. "Já... já se bojím." Šeptala, jako by měla strach, že zvukem svého hlasu probudí duchy tohoto domu, ale její slova přesto naplnila vysokou halu, ponořenou do neproniknutelné tmy, výsměšnou ozvěnou. Hrůza jí přízračně ledovýma pavoučíma nožkama přeběhla rychle po zádech.
Charles mlčky zavrtěl hlavou, letmo se dotkl její paže a pokusil se o úsměv. "Nesmysl," řekl. "Není tady nic, čeho by ses musela bát. Ten dům je už skoro padesát let prázdný. Jako dítě jsem si tady často hrával. Používali jsme ho jako úkryt, ale to už je dávno."
Jenny zamrazilo. Nedokázala říct proč, ale Charlesova slova její hrůzu ještě umocnila. Srdce se jí rozbušilo rychleji. Sliny se hromadily pod jazykem. Cítila, že se jí každou chvíli udělá špatně. Dlaně měla mokré potem.
"Nechci tu zůstat," řekla ještě jednou. "Charlesi, prosím!"
Charles si vzdychl. Pohledem sklouzl zpátky ke dveřím a chvíli pozoroval blízký okraj lesa, rychle se nořící do narůstajícího šera.
"Nemůžeme dál," řekl po chvíli. Jeho hlas zněl současně odhodlaně i lítostivě. "Určitě prohledávají hlavní silnici a na to vezmi jed, že prověří každý hostinec v okruhu padesáti mil." Usmál se. "Venku v lese nemůžeme nocovat, to přece víš. A je to jen na jednu noc." Zavrtěl hlavou, hlasitě se nadechl a pátravě se rozhlédl kolem. "Někde tu musí být nějaká svíčka," zamumlal. "Dřív se jich tady povalovaly desítky."
"Charlesi, já..."
"Prosím tě, Jenny," přerušil ji Charles. "Zítra večer touto dobou už budeme mužem a ženou a žádná moc na světě nás už nerozdělí. Ale dokud nejsme oficiálně svoji, musíme být opatrní." Došel až k ní, položil jí ruce na ramena a lehce ji políbil na čelo. "Sama přece dobře víš, co se stane, jestli nás tvoji rodiče dostanou, zlato," zašeptal.
Jenny váhavě přikývla. Samozřejmě to věděla. Že to věděla, byl přece důvod, proč se jako Romeo a Julie v moderním vydání rozhodli vypařit a nechat oddat v Gretna Green. Bylo jí teprve osmnáct, ale věděla, že rodiče udělají vše, co je v jejich moci, aby ji od Charlese odtrhli. Nejednou jí hrozili, že jestli se bude s Charlesem dál setkávat, pošlou ji na kontinent do internátu. A otec nebyl někým, kdo hrozí jen naplano.
Jistě, Charles měl pravdu, každým slovem. A přesto téměř litovala svého rozhodnutí od chvíle, co vstoupili do tohoto zlověstného domu.
Charles se od ní pomaličku odtrhl, otočil se a opatrnými kroky šel dál do domu. Jenny zůstala stát u dveří, přičemž se úzkostlivě snažila držet neustále onoho nepatrně světlejšího místečka u vchodu.
Charles se chvíli čímsi ve tmě přehraboval, tlumeně zaklel a vrátil se zpátky - jen po několika vteřinách, které jí však připadaly jako celá věčnost. Šaty měl ušpiněné a zaprášené a na levé tváři se mu leskl tenký krvavý šrám. Ale v ruce nesl svíčku. S triumfálním zasklebením si dřepl vedle Jenny, postavil svíčku na podlahu a vytáhl z kapsy krabičku zápalek. Po nepatrné chvíli se na knotu usadil žlutý, třepetavý plamínek a odehnal tmu o pár kroků dál.
Charles se napřímil, dal Jenny svíci a znovu dveře zavřel. Těžké, asi tři metry vysoké dveřní křídlo se jen neochotně pohnulo. Bylo vzpříčené a nabobtnalé vlhkostí, takže když se Charlesovi konečně podařilo zavřít, těžce oddechoval námahou. S dutým, nepříjemně se rozléhajícím zvukem se dveře přibouchly.
"Pojďme nahoru," navrhl Charles. "Je tam pár pokojů, které jsou celkem zachovalé. Pojď." Převzal od Jenny svíčku, povzbudivě na ni kývl a zamířil k širokému schodišti, zdvíhajícímu se v zadní části haly.
Jenny s bušícím srdcem šla za ním. Když si její oči zvykly na tmu, dokázala teď ve slabém světle svíčky dohlédnout až pozoruhodně daleko. Hala byla plná rozbitého nábytku, prachu a smetí, které se tu v průběhu několika desetiletí nahromadilo. Všude jako šedé záclony visely pavučiny a jejich šedá vlákna se natahovala od stropu skoro až k podlaze. Na schodech se válel krysí trus a z temných koutů vycházel slabý puch rozkladu. Toto není žádný dům, pomyslela si Jenny s hrůzou, to je hrob.
Jeden za druhým šli do schodů. Charles rychle vyrazil a Jenny měla co dělat, aby s ním udržela krok a nezaostávala. Dosáhli horního konce schodiště a vyšli na širokou, z jedné strany otevřenou galerii, ze které vycházely četné dveře. Jenny se zdálo, že slyší nějaké zvuky, šeptání hlasů, šoupání těžkých kroků, dýchání, tichý, neuvěřitelně zlý smích...
Na chvíli ji zachvátila panika, ale ovládla se a zaťala pěsti tak pevně, až se jí nehty bolestivě zaryly do dlaní.
"Charlesi," zašeptala. "Já chci pryč odtud."
Charles se zastavil, pomalu se obrátil a pohlédl na ni. Tvářil se vážně a Jenny se zdálo, jako by se mu v očích mihl strach.
"Já chci pryč," řekla ještě jednou a o něco tišeji než předtím. "Prosím, Charlesi. Raději budu přenocovat v lese, než v tomto domě."
Šelestení a šeptání zesílilo. Někdo se zasmál, docela tiše a se škodolibou radostí. Charlesovi zacukalo v koutku úst.

Svíčka v jeho ruce se roztřásla, plamen vrhal na stěny škubavé odrazy a prchavé stíny. Stíny, které se pohybovaly směrem k nim, které je obkličovaly...
"Prosím," řekla znovu. "Já... já tady nezůstanu."
Charles přikývl. Byl to trhavý pohyb. Na čele mu vyvstal pot, třebaže tady uvnitř bylo spíš chladno. A náhle Jenny pochopila, že také on to slyší. Ty hlasy a kroky nejsou žádné přeludy.
"Máš... máš pravdu," řekl stísněně. "Třeba najdeme nějaké jiné místo na přenocování..."
Větu ale nedokončil. Šeptající hlasy umlkly. Smích ustal a stíny se stáhly zpět, přestaly pobíhat sem a tam, nýbrž vytvořily jediný jednolitý, neproniknutelný kruh kolem nich. Náhle zavládl klid, zlověstný klid.
Ale jen na okamžik. Vtom ticho prořízl jasný, naříkavý zvuk, jako by se dveře pohnuly ve svých prastarých pantech... Jenny se prudce obrátila. Její oči se rozšířily zděšením, když uviděla, jak se za ní otevírají jedny dveře za druhými. V první chvíli neviděla nic; nic, než černé stíny a cosi nehmotného, temného, co jako by se skrývalo v nich. Ale pak to přicházelo blíž, bezhlučně, plíživě a nezadržitelně.
Když pak Jenny rozeznala, co se to k nim neslyšně plíží přes galerii, začala ječet...

"Říkal jsi: Salem?"
Chvíli trvalo, než Howard na má slova zareagoval. Poslední dvě a půl hodiny seděl na svém místě u okna s očima napůl zavřenýma, neříkal nic, jen si občas vzdychl a - stejně jako já a Rowlf - čekal odevzdaně, až cestující, kteří si přistoupili v Carlisle, konečně zase vystoupí. Howard koupil lístky a místenky na celé kupé, abychom mohli jet sami a bavit se nerušené celou cestu, ale vlak byl přeplněný a průvodčí Howardovi odpověděl s lhostejným pokrčením rameny, že přece nemůže cestující dopravovat na uhláku - v čemž měl pravdu. Byli to jeden muž a dvě ženy (jak vyplynulo z jejich rozhovoru, manželský pár v doprovodu tchýně); vlastně to byly tři nikterak nemilé osoby, na kterých bylo vidět, jak je jim celá situace nepříjemná. Vlastně bych je i považoval za docela sympatické. Ale ono se pak špatně baví o čarodějnicích, čarodějích a VELKÝCH STARCÍCH, když naslouchají cizí uši...
"Co?" zeptal se Howard.
Opakoval jsem svoji otázku: "Salem," řekl jsem. "Když jsme včera večer mluvili s... s Priscyllou, zmínil ses o Salemu."
Bezpochyby si všiml nepatrného zaváhání v mých slovech. Ačkoli jsem se ze všech sil snažil, dosud jsem se z těch zážitků nevzpamatoval, natož abych zapomněl. Jak bych také mohl? Stále ještě jsem Priscyllu miloval. Nyní snad ještě víc než předtím. Ale Howardovi nedošel varovný tón v mém hlase.
"Řekl jsem Salem," odpověděl a znovu se uvelebil, jako by chtěl spát. Nebylo to poprvé, co jsem mu připomínal jeho vlastní slova.
A nebylo to poprvé, co mi buď vůbec neodpověděl, nebo jen vyhýbavě. Tentokrát jsem se však nehodlal smířit s nějakou výmluvou. Jeho slova nedávala žádný smysl, kromě...
Zapudil jsem tu myšlenku a zpříma se mu podíval do očí. Howard se usmál, s námahou potlačil zívnutí a pohlédl na krajinu, ubíhající za okny. Vlak teď plnou rychlostí jel po posledním, téměř přímém úseku trasy a okolí kolem nás se jen míhalo. Za necelé dvě hodiny budeme v Glasgowě. Odtamtud pak měla naše cesta - jak mi vysvětlil Howard - pokračovat kočárem, který jsme si telegraficky objednali na nádraží. Jakmile už jednou budeme ve městě, jistě si Howard znovu najde spoustu záminek, aby mi nemusel odpovídat.
"No a?" zeptal jsem se.
Howard se na mě zadíval s netajenou podrážděností. Nemohlo být pochyb, že považuje neodbytnost, s jakou trvám na odpovědi, za nanejvýš obtížnou. "Co - no a?" zeptal se.
"Chtěl jsem vědět, co jsi těmi slovy myslel," řekl jsem, nijak příliš nahlas, přesto však důrazně. Něco se mezi námi změnilo. Během obou posledních dnů se ke mě choval jako otcovský přítel, ale teď...
"Sám jsem ten pocit nedokázal slovy vyjádřit. Nebylo to nepřátelství, ba ani nedůvěra. Ale bylo mezi námi jakési citelné napětí. Něco mi zamlčoval, cítil jsem to.
Howard si vzdychl, zavrtěl hlavou a protáhl se na nepohodlném sedadle. ‚Děláš si starosti o Priscyllu," řekl. "Chápu to, chlapče. Ale u přátel doktora Graye bude v nejlepších rukou. Mají s takovými věcmi zkušenosti, věř mi. Pokud existuje vůbec někdo, kdo z ní zase dokáže udělat normálního člověka, pak jsou to oni."
"Normálního člověka?" Jen s námahou jsem dokázal potlačit hněv. "Mluvíš o ní, jako by byla duševně nemocná."
Howard se na mě vážně podíval. "To taky je, Roberte," řekl tiše. "Sice ne v tom smyslu, jak se to chápe obvykle - není ani bláznivá, ani slabomyslná. Ale její duch je zmatený." Výmluvně si ukázal na čelo. "Spustila se s mocnostmi, kterým nedorostla, Roberte. Není zlá; opravdu ne. Dřív dokonce byla vysloveně roztomilý člověk. Ale bude trvat spoustu času a trpělivosti, než se znovu stane člověkem, jakým bývala."
"V Salemu," dodal jsem.
Howardův pohled se zachmuřil. "Roberte, prosím tě," řekl tiše. "Nezačínej..."
"Něco mi zatajuješ," vytkl jsem mu. Rowlf, který celou tu dobu seděl mlčky se zavřenýma očima vedle Howarda a dělal, jako by spal - aniž bych mu na to naletěl, zvedl líně levé víčko a zašilhal po mně.
"Dokonce celou řadu věcí mi zatajuješ," pokračoval jsem ostřejším, takřka agresivním tónem. "Neřekl's mi, kam jste Priscyllu dopravili, ani co se tam s ní stane."
"Protože to nevím," tvrdil Howard. "Ani doktor Gray to neví, a dobře že tak. Je to jenom pro naši i její bezpečí. Lidé, se kterými spolupracujeme, jsou velice opatrní. Ale nevědí, kdo jsme my. Víš, máme mocné nepřátele a musíme počítat s tím, že by jim některý z nás mohl padnout do rukou. A co člověk neví, to nemůže prozradit." zasmál se. "To je prastarý trik, který se používá například ve vyzvědačských kruzích, když..."

"Už zase uhýbáš," přerušil jsem ho. "Co ta tvoje slova znamenají? Salem byl přece zničen už před více než sto lety, ale Priscylla..."
"Lyssa," řekl Howard klidně. "Její skutečné jméno je Lyssa."
"To nic nemění na tom, že Salem byl více než před stoletím zničen."
"Depak," zahuhlal Rowlf. Zaskočeně jsem strnul a zadíval se na něho. Rowlf zívl, aniž by se namáhal dát si ruku před ústa, poškrabal se rukou na strništi na bradě a zarudlýma očima se na mě zadíval. Jeho buldočí obličej působil ospalým dojmem.
"Rowlf má pravdu," navázal Howard pohotově - až příliš pohotově. "Salem nebyl zničen, jak si mnozí myslí. Byl tam sice pogrom, při kterém byly zabity desítky lidí, ale město stále ještě existuje. Byl jsem tam před pár lety. A tehdy jsem se setkal s Lyssou - Priscyllou."
Nevěřil jsem mu ani slovo.
K tomu nebylo ani třeba mého zvláštního talentu rozeznat pravdu od nepravdy, abych poznal, že lže. Ale proč? Jaký mohl mít důvod, aby mě obelhával? Kromě toho, že mě tím hodlal před něčím uchránit.
"Lyssa," zamumlal jsem. "To je její skutečné jméno?"
Howard přikývl.
"A dál?"
"Dál?"
"Žádné příjmení, žádná rodina, nic?"
Howard se zachmuřil. "Nevím," řekl po dlouhé chvíli. Další lež. "A taky to nehraje žádnou roli." Vzdychl si, dál se díval z okna, a aniž by se na mě podíval, pokračoval: "Do Glasgowa to už není daleko, Roberte. Jestli bude vůz na nádraží včas, budeme moci hned jet dál. Měli bychom ještě něco sníst, dokud je čas. Později už k tomu nebudeme mít příležitost." Vstal. "Pojďme do jídelního vozu."
Zamračil jsem se na něho, ale tentokrát to zjevně ignoroval, ba dokonce se usmál a prudkým pohybem se obrátil k odchodu.

Matthew Carradine držel lucernu tak, aby z ní světlo padalo polootevřenými dveřmi do domu. Ve středu roztřeseného, světležlutého kužele bylo vidět prach a špínu, zbytky ztrouchnivělého nábytku, tmavé, neidentifikovatelné hadry - a taky napůl setřelé stopy lidských nohou.
"Byli zde," řekl Carradine. "A ne moc dávno."
Boldwinn rychlými kroky přispěchal k němu, předklonil se a chvíli upřeně hleděl na ty protínající se stopy. Podle výrazu jeho obličeje mu otisky v prachu moc neříkaly. "Jste si tím jist, Carradine?" zeptal se. Jeho hlas zněl ledově studeně; jediný výraz, který se z něho dal vyčíst, bylo pohrdání.
Carradine zvedl vztekle oči. "Poslyšte, Boldwinne," vyštěkl. "Já..."
Ale Boldwinn ho vzteklým gestem umlčel. Když se podíval na Carradina, přelétl mu po obličeji výraz, jako by pozoroval sice snad zajímavý, nicméně přesto obtížný hmyz, který nakonec stejně rozmáčkne, tak jako tak. "Pane Boldwinne," řekl důrazně.
Carradine hlasitě nabral dech. Lucerna v jeho ruce se zatřásla. Světlo jako bledý prst přejelo Boldwinnovi po tváři a neklidně poskakovalo po drolících se vnějších stěnách domu. "Jak chcete, pane Boldwinne," řekl. "Ale jsem si jistý, že zde byli. A byl bych, i kdybych neviděl tady ty stopy. Charles sem jako dítě vždycky utíkal, když potřeboval nějaký úkryt. Asi si myslel, že o tom domě nic nevíme, a my jsme ho ponechávali v jeho víře."
Boldwinn se studeně usmál. "Zdá se, že jste měl vůbec zvláštní výchovné metody," řekl ledově. "Chování vašeho syna..."
"Není teď předmětem naší debaty," skočil mu Carradine do řeči.
Boldwinnovo levé obočí prudce vyletělo nahoru. "Ne?" opakoval s hraným údivem. "Budete se divit, co všechno bude předmětem debaty, jestli se ten váš podařený synáček jenom dotkl mé dcery. Ona je ještě dítě, na to nezapomínejte."
"Dítě?" Carradine se zasmál, ale jeho hlasu chybělo potřebné sebevědomí. Boldwinn byl mocný muž, to věděl. A pokud se Charles na tu maličkou jen špatně podíval, tak ho Boldwinn zničí, to mu bylo jasné. A to byl taky jediný důvod, proč byl tu. Charles ho bude nenávidět, že ho právě on, jeho vlastní otec, zradí. A zřejmě taky právem. Ale neměl na vybranou.
"Nechme toho," řekl, aniž by se přitom podíval na Boldwinna. "Jsem si jistý, že jsou někde tady. Zámek je vylomený, vidíte? A stopy vedou jen dovnitř, nikoli ven. Pojďte." Povzbudivě pohnul lucernou, otevřel dveře o trochu víc a vstoupil do haly. Boldwinn ho po krátkém zaváhání následoval. Když uviděl všechen prach a špínu, co se v hale nahromadila za celá desetiletí, objevil se na jeho povýšenecké tváři výraz hnusu.
Carradine zvedl lucernu, trochu se sklonil a sledoval stopy, které se jasně otiskly do prachu, hlubokého skoro až ke kotníkům. Vedly přímo ke schodišti a tam končily. Ale nebylo těžké si domyslet, kam vedou. Carradine pohybem hlavy ukázal na schodiště, počkal, až ho Boldwinn dohoní, a pak se beze slova vydal nahoru. Na nejvyšším schodu se zastavil, zvedl lucernu nad hlavu a pokusil se znovu v prachu pod nohama objevit stopy. Podařilo se mu to, nicméně už po pár metrech znovu zmizely.
Tak z ničeho nic, jako by se oba lidé, kteří je zanechali, vypařili...
Carradine zmateně zašilhal po svém společníkovi. Boldwinn zaznamenal jeho zaváhání, svraštil čelo a chystal se projít kolem něho, ale Carradine ho rychlým gestem ruky zadržel. "Ne," řekl. "Jenom smažete stopy. Podívejte se na to."

Boldwinn se poslušně zadíval směrem, kam ukazovala Carradinova paže, ale nechápavý výraz v jeho obličeji se nezměnil. "Co myslíte?" zeptal se.
"Ty stopy," zamumlal Carradine rozpačitě. "Podívejte se na ty stopy, Boldwinne."
Boldwinn ho poslechl. "No a?" zeptal se.
"Sakra, jste slepý?" vyštěkl Carradine. "Nic vás nenapadá? Začínají tady - a kde končí, prosím pěkně?"
"Vy..." Boldwinn zmateně zmlkl, několikrát se střídavě podíval na tvář svého průvodce a pak zase na stopy, které najednou prudce končily, aniž by vedly zpátky. Hlasitě zalapal po dechu. Tvář se mu zachmuřila.
"Poslyšte, Carradine," řekl tiše. "Jestli je to nějaký trik, kterým hodláte chránit svého pana syna..."
"Ale samozřejmě," přerušil ho Carradine vztekle. "Já jsem přece přesně věděl, co mají ti dva za lubem, že? A už včera jsem byl tady nalíčit falešné stopy, abych vás zmátl, Boldwinne. Dal jsem si na ruce boty vaší dcery a po čtyřech jsem se doplížil až sem, aby to všechno vypadalo jako pravé. A když jsem došel až sem, roztáhl jsem křídla a odletěl."
Boldwinn polkl naprázdno a zíral na Carradina se směsicí hněvu a nechápavosti. "Ale to je přece nemožné," řekl stejně hlasitě, nyní však už tónem, který zněl spíš bezradně než agresivně. "Stopy přece nemohou jen tak končit do ztracena."
"Tyhle ale končí," vyštěkl Carradine.
"A co... co budeme dělat?"
Carradine pokrčil rameny. "Nemám tušení," zavrčel. "Ale zřejmě nám nezůstane nic jiného, než prohledat dům, pokoj po pokoji."
"Sami?" uniklo Boldwinnovi. "Tento dům musí mít desítky pokojů, Carradine!"
"Samozřejmě se taky můžeme vrátit a dovést si pomoc," odpověděl Carradine klidně. "Ale pak mi nevyčítejte, až tady už nikdo nebude."
Boldwinn zaváhal. Jeho pohled zalétl směrem, odkud přišli, potom na okamžik spočinul na otevřených dveřích. Jeho obličej v jasném světle lucerny vypadal ještě bledší, než beztak byl. Nosní chřípí se mu třáslo. Jestli kdy Carradine viděl někoho se opravdu bát, pak to byl právě teď Boldwinn.
Ale přesto po chvíli přikývl. "Máte pravdu," zamumlal. "Prohledáme dům. Kde začneme?"
Carradine rukou ukázal doprava a hlavou doleva. "Vy tam a já na druhé straně," řekl. "Tak to půjde rychleji."
"Sám?" Boldwinn suše polkl. "To myslíte, že se jako rozdělíme?"
"Sám jste to přece říkal," odpověděl Carradine. "Ten dům má desítky pokojů. Bude nám trvat do svítání, než je všechny prohledáme. Ale když se rozdělíme, bude to rychlejší."
"Ale já - máme jenom jednu lucernu," koktal Boldwinn.
Carradine potlačil triumfální úšklebek. Působilo mu to přímo sadistické potěšení vidět, jak se Boldwinn třese strachem.
"Bojíte se potmě?" zeptal se potutelně.
Na okamžik se Boldwinnovi vztekle zablýsklo v očích. Ale jeho strach byl silnější a rychle zase získal navrch. "O to nejde," odpověděl. "Ale stejně nám to nebude nic platné, když se tu jeden z nás bude motat potmě."
"Je tu dost svíček," odpověděl Carradine klidně. "A dole v hale byl na stěně držák s pochodní. Proč si pro ni nedojdete?"
Boldwinn se na něho nejistě zadíval. "Počkám zde," dodal Carradine po několika vteřinách. "Ale měl byste si pospíšit. Naše hlasy je pravděpodobně slyšet po celém domě. Vůbec bych se nedivil, kdyby Charles a Jenny už věděli, že jsme tady."
Boldwinn křečovitě přikývl, otočil se a opatrně začal sestupovat po schodech dolů. Carradine chvíli přemýšlel, jestli má věc hnát až na ostří nože, ale pak se rozhodl opačně a přidržel lucernu tak, aby její světlo Boldwinnovi alespoň nejnutněji ozařovalo cestu. Momentálně to byl právě on, kdo měl silnou pozici, avšak znal Boldwinna dost dobře, aby věděl, že ten mu oplatí každou vteřinu, kterou v tomto domě strávili, dvojnásobně až trojnásobně - ať už jeho dceru najdou nebo ne.
Boldwinn klopýtal a šramotil dole a potom se vrátil dlouhými kroky zpátky. Drahý oblek, šitý na míru, měl špinavý, do vlasů se mu zapletly šedivé pavučiny. V obličeji měl uštvaný výraz. Pohledem sklouzl kolem Carradina, neklidně těkal po zavřených dveřích po celé délce galerie. Carradine nedokázal potlačit škodolibý úsměv - současně si ale sám musel přiznat, že ani on není z poloviny tak klidný, jak se dělá. Dům i na něho působil zcela zvláštním, zlověstným vlivem. A měl-li být naprosto upřímný, pak si musel přiznat, že má strach.
106
Zapálil pochodeň, podal Boldwinnovi svoji lucernu a zvedl hořící dřevo vysoko nad hlavu. Bylo lépe, aby měl lucernu Boldwinn - s hořící pochodní v ruce by ještě ten blbec nakonec zapálil celý dům. Zdálo se, jako by chtěl Boldwinn něco říct, ale Carradine odmítavě máchl rukou, ještě jednou ukázal hlavou doprava a sám se vydal opačným směrem. Oči upíral na vysokou vrstvu prachu na podlaze. Vrstva šedého vločkovitého prachu byla neporušená, jen tu a tam se objevilo pár drobných stop po krysích tlapkách; pokud by šli Charles a Jenny do tohoto pokoje, pak by to musel poznat. Ale na druhé straně: jestliže dokázali tak nečekaně najednou přerušit své stopy, tak...
Zapudil tu myšlenku, došel až na konec chodby a otevřel poslední dveře. Daleko za sebou, na druhém konci galerie, uslyšel, jak Boldwinn otvírá jiné dveře.
Dveře se otevřely se strašným skřípáním. Chvějící se plamen pochodně vrhal rudé, přeludné záblesky na strop i na stěny, pohyb a náhlý průvan - snad první za dobu celého jednoho lidského života - zvedly ze země hustý, převalující se oblak prachu. Carradine váhavě prošel dveřmi, zvedl pochodeň trochu výš a se směsicí zvědavosti a nevolnosti se rozhlédl kolem sebe.
Pokoj nabízel obraz zkázy. Jeho zařízení muselo být kdysi drahé a vybrané s dobrým vkusem. Nyní bylo zničené. Ale ne ztrouchnivělé a rozpadlé, jak by Carradine předpokládal, nýbrž důkladně rozmlácené, jako by si někdo na každém tom kusu nábytku vybíjel záchvat zuřivosti. Všude spousta prachu a špíny. Okna byla zatlučená, tabulky v nich

rozpraskané, ale nevysypané, a zadní třetina místnosti se skrývala za těžkým šedým závěsem z navzájem propletených pavučin. Za závěsem se něco pohybovalo.
Carradinovo srdce se prudce a bolestivě rozbušilo. Instinktivně udělal krok dopředu, pak ale zase prudce zastavil a s očima, rozšířenýma hrůzou, zíral na obludný stín, rýsující se za tím šedým závěsem.
"Charlesi?" zeptal se polohlasně. Jeho hlas zněl nejistě. Stín za pavučinou se znovu pohnul, ale Carradine stále ještě nedokázal rozeznat, co to je.
Pavouk, veliký jako pěst, s hlukem spadl ze sítě a pomalu lezl k němu. V Carradinovi se zvedla vlna ošklivosti, ale současně i úžasu. Tak velikého pavouka ještě nikdy neviděl. Chvíli sledoval šálivou hru jeho nohou, potom sklonil pochodeň a pavouka sežehl.
Potom šel dál. Stín za závěsem se znovu pohnul, a když se Carradine přiblížil, rozpoznal další, menší temné body...
A pak se postava prudce vztyčila a roztrhla šedý závěs.
Carradine pronikavě vykřikl. Po dobu dvou či tří úderů srdce stál ochromený hrůzou a zíral na děsivý obraz, který mu odhalil šlehající rudý plamen pochodně.
Nebyla to jedna, nýbrž dvě postavy, postavy dvou lidí, které však byly k sobě přimknuty tak těsně, že vypadaly přes šedý závoj jako jako jedna jediná.
Byli to Charles a Jenny.
Oba byli nazí. Jejich šaty se válely roztrhané na cáry a ztrouchnivělé na zemi a na shnilé posteli, na které oba seděli.
A po posteli, po podlaze, po roztrhaném oblečení a ztrouchnivělých pokrývkách lozily desítky pavouků, velikých jako pěst a pokrytých černými, tvrdými chlupy...
S chrčivým výkřikem se Carradine probral ze své strnulosti, když oba mladí lidé vykročili proti němu a za nimi pavouci jako černá, vzdouvající se vlna. Napolo šílený hrůzou se obrátil a utíkal pryč. Pět nebo šest ohavných, chlupatých bestií se jako malé, huňaté koule spustilo ze stropu, dopadlo mu na ramena a na záda a pevně se mu zachytilo na šatech. Chlupaté nohy se dotýkaly jeho obličeje. Carradine křičel, štítivě odhazoval pavouky stranou a šermoval pochodní. Plameny opisovaly ve tmě ohnivé kruhy a žár odháněl hmyz; třebaže jen na chvíli. Carradine klopýtal dál, obličejem narazil bolestivě do dveřního rámu a vypotácel se ven na galerii. Slyšel Boldwinnův hlas, avšak slovům nerozuměl, nýbrž s řevem běžel dál, pořád dál, hrůzou skoro šílený. Za ním se ze dveří hrnul živý černý koberec z malých, osminohých těl.
"Carradine?" Boldwinnův hlas mu do vědomí pronikl jakoby přes tlumící závoj. Houpající se světlo lucerny se vynořilo na galerii před ním, přeběhlo po podlaze a na okamžik ho oslepilo. Slyšel, jak Boldwinn zděšeně vykřikl, pak cosi zařinčelo; lucerna zhasla.
Carradine se potácel dál, narazil do kamenného brlení galerie a jen tak tak, že neztratil rovnováhu. Zoufale se ohlédl za sebe. Pavouci se přibližovali.
Na chvíli - jen na chvíli - v něm znovu získalo navrch jasné myšlení. Carradine si přendal pochodeň z levé ruky do pravé a šermoval hořícím dřevem jako zbraní. Žár zaháněl pavouky zpátky, ale zezadu se tlačilo víc a víc těch ohavných bestií, teď už ne desítky, nýbrž stovky. Mozaiková podlaha zmizela pod černou, hemžící se, chlupatou hmotou, která se jako houževnatá vlna valila kupředu.
"Boldwinne!" zasípal. "Ke schodišti! Utíkejte!"
Nevěděl, jestli Boldwinn zareagoval na jeho slova. Jeho výpad zarazil předvoj pavouků, ale zezadu se jich dralo stále víc a víc a za nimi...
Žaludek se Carradinovi stáhl v bolestivé křeči, když zahlédl oba těsně semknuté stíny. Jeho syn a Boldwirmova dcera se s těžkopádnými, trhavými pohyby vypotáceli ze dveří. Jejich tváře byly prázdné, pohled jejich očí vyhaslý; ústa měli otevřená, což jim propůjčovalo výraz slaboduchosti. Armáda pavouků se před jejich nohama rozestupovala, takže vznikala úzká, hemžící se ulička, která se však hned za nimi znovu uzavírala.
Carradine zapomněl na pavouky, když uviděl přibližovat se obě nahé postavy. Pomalu, krok za krokem ustupoval zpátky, neschopen odvrátit pohled od prázdného obličeje svého syna. Charlesovy oči byly vyhaslé. Je mrtev, pomyslel si Carradine zděšeně. Mrtev - nebo ještě hůř. Ale ta myšlenka sotva pronikla do jeho vědomí, spíš byla zahlcena vlnou děsu a šílenství, která hrozila spláchnout jeho vědomí. Cítil v zádech tvrdý okraj brlení, cítil, jak se přes něj vyklání víc a víc, když ta děsivá postava, která kdysi byla jeho vlastním synem, přicházela blíž a kdesi hluboko v jeho nitru udeřil zvon na poplach, ale také toto varování v něm zůstalo oslyšeno.
Charles pomalu zvedl ruku. Jeho prsty ukázaly téměř žalobně na Carradina, třásly se, přibližovaly se a strnuly ve vzduchu jen pár centimetrů od jeho obličeje.
Jeden pavouk vyběhl Charlesovi na rameno, jeho jiskřivé oči o velikosti špendlíkové hlavičky se na okamžik zlověstně zadívaly na Carradina, a vzápětí se zvíře rozběhlo s kmitajícími nožkami po Charlesově paži k němu. Cosi se dotklo jeho nohou, lehce, jako by je to ohmatávalo, po kotnících se počalo šplhat nahoru a vklouzlo mu do nohavic.
Carradine vyrazil ze sebe neuvěřitelně vysoký výkřik, vrhl se zpět a s bezmocně šermujícíma rukama se zřítil přes zábradlí do hloubky.
Jeho pochodeň dopadla na kamennou podlahu a zhasla.

"A smě v troubě," řekl Rowlf a zavrtěl hlavou. S rezignovaným povzdechem pustil koni přední nohu, v bezděčném gestu poplácal zvíře po krku a obrátil se k nám. "Ten kůň už nezmákne ani míli. To je zázrak, že se ještě nesložil," řekl.
"Sakra," zamručel Howard. "A to zrovna tady." Hlasitě se nadechl, chvíli si hryzal dolní ret a pohledem stejně utrápeným jako rezignovaným měřil silnici před námi. Ani ne před hodinou nás za okny vozu minuly domy jakési malé

vesničky; od té doby jsme už neviděli nic než les. Setmělo se a stromy lemovaly silnici z obou stran jako temná, neproniknutelná zeď. Bylo chladno.
"Bojím se, že budeme muset obrátit," řekl s lítostí. "Čímž se nám ovšem hroutí náš časový plán. A to velice."
"Obrátit?" zeptal jsem se. Jeli jsme prakticky bez přestávky od chvíle, kdy jsme v Glasgowě vystoupili z vlaku. Představa, že bychom se měli vrátit byť jen o jedinou míli, kterou jsme ujeli, mě instinktivně naplňovala odporem. A Howard měl pravdu - náš časový plán byl beztak velice napjatý. Nemohli jsme si dovolit ztratit celou noc.
Howard přikývl. "Do té vesnice, kterou jsme projížděli," připomněl mi. "S trochou štěstí tam najdeme někoho, kdo nám půjčí nebo prodá čerstvého koně. Ovšem je už dost pozdě," dodal s pokrčením rameny.
"A kdybychom toho koně vypřáhli a jeli dál jen s jedním?" zeptal jsem se.
"Depak," odpověděl namísto Howarda Rowlf. "Na jednoho koně sme moc těžký. Sotva by se vlekl."
Howard přikývl. "Rowlf má pravdu. Nechtěl bych pak zůstat trčet někde uprostřed silnice. Pojď, pomůžeme Rowlfovi."
Tentokrát jsem neodporoval, nýbrž jsem poslušně přistoupil k němu a k jeho obrovskému sluhovi a začal jsem rozepínat koni postroj. Představa, že bychom museli přenocovat na této zastrčené silnici, mě taky nijak zvlášť neuchvacovala. Nikdy jsem nemíval strach ze tmy nebo něco podobně směšného - ale tento černý les, jehož stromy se tlačily až k cestě a jako by se po nás natahovaly svými suchými, bezlistými větvemi jako černými pažemi, tento les mě naplňoval nepříjemným pocitem, třebaže bych nedokázal říci proč. Snad jsem toho jenom za uplynulé týdny prožil příliš mnoho. Smířil jsem se už s představou, že jsem synem čaroděje, že skutečně reálně existují takové věci jako kouzelníci a démoni a že mohou zasahovat do světa lidí. Smířil jsem se s tím, protože jsem musel. Ale to neznamená, že jsem to už taky strávil. To přísloví, že si člověk zvykne na každou hrůzu, jen když trvá dostatečně dlouho, nemá pravdu, spíš naopak. Po chvíli začne člověk tušit v každém stínu nebezpečí a v každém zvuku ohrožení.
"Někdo sem de," zamumlal Rowlf.
Zvedl jsem hlavu, vykročil do silnice a zadíval se směrem, kterým ukazoval: směrem, odkud jsme přijeli. V první chvíli jsem nebyl schopen vidět něco zvláštního. Ale Rowlf měl zřejmě mnohem bystřejší smysly než já, takže až po chvíli jsem zaslechl klapání kopyt a zanedlouho na to se na šedočerném pozadí lesa objevil osamělý, pohybující se stín jezdce.
Muž se přibližoval ostrým tempem a zarazil koně teprve pár kroků před naším kočárem. Kůň neklidně zahrabal a vítr mi od něho donesl k nosu ostrý zápach potu. Musel jet velice rychle.
"Dobrý večer, pánové," řekl jezdec škrobeně. "Máte nějaké potíže?"
Otázka byla čistě řečnická. Zatímco Howard a já jsme vykročili neznámému muži naproti, Rowlf mezitím docela vypráhl poraněného koně, ale zvíře se pořád plašilo a na pravou přední nohu bolestně napadalo.
"Obávám se, že ano," odpověděl Howard. "Jeden náš kůň si vrazil do kopyta kámen. A ten druhý sám kočár neutáhne."
Muž zvedl hlavu a prohlédl si náš povoz. Třebaže jsem ve tmě jeho obličej rozeznával jen jako světlou skvrnu, neunikl mi pohled, který věnoval naší bryčce. Byl to pohled, kterému neunikl ani nejmenší detail. Pohled, který se mi nelíbil. Ale mlčel jsem.
"Považlivě nevhodné místo k zastavení," řekl poté, co skončil prohlídku. "Do nejbližšího města je to skoro pět mil. Jedete daleko?"
Howard jeho otázku ignoroval a dokonce se přiměl k laskavému - třebaže taky citelně chladnému - úsměvu. "Mysleli jsme na tu vesnici, kterou jsme projížděli," řekl. "Snad by nám tam někdo..."
"Tam není absolutně nikdo, kdo by vám pomohl," zavrtěl jezdec hlavou. Howard svraštil čelo a neznámý po nepatrné chvíli pokračoval. "Jediní koně, kteří tam jsou, je pár polních valachů, kteří by vám ještě tak rozbili kočár, pokud byste se je pokusili zapřáhnout. A těch pět mil až do Obanu," dodal a máchnul rukou směrem k severu, "s jedním koněm nezvládnete."
Howard si vzdychl. "Tak to budeme muset jít pěšky," zamumlal. "Každopádně tu nemůžeme přenocovat."
Neznámý se zasmál; temný, nesympaticky znějící zvuk. Jeho kůň se polekal a neklidně zahrabal přední nohou, ale jezdec ho brutálním trhnutím ukáznil. "To nemůžete," přisvědčil. "Ale ani nemusíte jít pěšky. Můj dům je odtud necelé půl míle. Pokud byste dali přednost raději pokojům pro hosty, můžete noc strávit tam. Brzy ráno se vám pak postarám o čerstvého koně. Nebo raději hned dva," dodal s kosým pohledem na druhého, dosud zapraženého koně.
Howard zaváhal. Aniž bych se na něho musel podívat, cítil jsem, že je mu ten neznámý urostlý muž stejně podezřelý jako mně. Ale nemohli jsme si moc vybírat.
"To by... bylo od vás velice laskavé, pane..."
"Boldwinn," řekl neznámý. "Lennon Boldwinn, pane. K vašim službám."
Howard naznačil úklonu. "Phillips," řekl. "Howard Phillips. Můj synovec Richard a Rowlf náš sluha a kočí." Postupně ukázal na mě a na Rowlfa; současně na mě vrhl rychlý, spiklenecký pohled. Až na poslední chvíli jsem překonal pokušení přikývnout. Jistě, nebyl žádný důvod nedůvěřovat Boldwinnovi - ale nebyl ani důvod mu věřit. A už v Londýně jsme se dohodli, že budeme cestovat pod falešnými jmény.
"Pak tedy račte, pane Phillipsi," řekl Boldwinn stroze. "Je pozdě, mám za sebou dalekou cestu a jsem unaven. Nastupte si do kočáru. Já pojedu napřed."
Aniž by počkal na odpověď, popohnal koně a projel kolem nás. Na docela krátkou chvíli jsem v bledém svitu měsíce dokázal přesněji rozeznat jeho tvář. Jakýmsi stěží popsatelným způsobem se podobala Howardově, úzká s ostrými, téměř -ale právě, že jen téměř - aristokratickými rysy, s tmavýma očima a vroubená pedantsky vyholenou bradkou á la král Artuš. Jeho pleť mi připadala až nepřirozeně bledá, ale nebyl jsem si jistý, jestli tento dojem nevyvolává prostě jen světlo. A pak, v sedle seděl velice křečovitě. Buď měl skutečně za sebou velice dlouhou a vyčerpávající jízdu, nebo byl - což mi připadalo pravděpodobnější - nepříliš zkušený jezdec.

Howard se dotkl mé paže a ukázal ke kočáru. Rowlf mezitím svázal nadbytečný postroj do uzlíku a hodil ho na střechu kočáru k našim zavazadlům. Zraněné zvíře stálo trochu stranou, ale já věděl, že nás bude následovat, jakmile se kočár rozjede.
Znovu jsme nastoupili. Howard zavřel dveře, avšak odsunul záclonku stranou a posadil se tak, aby viděl z okna a nenápadně mohl Boldwinna držet v dohledu. Rowlf zapráskal bičem; vůz se dal kolébavě do pohybu. Skřípění těžkých dřevěných kol na zaprášené silnici mi teď připadalo hlasitější, než předtím.
"Co si o něm myslíš?" zeptal se Howard po chvíli.
"O Boldwinnovi?" Pokrčil jsem rameny. "Moc se mi nelíbí," odpověděl jsem po pravdě. "Ale aspoň nás ušetřil toho, abychom museli přenocovat venku na silnici."
Howard svraštil čelo. "Možná by to bylo lepší," zamumlal. Zdálo se, jako by jeho slova nebyla určena mně, ale přesto jsem odpověděl.
"Ty mu nevěříš?"
"Věřím, nevěřím..." Howard si vzdychl. "Pravděpodobně vidím strašidla," řekl. "Ale připadá mi zvláštní, že se objevil právě teď. Předtím jsme skoro dvě hodiny nepotkali živou duši. Jeho nabídka pomoci přišla velice rychle."
"Vždycky jsem si myslel, že Angličané jsou obzvlášť ochotní lidé."
Howard se tiše zasmál. "Každý člověk je ochotný, když k tomu má důvod," odpověděl dvojznačně. "Ale zřejmě máš pravdu - měli bychom být rádi, že nemusíme spát na silnici."
"A co dál?"
Howard chvíli mlčel. "Tahle malá nehoda na našem plánu nic nemění," odpověděl konečně. "Telegrafoval jsem přátelům do Durnessu, že přijedeme. Budou muset zakalkulovat jisté zpoždění."
Zvuk koňských kopyt se změnil. Kočár se rozhoupal o něco víc a nakonec se naklonil na bok jako loď na rozbouřeném moři. Osy kol, téměř bez pérování, tvrdě narazily a já s Howardem jsme se ocitli na jedné hromadě. Rowlf zabočil za naším průvodcem na úzkou lesní cestu, plnou děr a vyježdených kolejí.
Po zbytek cesty byla už jakákoli rozmluva nemožná. Howard a já jsme měli plné ruce práce, abychom nespadli ze sedadel a současně nemlátili hlavou soustavně do stropu, kdykoli vůz znovu narazil. Vážně jsem už počítal s tím, že se kočáru zlomí osa, nebo se vůbec převrátíme. Pokoušel jsem se vyhlížet z okna, ale všechno, co jsem viděl, byla jen černá tma, ze které se tu a tam vynořilo pár stínů a zase zmizelo. Cesta byla tak úzká, že podrost a větve z obou stran škrábaly boky kočáru. Byla v takovém stavu, jako by ji už celé dlouhé roky nikdo nepoužíval.
Když jsme vjeli asi půl míle do lesa kolmo na náš původní směr, konečně houpání a nárazy ustaly a kočár s posledním nárazem, který mi málem převrátil žaludek, zastavil. Howard se s úšklebkem zvedl a naklonil stranou, aby se podíval z okna. Učinil jsem na druhé straně totéž.
Vůz se zastavil před obrovskými, železem okovanými vraty. Boldwinn sestoupil ze sedla a otevřel. Sice jen jedno křídlo, ale i to bylo dost široké, aby mohl kočár projet. Panty skřípaly, jako by je už po celý lidský věk nikdo nenaolejoval. Vjeli jsme dovnitř. Nyní pod koly kočáru skřípal písek a hrbaté stíny, lemující cestu, poukazovaly na rozsáhlý, nicméně úplně zpustlý park, obklopující Boldwinnův dům. Zdálo se, že cesta a vrata nebudou jediné, co je zpustošené. Ale neměl jsem právo to jakkoli soudit. A tak jsem se znovu posadil.
Nyní už to s námi tak hrozně neházelo, když Rowlf řídil kočár po mírně se zvedající cestě směrem k domu. Zaslechl jsem ho, jak prohodil pár slov s Boldwinnem, vzápětí vůz znovu zastavil. Obrovský temný stín zakryl okno na Howardově straně.
Když jsme vystupovali, opřel se do nás studený vítr. Z blízkého lesa k nám přinášel podivnou směsici pachu vlhké, čerstvé zeleně a... ano - a čeho vlastně? Nenapadlo mě žádné vhodné přirovnání, ale páchlo to... zvláštně. Vzduch jako by byl zatuchlý a zkažený, třebaže to nebylo možné; připadal jsem si jako v nějaké místnosti, v níž se dlouho neotvírala okna.
A pak můj pohled padl na dům a v tu chvíli jsem zapomněl na zápach.
Dům byl obrovský. Obrovský, pochmurný a hrozivý jako bouřková mračna, sbírající se na horizontu; panský dům ve starobylém stylu, jenž byl kdysi asi dost velkolepý, musel patřit nějakému šlechtici, či snad dokonce králi. Mocné, leštěné sloupy lemovaly široké schodiště z bílého mramoru, zatímco okna, všechna bez výjimky zamřížovaná, byla zdobena vzácnou štukaturou. Dva obrovští kamenní lvi střežili vstup do domu a přímo nad vchodem byl nápis, který jsem ovšem ve vládnoucím šeru nedokázal rozluštit.
Ale dům byl nejenže obrovský, nýbrž také starý. Mříže v oknech byly zrezivělé; déšť z nich spláchl na zdivo pod nimi ošklivé hnědé pruhy. Zdi byly rozpraskané, omítka byla tu a tam oprýskaná, místy jen laicky opravená. Z jednoho sloupu se oddrolil kus velký jako hlava a rozbil se o schodiště. Jeho úlomky stále ještě ležely na rozpraskaných schodech, na které se zřítil.
"Pane Phillipsi?"
Boldwinnův hlas mě vytrhl z mého pozorování. Polekaně jsem sebou trhl, chvíli jsem na něho hleděl skoro provinile, a pak jsem se rychle usmál, když jsem si všiml jeho zvacího gesta.
"Kdybyste mě následovali do domu," řekl strojeně. "Nechám pro vás připravit malé občerstvení. Jistě máte hlad."
"Naše zavazadla..." začal Howard, ale Boldwinn ho okamžitě přerušil.
"O ty se postará mé služebnictvo," řekl. "Váš kočí je jistě unaven stejně jako vy. Můžete tu vůz klidně nechat stát. Vašemu majetku se nic nestane."
Jeho slova mě popuzovala, ale Howard učinil rukou rychlé varovné gesto a já spolkl ostrou odpověď, kterou jsem už měl na jazyku. Mlčky jsme Boldwinna následovali po schodech nahoru.
Dveře se otevřely krátce předtím, než jsme k nim došli. Pruh žlutého, míhavého světla padl zvenčí na schodiště a vzápětí se v otvoru objevila shrbená postava a hleděla nám a Boldwinnovi naproti. Boldwinn netrpělivě pokynul

rukou; muž rychle ustoupil a hned vzápětí dveře otevřel docela, abychom mohli vstoupit.
Pohled, který se nám naskytl, nás všechny tři překvapil.
Po bezútěšném stavu parku a domu jsem ani uvnitř nečekal nic jiného, ale opak byl pravdou; za vchodem se nacházela obrovská hala, téměř celá obložená sněhobílým mramorem. Lustr o průměru minimálně pěti yardů visel od stropu na řetězu silném jako ruka a zaléval místnost příjemným žlutým světlem. Podlaha byla tak čistá, že se naše postavy na ní zrcadlily jako pitvorné stíny. Hala byla téměř prázdná; jediný kus nábytku byl obrovský drahocenný sekretář, nad kterým viselo ve zlatém rámu obrovské křišťálové zrcadlo. Na protější straně haly vedlo schodiště pokryté drahým kobercem nahoru na galerii se spoustou dveří. Bylo tu příjemně teplo, třebaže nikde nebyl žádný oheň.
"Nu, pane Phillipsi?" zeptal se Boldwinn. "Spokojen?"
Trvalo pár vteřin, než jsem pochopil, že jeho slova jsou určena mně. Trhl jsem sebou, napůl jsem se obrátil a rozpačitě se na něho zadíval. Kolem rtů mu pohrával tenký, ironický úsměv. Zřejmě si můj pohled, s jakým jsem se rozhlížel, vyložil správně.
"Já... promiňte," vykoktal jsem. "Já..."
Boldwinn jen mávl rukou a zavřel za sebou dveře. "Nemusí vám to být nepříjemné, pane Phillipsi," řekl lhostejně. "Jsem na to zvyklý, víte? Každý, kdo zná můj dům jen zvenčí, je překvapen, když vstoupí dovnitř." Usmál se o něco víc, přesto však o nic sympatičtěji. "Nemám ani prostředky, ani personál, abych udržoval park v pořádku," řekl, "ale pokaždé mi činí zadostiučinění vidět tváře svých návštěv, když vstoupí dovnitř."
Cítil jsem se každým okamžikem stísněněji. Boldwinn vypadal v podstatě velice spořádaně, ale byla to taková spořádanost, která už není milá.
"Vidím," pokračoval, "že vás přivádím do rozpaků, změňme tedy téma. Carradine - připravte občerstvení pro čtyři osoby. A rychle, prosím."
Jeho slova patřila muži, který nám otevřel, malému, svraštělému mužíčkovi, jenž po celou dobu tu stál se skloněnou hlavou a kradmo hleděl po Howardovi a po mně. Už předtím, když jsem viděl jen jeho stín, připadal mi zvláštní; teď, když jsem ho uviděl v plném světle, jeho zjev mě skoro vyděsil.
V první chvíli jsem ho považoval za hrbáče, ale nebylo tomu tak. Levé rameno měl svěšeno níž a v jiném úhlu než pravé, taky krk měl nachýlený v podivném úhlu na stranu, jako by nedokázal hlavu udržet zpříma. Levou ruku měl ohnutou dovnitř, prsty zkřivené v neužitečně zdeformovaný pařát, zatímco jeho pravá noha vypadala, jako by byla kdysi zlomená a srostla v nesprávném úhlu. A jeho tvář, to byl zlý sen: pomačkaná a zkřivená, jako vosková maska, kterou někdo stiskl v ruce; ústa byla znetvořená, takže stále slintala, aniž by to mělo nějakou příčinu, levé oko měl slepé a zavřené. Mrzák.
"Líbí se vám Carradine?" zeptal se Boldwinn tiše. "Je to můj komorník, víte? Politováníhodné stvoření. Vlastně je neužitečný a nadělá víc škody než užitku, ale někdo se o něho musí postarat, no ne?" Zasmál se. "Chtěl jsem mu vlastně říkat Quasimodo, ale to by bylo nevkusné."
Howard zalapal po dechu, a tentokrát jsem zase pro změnu já zadržel varovným pohledem jeho. Boldwinnův smysl pro humor se zdál být poněkud zvláštní, ale do toho nám nic nebylo.
"Vy... tady žijete sám?" zeptal jsem se, abychom přešli na jiné téma.
Boldwinn si mě změřil pohledem, jako bych se ho ptal, jestli má syfilis. "Ne," řekl. "Kromě Carradina tu bydlí ještě moje dcera a můj synovec Charles. Ale ti oba už spí. Zítra se s nimi seznámíte u snídaně - pokud budete mít zájem." Prudce se obrátil a tleskl do dlaní. "Carradine!" řekl. "Neslyšel jsi? Občerstvení pro čtyři - huš, huš!"
Carradine zavrčel, po řadě si nás všechny změřil svým jediným, naběhlým okem a pak se odbelhal pryč. Skutečně mi tak trochu připomínal Quasimoda...
"Ale co tady ještě postáváme?" pokračoval Boldwinn, když mrzák odešel. "Chvíli bude trvat, než bude jídlo hotové. Pojďme do knihovny. Tam se lépe povídá."
Nepočkal na naši odpověď, nýbrž se obrátil a rychlým krokem zamířil k jedněm bočním dveřím. Vyměnili jsme si s Howardem dlouhý tázavý pohled. Neřekl sice nic, ale pocit, zračící se v jeho očích, odpovídal mému vlastnímu. Člověk nemusel být žádný jasnovidec, aby cítil, že s tímto domem a jeho obyvateli není něco v pořádku.
Ale najednou jsem už vůbec nebyl zvědavý zjistit, co to je.

Knihovna byla obrovská místnost, nacpaná až po strop regály plnými knih. Její veškeré zařízení tvořily čtverhranný lakovaný stůl a čtyři židle. Silné, jistě drahé koberce, pokrývaly podlahu a v krbu - s výjimkou okna a dveří to bylo jediné místo nezaplněné knihami - hořel obrovský oheň. Boldwinn pohostinně ukázal ke stolu, počkal, až projdeme kolem něho, a zavřel dveře.
V úžasu jsem se zastavil.
Stůl nebyl prázdný. Na jeho lakované dřevěné desce stál zdobený stříbrný svícen s takřka tuctem hořících svící, zatímco na jeho čtyřech stranách stály čtyři talíře, s kompletním příborem, skleničkami a pečlivě složenými ubrousky.
Čtyři talíře..., pomyslel jsem si zmateně. Skoro, jako kdyby nás očekával.
"Čekáte hosty?" zeptal se Howard.
"Hosty?" Boldwinn si nás chvíli zmateně měřil jednoho po druhém, ale pak se jeho obličej náhle rozzářil.
"Ach tak, vy myslíte to prostření?" Usmál se. "Ne. Ale Carradine vždycky, než jde do postele, ještě všechno připraví na snídani. Tisíckrát jsem mu už říkal, že si to nepřeji. Na talíře a skleničky se práší, že? Ale nemá to smysl. Bohužel, je to jen mrzák, a nejen tělesně." Vzdychl si. "Ale tak se posaďte, pánové."
Howard na něho nekonečně dlouho pronikavě hleděl, pak pokrčil rameny a poslechl. Také já jsem si přitáhl židli a

posadil jsem se, zatímco se Rowlf zastavil u krbu, nešťastně se rozhlížel a zřejmě nevěděl, kam s rukama. Boldwinn svraštil čelo, obdařil ho dlouhým, káravým pohledem, ale pak se zase obrátil k Howardovi.
"Omluvte mě na okamžik," řekl. "Chci se podívat, jak je Carradine daleko. Musí se ještě pro vás připravit pokoje."
"Nedělejte si s námi starosti," řekl Howard rychle. "My..."
"Ale prosím vás," přerušil ho Boldwinn, a to takovým tónem, který nesnesl odpor. "To nejsou žádné starosti. Dům je prakticky prázdný a já mám dost pokojů, které beztak nijak nevyužiji. Hned budu zpátky." S těmi slovy se otočil a opustil místnost.
Howard hleděl zamračeně za ním, a to i když se už dveře za ním dávno zavřely. Nebylo těžké uhodnout jeho myšlenky. Prsty si nervózně pohrával s malou hůlkou, kterou s sebou stále vláčel. Ale zarytě mlčel.
Nakonec jsem to mlčení už nevydržel. "Tak co?" zeptal jsem se.
Howard zvedl oči. "Co - co?"
"Ty víš, co myslím," řekl jsem podrážděně. "Co si o něm myslíš? A o tom jeho domu?"
"Co si o něm myslím?" Howard odvrátil pohled a zíral do plamenů, praskajících v krbu, jako by v nich mohl vyčíst odpověď na moje otázky. "To není tak snadné říct, Roberte. Boldwinn je zvláštní muž, ale není přece žádný zločin být trochu výstřední."
Jasně jsem cítil, že neříká, co si myslí. Cítil stejně jako já, že s Boldwinnem, jeho zvláštním sluhou a celým tímto domem něco není v pořádku; ani trochu v pořádku. A zřejmě i Rowlf cítil tu zlověstnou auru, kterou tento dům vyzařoval. A měl menší zábrany než Howard, aby své pocity vyjádřil slovy.
"Ten chlap je mešuge," řekl. "Pytlem praštěnej. A k tomu mi leze na nervy."
Howard se letmo usmál. Zavrtěl hlavou, pak vytáhl z kapsy plochou stříbrnou tabatěrku, vytáhl z ní jeden ze svých tenkých černých doutníků a pátral po sirkách. Když je nenašel, vstal, došel ke krbu a dřepl si před ním.
"Nejraději bych jel hned zase dál," zamumlal. "Skoro by mně bylo milejší spát venku ve voze, než v tomto domě."
"Moje řeč," zamumlal Rowlf. Mluvil velice tiše, ale ve tváři měl jakousi nervozitu a jeho pohled bez přestání těkal tam a zpět. Byl nervózní. Jako my všichni.
Howard si zapálil doutník hořící třískou, narovnal se a zvědavě předstoupil před regály s knihami, ozářené světlem z krbu. Neviděl jsem mu do tváře, ale viděl jsem, jak ve svém postoji na okamžik strnul a prudce zvedl hlavu.
"Stalo se něco?" zeptal jsem se.
Howard neodpověděl, nýbrž jen nějakou chvíli zíral na namačkané knihy, potom se obrátil a dvěma, třemi dlouhými kroky přešel k jinému regálu. Rowlf a já jsme ho zmateně pozorovali. Pro mě to byly knihy - no, prostě jen knihy. Nikdy jsem nevěnoval příliš mnoho pozornosti napsanému, (kromě čísel natištěných na jistých zelených bankovkách), proto jsem nedokázal ani v nejmenším sdílet Howardovo nadšení pro nějaký starý brak. Ale zdálo se mi, jako bych cítil, že jeho vzrušení má nějaký důvod.
Asi deset minut pobíhal od regálu k regálu, vrtěl hlavou, bručel si sám pro sebe jako nějaký slintavý dědek a luštil tituly na kožených hřbetech knih, pak se konečně obrátil a vrátil se ke stolu. "To je fantastické," mumlal. "Neuvěřitelné."
"Aha," řekl jsem.
Howard zamrkal, potáhl ze svého doutníku a přiměl se k omluvnému úsměvu. "Samozřejmě," řekl. "Ty nemůžeš mít tušení. Tyto knihy - to je neuvěřitelné." Posadil se. Popel z doutníku mu spadl na drahý koberec, ale ve svém vzrušení si toho snad ani nevšiml. "Viděl jsi ty knihy v mém domě v Londýně," začal. "Je to pravděpodobně největší sbírka okultních spisů a magických knih v celé Anglii - každopádně až dosud jsem tomu věřil. Ale tady tohle..."
Pomalu jsem to začínal chápat. Pohledem jsem přejížděl po regálech, po těsně na sebe namačkaných svazcích vázaných v kůži. "Myslíš," zeptal jsem se váhavě, "že tohle všechno jsou..."
"... knihy o čarodějnictví, magii a okultismu," přikývl Howard. "Ano. Jsou mezi nimi svazky, jejichž originály jsou staré tisíce let, knihy, které jsou už dávno považovány za ztracené. To nemůže..."
"...být náhoda, pane Phillipsi," řekl hlas ode dveří. Howard sebou trhl a s rychlým, téměř provinilým pohybem se otočil. Dveře byly už opět otevřené a Boldwinn se blížil k nám, aniž by si toho některý z nás vůbec všiml. Ve tváři měl směsici posměchu a zlosti. "Zajímáte se o okultismus?"
Howard horlivě přikývl. "Trochu," řekl. "Je to... můj koníček."
"Pak vám musí tato knihovna vskutku působit radost," řekl Boldwinn a zavřel dveře. "Pokud vím, jde výhradně o knihy o čarodějnictví a podobné třesky plesky."
"Pokud víte?" zachytil se Howard.
Boldwinn přikývl a došel ještě blíž. Jeho pohled ulpěl na Howardově doutníku. Mezi obočím se mu vytvořila hluboká vráska. "Jeden můj předchůdce shromáždil všechnu tu veteš," odpověděl. "Mě to všechno ovšem může být srdečně jedno, víte? Stejně tak jako všechno, co se o tomto domě vypráví."
Měl jsem pocit, jako by Howard při těchto slovech trošku zbledl. Ale nebyl jsem si jist.
"A co se vypráví o tomto domě?"
Boldwinn se usmál, ale bylo to spíš jako grimasa. "Jste v tomto kraji cizí, proto to nemůžete vědět, pane Phillipsi," řekl. "Ale nacházíte se v čarodějnickém domě. Ne, že by tady strašilo nebo něco takového," dodal rychle, když zahlédl zděšení na mém a Rowlfově obličeji. "Ale jeden z mých předků měl tu pochybnou pověst, že je čarodějem. Upálili ho zaživa, chudáka." Chladně se usmál. "Mimochodem, byl to tentýž, který pořídil tuto knihovnu. Mně osobně ty škváry spíš překáží. Vážně už jsem uvažoval o tom, že je vyhodím, abych mohl místnost používat jako salon."
"Vyhodit?" zalapal Howard po dechu.
Boldwinn přikývl. "Proč ne?"
"Ale vždyť to je přece... celé jmění. To má větší cenu než celý dům."

"To pochybuji," zabručel Boldwinn.
Howard byl najednou velice rozrušený. "Kdybyste je chtěl prodat, pane Boldwinne," začal, "tak..."
"To zcela jistě nechci," přerušil ho Boldwinn. "Ale byl bych rád, kdybyste odklepával raději do popelníku než než můj koberec."
Howard sebou provinile trhl, došel ke krbu a odhodil doutník do něj. "Promiňte," zamumlal.
Boldwinn mávl rukou. "To nic. Na jídlo si budeme muset ještě nějakou chvíli počkat, jak se obávám. Carradine není právě z nejrychlejších. Jestli proti tomu nic nemáte, ukázal bych vám zatím vaše pokoje."
Howard přikývl, ale jeho pohled říkal pravý opak. V očích měl nepopsatelný výraz a stále hleděl na knihy v regálech. Tak nějak se musí cítit žíznící, který se týden plazil po poušti a najednou musí přihlížet zasypávání jediného vodního zdroje. Zřejmě však vycítil, že Boldwinn nechce už o svých knihách - a vůbec už ne o jejich eventuálním prodeji - mluvit. Se zřetelnou neochotou šel za Boldwinnem, jenž mezitím už otevřel dveře. Po krátkém zaváhání jsme ho i já a Rowlf následovali. Prošli jsme vstupní halou a po schodišti jsme vystoupili na galerii. Upoutalo mě to hluboké ticho. Tlustý koberec na schodech pohlcoval zvuk našich kroků, ale také jinak tu bylo absolutní ticho. Až příliš velké. Takové ticho není přirozené. Žádný dům není úplně tichý, ba dokonce ani když je opuštěný. Vždycky se vyskytnou nějaké zvuky: bouchání okenic, kvílení větru, otírajícího se o zdi, praskání a skřípění ve dřevě, sténajícím pod tíhou desetiletí - dům je jako obrovská, živoucí bytost, která má svůj vlastní pulz, své vlastní životní projevy. Tento ale ne.
Tento dům byl tichý, absolutně tichý. Byl mrtvý. Zapudil jsem tyto myšlenky a pospíšil si na galerii, aby se mi Boldwinn s Howardem příliš nevzdálili.
Náš hostitel se zastavil na nejvyšším schodu a se svraštělým čelem a neskrývanou netrpělivostí čekal, až je dohoním.
"Vaše pokoje jsou tamhle." Boldwinn ukázal strohým pohybem ruky doleva, směrem k nejzadnějšímu konci galerie. "Poslední tři místnosti. Nejsou zřejmě tak komfortní, jak jste zvyklí, ale jednu noc to snad vydržíte."
Howard zamumlal odpověď a přikývl, zatímco Rowlf a já jsme mlčky prošli kolem něj a zamířili k našim pokojům.
Dveře zaskřípěly v pantech a do nosu mě udeřil nával zkaženého, hnilobně páchnoucího vzduchu. Místností se mihl jakýsi stín, cosi spadlo na podlahu a zvířilo šedý prach.
Zarazil jsem se uprostřed kroku.
Ta místnost skutečně nenabízela komfort, na jaký jsem byl zvyklý. Ani přibližně.
Na zemi ležela alespoň pěticentimetrová vrstva prachu, ve které bylo možno číst spoustu stop po krysích i hmyzích nožkách. Od stropu jako šedé závěsy visely pavučiny a široká, kdysi jistě přepychově vyhlížející postel s nebesy pod zatlučeným oknem byla zhroucená a rozpadlá na kusy.
Jakási černá koule spadla od stropu a po osmi třesoucích se chlupatých nohách se vydala ke mně. Pavouk. Jeho tělo bylo velké jako dětská pěst a osm strnulých fasetovaných očí se třpytilo jako malé diamantové úlomky.
Vykřikl jsem, vrhl se - víc leknutím, než ze strachu - zpět a vší silou jsem dveře přibouchl. Ruce se mi třásly, když jsem se otočil.
Howard, jenž se právě taky chystal nahlédnout do svého pokoje, se zarazil uprostřed kroku a hleděl na mě se svraštělým čelem. "Co se děje?" zeptal se znepokojeně.
Polkl jsem. Pod jazykem se mi hromadila hořká žluč. Instinktivně jsem ustoupil kus od dveří. Mráz mi přeběhl po zádech, když jsem si znovu vzpomněl na toho odporného pavouka. Nikdy jsem netrpěl hrůzou z pavouků, ale tohle zvíře byl určitě ten nejohavnější pavouk, jakého jsem kdy viděl.
"Něco není v pořádku?" zeptal se Boldwinn tiše. V očích mu zazářily zvláštní jiskřičky. "Nějak jste zbledl, mladý muži."
Ještě chvíli jsem mlčel, potom jsem se silou sebral a potlačil pocit nevolnosti, který se mi dral do hrdla. "To bych řekl, že něco není v pořádku," odpověděl jsem. Hlas se mi třásl rozrušením. "To jste nemyslel vážně, že mi nabízíte tento... tento takzvaný pokoj, že?"
Boldwinn překvapeně zamrkal, tázavě se zahleděl na Howarda a potom pevným krokem prošel kolem mě. Rukou stiskl kliku a s nadbytečnou prudkostí dveře otevřel. Dveře se prudce rozletěly a udeřily uvnitř do stěny.
V posledním okamžiku jsem potlačil výkřik překvapení. Pokoj byl čistý.
Na podlaze ležely stejné koberce jako venku v hale. Lustr pod stropem vydával mírné žluté světlo a v krbu hořel příjemný oheň. Postel, před chvílí ještě rozpadlá hromada trosek, pokrytá napůl zplesnivělými, páchnoucími cáry, byla nyní čistě povlečená, přikrývka napůl odhrnutá. Na nočním stolku stála láhev vína a čistá sklenička.
Boldwinn zůstal na okamžik stát mezi dveřmi, demonstrativně se rozhlédl na obě strany a pak se s přehnaně dramatickým zamračením obrátil na mě.
"No... říkal jsem sice, že pokoj nebude možná plně odpovídat vaším nárokům," řekl protáhle. "Ale je čistý a na jednu noc snad přijatelný. Přece jen lepší než vůz na studené silnici, ne?"
Marně jsem shledával slova. To, co jsem viděl, bylo nemožné. Ještě před méně než deseti vteřinami byl ten pokoj jediné smetiště.
"Co je s tebou, Rob... Richarde?" zeptal se Howard tiše. Jeho hlas zněl ustaraně.
"Nic," odpověděl jsem. I mluvit mi činilo potíže. S námahou jsem zavrtěl hlavou, trpitelsky se usmál a zmateně jsem hleděl z Howarda na Boldwinna. "Nic," řekl jsem ještě jednou. "To je v pořádku. Promiňte, pane Boldwinne. Já... musel jsem se zmýlit"
Boldwinn se ušklíbl. "Cesta byla velice vyčerpávající, že?" zeptal se.
Neodpověděl jsem, prošel jsem kolem něho a zavřel dveře tak prudce, že Boldwinn musel uskočit, pokud nechtěl dostat klikou přímo do kříže. Srdce mi prudce bušilo. Chvíli mi hrozilo, že mé myšlení ovládne panika, zatímco jsem se rozhlížel v tomto velikém pokoji, naplněném příjemným teplem. Všechno tu vypadalo tak naleštěné, svěží a čisté, jako by to bylo s velikou láskou zařízeno vlastně jen pro mě.
Ale přece nejsem blázen! Přece vím, co jsem viděl!

Pohledem jsem vyhledal zrcadlo nad krbem. Na chvíli jsem si skoro přál, abych v něm uviděl pokoj v jeho starém, zpustošeném stavu, ale všechno, co jsem zaznamenal, byl jen můj vlastní odraz.
Zděsil jsem se, když jsem uviděl vlastní obličej. V očích jsem měl divoký, uštvaný výraz, tváře jsem měl vpadlé, pleť bledou, pokrytou drobnými, lesknoucími se kapičkami potu. S námahou jsem odtrhl pohled, obrátil jsem se a přešel k posteli.
U ní stála má cestovní brašna, sice otevřená, ale nevybalená. Carradine musel už naše zavazadla přinést z vozu a dopravit do pokojů. Znovu mi po zádech přeběhlo zamrazení, když jsem pomyslel na toho slabomyslného, zmrzačeného Boldwinnova sluhu. Naše postavení mi připadalo každým okamžikem neskutečnější: napolo rozpadlý dům uprostřed lesa, obydlený jedním výstředníkem, který má navíc ještě mrzáckého sluhu... to všechno by mohla být perfektní předloha k podružnému strašidelnému románu - ale ne skutečnost!
Aniž bych sám opravdu věděl proč, vybalil jsem si brašnu a vytáhl hůl s kordem, která ležela až na dně. Boldwinn mě pravděpodobně bude považovat za totálního blázna, až sejdu dolů na večeři s vycházkovou holí, ale to mi mezitím už bylo docela jedno. Prostě se budu cítit mnohem bezpečněji se zbraní v ruce.
A to přesto, že mi můj vnitřní hlas našeptával, že proti nebezpečím, která by na nás mohla číhat v tomto domě, mi tato zbraň bude stejně k ničemu...

Probouzení bylo jako únavné, nekonečně pomalé vynořování z absolutně černé nicoty, pohlcující veškeré světlo; z močálu temné prázdnoty, svírající neviditelnými, lepkavými prsty její vědomí a snažící se znovu a znovu ji strhnout zpět do hlubokého zapomnění.
Zasténala a otevřela oči.
Ležela na tvrdé, studené podlaze. Odkudsi přicházel ledový průvan a roztřásl ji zimou. Po levém rameni ji svědivě přeběhlo něco malého.
Jenny se s námahou opřela o lokty, levou rukou si přejela přes oči a pokusila se rozeznat detaily svého okolí. Ale všechno, co viděla, byly stíny. Nad hlavou měla jakousi klenbu; ale nebyla si tím jistá. Vzduch páchl vlhkostí. Kdesi kapala voda.
Sklep, pomyslela si. Marně se pokoušela vybavit si, kde je a jak se sem dostala. Na místě, kde měla být její paměť, nebylo nic než obrovská, takřka bolestivě hluboká prázdnota.
S námahou se posadila, široce vytřeštěnýma očima zírala do tmy a rukama hmatala kolem sebe. Prsty přejížděla po vlhké stěně, až se dotkla čehosi malého, chlupatého, co bezhlučně uprchlo. Jenny s odporem ucukla rukou nazpět. Srdce se jí rozbušilo. Její předrážděná fantazie naplňovala tmu kolem ní krysami, pavouky jakož i nehmotnými obludami z nejhorších snů. Celou minutu seděla strnulá hrůzou, než se jí podařilo potlačit paniku. Pomalu se naklonila dopředu, zvedla se na kolena a natáhla ruku před sebe.
Vedle ní leželo něco velkého, nataženého, tmavého. Slabé, šedivé světlo bez jakéhokoli viditelného zdroje nepostačovalo k tomu, aby viděla víc, a přece v Jenny narůstalo tísnivé tušení. Její prsty nahmataly jakousi látku, šátraly dál a nakonec se dotkly hladké, ledově studené kůže.
Charles!
Náhle se jí s bolestivou prudkostí vzpomínky vrátily. Jenny vykřikla, jediným skokem byla na nohou a vrhla se nazpět. Jen na zlomek vteřiny se dotkla Charlesova obličeje, ale jen tento kratičký okamžik jí dostatečně stačil, aby si uvědomila, že je mrtev.
Mrtev! bušilo jí v mozku. Mrtev! Mrtev! Mrtev!
Do hrdla se jí dral výkřik, ale změnil se jen v přidušené sípání. Náhle si vzpomínala na všechno, na jejich společný útěk, na úmysl jít do Gretna Greenu, na opuštěný dům v lese, na dveře, které se náhle otevřely a na –
- pavouky!
Jenny se s výkřikem obrátila, rozběhla se a ve tmě narazila do zdi. Čelem se škrábla o drsný kámen. Tupá bolest ji přinutila vykřiknout, ale současně ji také vrátila zpět do skutečnosti. Zůstala stát, pětkrát nebo šestkrát se zhluboka nadechla a podruhé se jí podařilo potlačit paniku. Pavouci ji a Charlese napadli a něco s nimi udělali, něco s jejich myšlenkami, ale také s jejich těly. Nedokázala si to vysvětlit a vlastně ani nechtěla. Nebyla sice v bezvědomí, nicméně vše, co se mezi tamtím bodem v čase a jejím nynějším probuzením stalo, jako by měla zastřené závojem, bylo to neskutečné jako sen, třebaže přesně věděla, že to sen nebyl.
Jenny si křečovitě zakazovala myslet na tělo, ležící nehybně za ní. Zdálo se jí, jako by si vzpomínala, že poté, co přišli ti pavouci, zahlédla ještě svého a Charlesova otce. Nakonec ale zapudila také tuto myšlenku a přiměla se nemyslit na nic jiného než na to, jak se odtud dostat. Pavouci ji z nějakého důvodu nechali být, jen to je teď podstatné. Věděla, že pokud se nebude pokoušet myslet na něco jiného, zblázní se z toho.
Rozechvěle zvedla paže, natáhla ruce před sebe a jako slepá se tápavě pohybovala dopředu. Její kroky vydávaly na vlhké kamenné podlaze zvláštní, klapavé zvuky. Hnilobný zápach narůstal s každým dalším krokem. Cítila pod prsty kameny, položila na ně dlaně a krok za krokem hmatala po stěně. Zpočátku se ještě pokoušela kroky počítat, ale sklep byl příliš veliký a její myšlenky příliš rozrušené, než aby se mohla na delší dobu soustředit.
Najednou však její ruka sáhla do prázdna a pod nohou ucítila začátek schodiště. Jenny zaváhala, ještě jednou široce rozevřenýma očima pohlédla do tmy za sebou, potom se otočila a opatrně začala vystupovat po neviditelných schodech nahoru.
Po chvíli uviděla světlo. Byl to jen vlasově tenoučký proužek bledého světla, pronikající pode dveřmi, ale bylo to denní světlo.

Jenny zrychlila krok a poslední schody už vyběhla, štvána nehmotnou hrůzou, pramenící z jejího podvědomí. Když pak dosáhla dveří, srdce jí bušilo a celé tělo měla pokryté ledovým, lepkavým potem.
Dveře byly zamčené.
Jenny vykřikla hrůzou i zklamáním, pěstmi divoce zabušila do dveří a nakonec těžce ustoupila několik kroků nazpět. Panika jí rozvířila myšlenky. Obrátila se, na vlhkém kamenném schodu ztratila rovnováhu, až téměř v poslední chvíli se zachytila zdi. Z hloubky k ní nahoru dolehly jakési zvuky. Zdálo se jí, jako by slyšela tiché krůčky, ťapání malých, chlupatých nožek... černých nožiček, pokrytých tvrdými, tenkými chloupky... pavoučích noh... statisíců pavoučích noh, které se k ní potichoučku plíží... jako černá, hemžící se vlna se valí nahoru... pomalu... pomalu, ale nezadržitelně...
Pak zaslechla kroky.
Byly to těžké, šouravé kroky, jako by po kamenné podlaze někdo vlekl nohy z posledních sil. Na spodním konci schodiště se objevil černý, znetvořený stín, zastavil se a namáhavě zvedl hlavu.
Jenny se sevřelo srdce, když poznala obličej. Byl zničený, zbrázděný zhnisanými ranami, místo očí v něm byly prázdné černé důlky, místo úst roztřepená rána - ale poznala ho. Byl to Charlesův obličej...
Ochromila ji hrůza. Neschopna pohybu jen zírala dolů na tu stínovou postavu, dívala se, jak Charles pomalu, jako by ho každý pohyb stál nesmírnou námahu, zvedl paže a natáhl k ní ruce. Z úst se mu vydral strašlivý, bublavý zvuk.
"Jenny...," zašeptal. "Neopouštěj mě. Pojď zpátky, Jenny!"
Jenny ze rtů sklouzl pronikavý výkřik. Obrátila se, ještě jednou zabušila pěstmi do dveří a pak se vší silou vrhla proti ztrouchnivělému dřevu.
Dveře se rozletěly. Jenny klopýtla, spolu se zbytky rozbitých dveří přepadla dopředu a těžce dopadla na ruce a na kolena. Byla na svobodě!
Teplý, příjemně vlahý vítr ji pohladil a nad ní se rozklenulo pozoruhodné, nepřirozeně modré nebe, v jehož středu zářilo jako zle planoucí oko obrovské, oslnivě bílé slunce. Nedbala toho, vyskočila a klopýtala dopředu, naplněna jediným přáním, utéci, pryč, pryč z tohoto domu šílenství, jen pryč, pryč, pryč...
Utíkala, potácela se po točité cestičce, sypané pískem, tu a tam se uštvaně ohlížela přes rameno. Dům za ní jako černý moloch čněl proti obloze, jako cosi černého, složeného ze tmy a děsu. Dveře, které vyrazila, zely v jeho boku jako černá rána. A ona cítila, jak z tohoto otvoru cosi uniká ven, jak se hluboko v nitru domu cosi hýbá, cosi velkého a nehmotného, současně neuvěřitelně zlého; něco, co cítí, že mu jedna oběť uniká, a proto se teď snaží dostat ji zpět...
"Jenny!" zaslechla Charlesův hlas. "Vrať se zpátky! Nesmíš odejít. Neopouštěj mě!"
Jenny znovu vykřikla a rozběhla se ještě rychleji. Upadla, sedm, osm, deset yardů se kutálela dolů po strmě se svažující cestě a pak znovu vyskočila na nohy. Ruce i kolena jí krvácely, ale ani to necítila. Před ní byla rezavá brána a okraj lesa, snad ještě padesát kroků, a přece nekonečně daleko.
Něco bylo na tom lese podivné. Byl temný už předtím, když sem s Charlesem přišla, takže ze svého okolí nedokázala vnímat víc než jen černé stíny - ale přesto si byla jistá, že to není tentýž les. Stromy byly větší, mohutnější a vlastně ani vůbec nevypadaly jako normální stromy. A podrost byl mnohem hustější, než si pamatovala. Přesně vzato, takovéto houští předtím vůbec neviděla. A přesto běžela dál, stále ještě štvána nepopsatelnou panickou hrůzou.
Skoro to stihla.
Ta neviditelná věc z domu ji dostihla těsně před branou. Najednou měla Jenny pocit, jako by ji zalila vlna smrtícího chladu a ochromila ji. Vykřikla, zapotácela se proti mříži brány a pokoušela se běžet dál, ale nohy jí vypověděly službu. Cosi jí sáhlo do duše a zmrazilo ji.
Když se pak otočila, stál za ní Charles. Jeho znetvořený obličej se pitvořil v děsivém úsměvu.
"Jenny," šeptal. "Vrať se ke mně. Nesmíš mě opustit." Pomalu zvedl ruku.
Nepatrnou chvíli se cosi v Jenny ještě vzpíralo, ale všechen odpor vzápětí pominul. Usmála se. Pomalu přistoupila k Charlesovi, chytila ho za ruku a dala se odvést zpět do domu.

Nezůstal jsem ve svém pokoji o nic déle, než bylo nezbytně nutné, a když jsem ho konečně opustil, měl jsem pocit, jako bych vyšel z hrobky. Teprve na schodišti jsem si uvědomil, jak pro mě tady nahoře bylo těžké vůbec jen dýchat.
Když jsem vstoupil do knihovny, Howard a Rowlf už byli znovu zde. Po Boldwinnovi nikde ani stopy, ale na stole teď kromě příborů byla spousta stříbrných talířů a misek s vařenými bramborami a dušenou zeleninou, z nichž stoupala pára. Jestliže Boldwinn tomuhle říkal malé občerstvení, pak bych chtěl vidět, co by si nechal připravit, kdyby měl opravdový hlad.
Posadil jsem se. Rowlf už mezitím zaujal místo na protější straně stolu a bez ostychu si nabíral na talíř hromady zeleniny a brambor, zatímco Howard - jak jinak? - stál u polic s knihami a rozechvělými prsty se dotýkal svazků. Žádný z nich se ani slovem nezmínil o tom, co se předtím stalo nahoře, ale cítil jsem, jak po celou dobu visí ve vzduchu jako nějaký nepříjemný zápach napětí a jak stále narůstá.
Pohled na jídlo ve mně probudil chuť. Kromě malé svačinky ve vlaku jsem celý den nic nejedl a můj žaludek už hlasitě pobrukoval. Rowlf se zašklebil a nacpal si přišernou nálož brambor a rozmačkané zeleniny do úst. Na chvíli jsem mu záviděl jeho lhostejnost, se kterou přehlíží veškeré konvence a dělá si, na co má zrovna chuť.
Zvuk otvíraných dveří mě přiměl vzhlédnout od stolu. Boldwinn a Carradine se vraceli; Boldwinn se zaprášenou láhví vína a vývrtkou, Caradine před sebou strkal nízký servírovací stolek na kolečkách. Boldwinnovi se opět mezi obočím utvořila hluboká rýha, když uviděl, že Rowlf už začal jíst, ale překousl poznámku, která se mu bezpochyby drala na jazyk. Pocítil jsem jistou škodolibou radost. Pravděpodobně jsme byli ti nejnemožnější hosté, jaké tu kdy měl - ale on byl zase na druhou stranu ten nejpodivnější hostitel, jakého jsem kdy potkal.

Carradine začal vykládat servírovací vozík a na stole se počaly hromadit další talíře a podnosy. Boldwinn ho chvíli mlčky sledoval, potom ho mávnutím ruky vyhnal z pokoje a posadil se. Také Howard se konečně odtrhl od knih a přisedl.
Jedli jsme mlčky. Po tom všem, co se tu stalo, mě jídlo překvapilo - maso chutnalo zvláštně, ale každopádně dobře, a když první sousta řádně povzbudila můj hlad, osmělil jsem se a hned dvakrát jsem si přidal.
Howard po jídle poděkoval a chtěl vstát od stolu, avšak Boldwinn mu strohým gestem naznačil, aby se znovu posadil, vzal ze servírovacího stolku plochou stříbrnou krabičku a otevřel ji. Howard na okamžik překvapeně zamrkal při pohledu na pečlivě vyrovnané doutníky, které ležely uvnitř, chvíli nerozhodně váhal, ale pak si přece jen vzal.
Boldwinn vstal, vytáhl z krbu hořící třísku a připálil mu.
"Musím s vámi ještě mluvit," začal, když znovu odhodil třísku do ohně a posadii se.
Howard potáhl z doutníku, uznale ohrnul rty a tázavě se na něho podíval.
"Měl jste zájem o mé knihy," řekl Boldwinn lhostejně. "Proč?"
Náhle se v jeho hlase objevil zvláštní spodní tón. Vrhl jsem k Howaiclovi varovný pohled. ale nereagoval.
"Inu, pane Boldwinne, zajímám se o staré knihy a..."
"Staré knihy?" přerušil ho Boldwinn číhavě. „Nebo hlavně o okultismus a čarodějnictví, pane Lovecrafte?"
Chvíli trvalo, než si Howard vůbec uvědomil, co jeho protějšek řekl. "Love...craft?" vykoktal., Jak jste na to... myslím, co..."
"Nezesměšňujte se," řekl Boldwinn hrubě. "Myslíte si, že nevím, kdo jste? Vy taky, Roberte Cravene!" Upřel na mě svůj pohled. Jeho pohled mi připomínal hada, hledícího na svoji oběť. "Snad jsem bláznivý starý muž," řekl. "Ale jsem taky nedůvěřivý, víte? Když člověk žije tady venku tak o samotě, musí si dávat pozor."
"Ale jak...?"
"Prohledal jsem vám zavazadla," začal Boldwinn lhostejně. "Snad to bylo nezdvořilé, zato však spolehlivé."
Zdálo se, jako by se Howardovi téměř ulevilo. Jiné vysvětlení pro Boldwinnovy vědomosti vlastně ani neexistovalo.
"My... z jistých důvodů cestujeme pod nome de voyage," řekl Howard s nejistým úsměvem. "S vámi to nemá nic společného, pane Boldwinne."
"Ale?" zeptal se Boldwinn. "A co když přece?"
Howard sklonil doutník a znepokojeně se na Boldwinna podíval. V očích se mu objevil podivný lesk. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se Rowlf napjal a taky má vlastní ruka téměř bez mého přičinění sama vklouzla pod stůl a nahmatala hůl s kordem, kterou jsem si opřel o židli.
Boldwinn prudce otočil hlavu ke mně. "Nechtě ten směšný kord, kde je, pane Cravene," řekl jízlivě. "Snad si opravdu nemyslíte, že byste mě tou směšnou zbraní mohl ohrozit?"
"Co to znamená, pane Boldwinne?" zeptal se Howard příkře. "Jestliže víte, kdo jsme, potom..."
"Vím taky, co jste," přerušil ho Boldwinn s úsměvem. "Ale samozřejmě. Ostatně čekali jsme na vás dost dlouho. Na vás a na pana Cravena, Lovecrafte."
"My?"
Boldwinn udělal rozmáchlý pohyb rukou. "Já a tento dům," řek! "Kdo jiný?"
Howardovy rty se stáhly v tenkou, bezkrevnou čárku. "Obávám se, že nerozumím," řekl stísněně.
Boldwinn se usmál. "Ale ano, pane Lovecrafte. Jste na cestě do Durnessu, abyste si najali potápěče, kteří by pro vás vyzvedli z vraku lodi na pobřeží jistou bednu."
Howard zbledl.
Tohle se Boldwinn ani při nejlepší vůli nemohl dozvědět z našich zavazadel. "Odkud..."
"Já vím ještě mnohem víc, pane Lovecrafte. Například taky vím, proč je pan Craven - nebo bych měl raději říkat: Robert Andara? - s vámi. Chcete vyzvednout tu bednu, že? Ale z toho nebude nic. O obsah té bedny mají zájem ještě jiní, a obávám se, že budou rychlejší než vy."
"Vy..."
"Prosím, žádné urážky," řekl Boldwinn rychle. "Nechci vám ublížit. Můj jediný úkol je zadržet vás. A to se mi podařilo."
Howard prudce vstal. "Myslíte?" zeptal se vztekle. "To uvidíme. Rowlfe, Roberte - jdeme."
"Ale kampak?" otázal se Boldwinn lehkým tónem. "A především - jak?"
"Kůň to už zmákne," zabrblal Rowlf. "No, jenom možná trochu pomalejc."
"Kůň?" Boldwinn se usmál od ucha k uchu. "Tak, tak. Chutnalo vám to maso, Rowlfe?"
Rowlf zamrkal. "Co?"
"Pokud jde o toho koně," vysvětloval Boldwinn, "tak toho jste právě jedli. Musíte uznat, že ho Carradine připravil báječně." Pak zase bez jakéhokoli přechodu zvážněl. "Vzdejte to, Lovecrafte, Museli byste odtud pěšky. I pokud byste tu nechali svá zavazadla, ztratili jste už spoustu času. Mí... chlebodárci jsou už na místě neštěstí. Pravděpodobně tu bednu už mají. A kromě toho, odtud se stejně nedostanete," dodal takřka znuděně.
Howard byl už viditelně na samé hranici sebeovládání. Rty se mu chvěly. "Rowlfe," řekl. "Jdeme."
"Ach ne," řekl Boldwinn. "To nedělejte." Najednou držel v ruce pistoli. Nevytáhl ji ani zpod kabátu, ani zpod stolu - najednou byla prostě tu, jen tak, v jediném zlomku vteřiny.
"Jak jsem řekl," pokračoval. "Nechci vám ublížit - ale budu střílet, jestli mě k tomu přinutíte."
Rowlf se se vzteklým zavrčením vymrštil ze židle, ale hned zase usedl, když Boldwinn nepatrně pohnul zbraní a namířil mu její hlaveň přímo na čelo. Rukou jsem křečovitě sevřel rukojeť kordu.
Boldwinn se ušklíbl. "Nedělejte to, Cravene. Zastřelil bych vás dřív, než byste zbraň vůbec vytáhl. Mé slovo na to."
Věřil jsem mu to. Ale ani jsem se vůbec nepokoušel vytáhnout kord z pochvy, nýbrž jsem se beze slova vrhl stranou, zvedl jsem hůl a vší silou jsem Boldwinna udeřil rukojetí do ramene.

Boldwinn vykřikl, převrátil se na stranu a ztratil rovnováhu. Pistole vystřelila s hromovým třeskem, ale kulka se neškodně zaryla do hřbetu nějaké knihy u samého stropu.
Padl jsem k zemi, převalil jsem se a znovu jsem vyskočil, abych se vrhl na Boldwinna. Ale nebylo toho už zapotřebí. Howard rychle přiskočil, vykopl mu zbraň z ruky a hrubě ho zvedl ze země. Boldwinn zaúpěl a pokoušel se bránit, ale hněv dodal Howardovi nadlidských sil. Třásl Boldwinnem jako nějakou hračkou sem a tam, nakonec ho obrátil a zasadil mu úder, který ho odhodil rovnou do Rowlfovy pohotové náruče. Rowlf se zašklebil a mohutnými prackami chytil Boldwinna za ramena.
"To bylo o chlup," oddechl si Howard ztěžka. "Dobrá práce, Roberte. Rowlfe, drž ho pevně."
Rowlf zavrčel jakousi odpověď, nedbalým pohybem Boldwinna vyzdvihl a pak ho prudce posadil zpátky na židli, zatímco já a Howard jsme se hnali ke dveřím.
Byly zamčené. Howard bezděky zaklel, chvíli v nesmyslném hněvu lomcoval klikou, pak se rozzuřeně otočil a rozběhl se zpět k Boldwinnovi. "To vám není nic platné, Boldwinne," řekl. "Dejte mi klíč!"
Boldwinn se se sténáním svijel v Rowlfově stisku. Howard Rowlfovi pokynul a ramenatý obr Boldwinna pustil. "Tak co?"
"Nemám ho," řekl Boldwinn vzdorovitě.
Howard se chystal na něho vyjet, ale rychle jsem ho zadržel. "Říká pravdu, Howarde," řekl jsem. "To bychom si všimli, kdyby zamykal dveře. To musel udělat Carradine."
"Tak ho zavolejte," přikázal Howard.
Boldwinn zavrtěl hlavou. "Ani mě nenapadne," řekl.
Hrůza z jeho hlasu zmizela. Teď, když překonal první úlek, vrátila se mu do očí původní arogance. A ještě něco. Něco, co jsem nedokázal definovat, co mě však děsilo.
"Můžeme vás přinutit," řekl Howard tiše.
Boldwinn svraštil čelo. "Tak?" řekl. "Můžete?" Vstal. Rowlf se zuřivým zavrčením zvedl ruce, ale Howard ho zadržel.
"Nenávidím násilí, pane Boldwinne," řekl vážně. "Ale nedáváte mi na vybranou."
Boldwinn se mečivě zasmál. "Ano?" řekl. "A co chcete dělat? Třeba zabít mě?"
"Třeba rozflákat dveře," zabručel Rowlf. "Tou tvojí kotrbou."
Boldwinn se otočil, pohlédl na Rowlfa se směsicí strachu a pohrdání a zle se usmál. "Ale mě nemůžete zabít," řekl, když se zase obrátil k Howardovi. Jeho obličej se začal proměňovat. "Ani kdybyste chtěli." Jeho kůže najednou seschla, zešedla, popraskala a náhle se jako vyschlý pergamen napjala na kostech. "Já totiž už jsem mrtvý, abyste věděli."
Proměna pokračovala dál, rychle, neuvěřitelně rychle. Zapotácel se. Jako by jeho nohy neměly už dost sil, aby unesly tělo. Zhroutil se na stůl, marně se ho pokusil zachytit a pak se svalil na zem. Náhle jeho tělo vypadalo, jako vysypaný pytel bez jediné kosti. Jeho oblečení splasklo, jako by v něm nezbylo vůbec žádné tělo.
Celá ta strašlivá scéna trvala jen pár okamžiků. Pak zůstala na místě, kde se Boldwinn zhroutil k zemi, ležet jen hromádka hader a šedý, suchý prach.

Místnost se nacházela hluboko pod zemí. V jejích stěnách nebyla žádná okna a dveře byly z těžkých, železem okovaných desek, kterými nepronikl nejenže nejmenší paprsek světla, nýbrž ani nejslabší zvuk. Jenny si jen nejasně vzpomínala, jak se sem dostala: Charles ji odvedl zpět do domu, zpět do sklepa, ve kterém se poprvé probrala, a pak hlouběji do podzemního labyrintu chodeb, štol a katakomb, nacházejícího se pod domem. Po celém tuctu schodišť, po nesčetných sešlapaných schodech scházeli stále hlouběji a hlouběji, ubírali se dalšími tunely a štolami, později pak už jen vyhrabanými dírami, připomínajícími obrovsky zvětšené krtčí chodbičky, kde byly stěny jen z udusané hlíny, a ještě později bizarními tunely, jež byly v duchu geometrie nepřístupné lidskému chápání vysekány přímo do žuly. Nyní byla zde.
Charles odešel a spolu s ním z ní spadla také pouta svazující její myšlení. Ne sice úplně - cítila, že ta neviditelná moc tu stále ještě je, že číhá, připravena hned udeřit, jakmile by se Jenny znovu pokusila o útěk.
Jenny měla strach. Ne to, co dosud tímto slovem rozuměla, nýbrž naprosto nový, nepopsatelný pocit hrůzy, který odháněl každý zárodek rozumné myšlenky a ochromoval její vůli. Dokonce i kdyby ty dveře nebyly zamčené, nebyla by schopna pohnout se z místa.
Byla sama v klenuté komoře, a přece ne zcela sama. Nebylo tu žádné světlo, a přece jakýmsi záhadným způsobem viděla, a třebaže tu bylo naprosté ticho, slyšela zlověstné, chrčivé zvuky.
Zvuky, pomyslela si zděšeně, připomínající těžký, strašlivě namáhavý dech. Nebyl tu nikdo, koho by mohla slyšet dýchat, a přece byl ten zvuk tak reálný a každým okamžikem hlasitější, výraznější, hrozivější... Nepřicházel z žádného přesného směru, nýbrž jako by vycházel ze stěn a stropu, z podlahy, z trhlin ve zdech. Skoro jako kdyby dýchal dům samotný...
Jenny se pokušela odehnat tuto myšlenku, ale nešlo to, usadila se v jejím vědomí jako zárodek nějaké strašné nemoci a otravovala jí veškeré myšlení. Nechvěje se trošku půda pod nohama? A nejsou stěny v ustavičném, sice nezměrně pomalém, ale přesto zřetelném pohybu? Nepulzuje celá ta místnost jako obrovské, obtížně tlukoucí srdce?
Jenny cítila, jak se po jejím vědomí natahuje šílenství. Zasténala, jako vystrašené dítě se schoulila v koutě a rukama si zakryla obličej; oči zavřela tak pevně, až ji to zabolelo. Ale nebylo to nic platné. Zvuk dechu zesílil a za ním jako by se ozývaly tupé, pravidelné údery. Současně se oteplovalo.
Vtom Jenny vytrhlo z myšlenek pronikavé zaskřípění. Třásla se hrůzou, zatímco sundávala ruce z obličeje, pak sebrala ten zbytek odvahy, který jí ještě zbyl v koutku dušičky, a přiměla se podívat směrem, odkud zvuk přicházel.

Byly to dveře.
Masivní dubové dřevo o síle mužské paže se počalo prohýbat, jako by na ně něco vyvíjelo příšerný tlak. Dveře praskaly a sténaly; třísky, dlouhé jako ruka, se počaly oddělovat od dveří, potom jakási příšerná síla urvala a odhodila na zem část kování. Dveře se rozervaly odshora až dolů; vznikla škvíra o šíři dlaně a za ní...
Jakmile Jenny uviděla, co je za dveřmi, její výkřik se vystupňoval v hysterické ječeni...

"To nemá cenu," zabručel Rowlf. "Na mou duši."
Howard se s rezignujícím vzdychnutím narovnal, chvíli hleděl mrzutě na zlomený nůž ve své ruce - byl to už třetí, který zlomil, když se pokoušel otevřít zámek - pokrčil rameny a ustoupil nazpět. "Ustup, Roberte."
Poslechl jsem. Rowlf zabručel, ustoupil tři nebo čtyři kroky zpět a na chvíli se soustředil. Potom se rozběhl, v poslední chvíli se otočil bokem a vrazil do dveří veškerou strašlivou silou svého těla. Dveře se zatřásly, jako by je zasáhla dělová koule. Z rámu se drolil prach, drobné úlomky vápna a jedno z bronzových kování se uvolnilo a s řinčením upadlo na podlahu.
Ale dveře nepovolily.
Rowlf byl odhozen nazpět, šermoval rukama a snažil se získat znovu rovnováhu. Masíroval si naražené rameno, v obličeji mu cukalo bolestí a v očích měl naprosto nechápavý výraz.
"Furt nic," zamumlal. "Copak mě nějaký blbý dveře..." Zavrčel, znovu ustoupil nazpět a chystal se rozběhnout proti dveřím podruhé, ale Howard ho rychlým pohybem zadržel.
"Nech toho, Rowlfe," řekl. "Nemá to smysl. Ty dveře jsou zamčeny magicky." Vzdychl si. Ve tváři měl naprosto neprůhledný výraz. "Byl jsem blázen, Roberte," zamumlal. "Tento dům je jediná veliká past. Měl jsem to poznat."
Neodpověděl jsem. Pohledem jsem zavadil o hromádku shnilých šatů a šedého prachu; všechno, co zůstalo z Boldwinna. Ledová hrůza mi přejela po zádech. Ale já jsem přece už mrtev, řekl předtím. Bylo nemožné zahnat tu ledovou hrůzu, kterou mě Boldwinnova slova naplnila.
"Nemůžeš za to," zamumlal jsem, ani ne tak z přesvědčení, spíš abych vůbec něco řekl a aby mě smrtící mlčení, které v místnosti zavládlo, nepřemohlo.
Howard se nevesele zasmál. "Ale ano," namítl. "Měl jsem ho prohlédnout. Nejpozději ve chvíli, když..." nepokračoval, nýbrž v bezradném hněvu sevřel ruce v pěsti, náhle se prudce otočil a zamířil k jednomu z oken. Oba jsme věděli, že to je nesmyslné. Otevřít okna, to bylo to první, co jsme zkoušeli, když se nedaly otevřít dveře. Ale jejich křídla držela v rámech tak pevně, jako by byla přilepena, a taky sklo vydrželo jakýkoli pokus o rozbití. Howard chvíli lomcoval kličkou, pak se znovu s rezignovaným vzdychnutím obrátil a vydal se ke stolu.
"Zkusím to ještě," zabručel Rowlf. "To by bylo směšný, abych..."
"Nemá to naprosto žádný smysl," přerušil ho Howard. "Ty dveře by nevyrazil ani slon. Ale my se přesto odtud nějak dostaneme." Poslední věta byla spíš výrazem jeho zoufalého přání, než skutečné přesvědčení. "Něco se musí stát," mumlal. "Nedokážu si představit, že by se spokojili s tím, že nás tady uvnitř jen zavřou a počkají, až tady stářím zemřeme."
"Nebo žízní," dodal jsem chmurně. "To je podstatně rychlejší."
Howard se po mně podíval, jako by mu tato možnost teprve teď přišla na mysl. Jeho obličej na okamžik zešedl úlekem, ale pak znovu nabyl své rovnováhy. "Nesmysl," řekl. "Něco se stane. Cítím to. Tento dům není... obyčejný dům."
Tentokrát jsem neodporoval. Od první chvíle, co jsem do tohoto domu vstoupil, jsem cítil, že s touto budovou není něco v pořádku. Že je něčím víc než domem z kamení a dřeva; mnohem víc.
Rowlf až dosud mlčky naslouchal. Nyní se však s polohlasnou kletbou otočil, došoural se ke krbu a naklonil se dovnitř, pokud to jen plameny dovolovaly.
"Co to děláš?" zeptal jsem se zvědavě.
Rowlf se naklonil ještě dál, nohou odhrnul hořící polena trochu stranou, a napůl otočil krk. Když se znovu narovnal, měl obličej černý od sazí. Do kalhot se mu propalovaly malé žhnoucí jiskřičky.
"Taky nic," zamručel. "Je to moc úzký na šplhání. Navíc je tam ňáká mříž nebo co."
Chvíli jsem na něho zklamaně hleděl, pak jsem se znovu obrátil k Howardovi. "Co ty knihy?" zeptal jsem se.
Howard svraštil čelo. "Knihy?"
"Říkal jsi, že to jsou... magické knihy."
Howard přikývl. "Jistěže, ale..." nedomluvil až do konce, nýbrž si jen vzdychl, ale po několika vteřinách se otočil a zamířil k jednomu z regálů.
Ale nedošel.
Nevím, co to bylo. Ani nevím, jak se to přihodilo. Byla to vize, ale vize takové intenzity, že jsem to nikdy předtím nezažil. Náhle, v jediném okamžiku, jsem už nebyl v knihovně. Kolem mě byla velká místnost, mnohem větší než knihovna, šedá skalní dutina, vlhká a studená, ponořená do temnoty s několika ojedinělými, úzkými proužky šedého, jakoby chorého světla. Nebyl jsem už sám sebou. Mé tělo patřilo někomu jinému - či přesněji řečeno, jiné; jakési mladé ženě nebo dívce, choulící se v rohu místnosti. Její/můj pohled byl strnule upřený na protější zeď, na rozbité dveře a neforemné, strašlivé cosi, třaslavé a vlnící se, prodírající se dveřmi...
A najednou to bylo zase pryč, se stejně nepopsatelnou prudkostí, byl to pocit, jako by mi tělo, či spíš jen duši, zasáhla neviditelná přízračná pěst. Zapotácel jsem se, rukama jsem mával kolem sebe, hledaje oporu, a nakonec jsem padl na kolena. Jako přes šedý, vlnící se závoj jsem před sebou uviděl Howardův obličej.
"Roberte!" Howardův hlas zněl ustaraně a polekaně současně. "Bože můj, chlapče - co je s tebou?"

V hlavě se mi všechno motalo. Zasténal jsem, chabě jsem odstrčil jeho ruce a pokusil se vstát, ale byl jsem v tu chvíli příliš slabý, proto mi musel pomoct Rowlf.
"Co se... stalo?" zeptal jsem se zmateně. Celá knihovna se se mnou točila a Howardův obličej se přede mnou zmítal ve zběsilém tanci svatého Víta. Chvíli se mi zdálo, že znovu ztratím rovnováhu. "Ty to nevíš?"
"Já..." Marně jsem se pokoušel vzpomenout si. Obrazy, které jsem viděl, mi nedávaly žádný smysl. Ale přesto pocházely z nějaké strašlivé reality. "Já nevím," zamumlal jsem. Měl jsem... něco jako vizi."
"Vizi?" Howard svraštil čelo a ostře se na mně zadíval. "Křičel jsi, Roberte."
"Křičel?"
Přikývl. Obličej měl velice vážný. "Ano. Volal jsi... nějaké jméno. Nevzpomínáš si?"
Pokoušel jsem se, ale všechno, na co jsem si vzpomněl, byl jen obraz té sklepní místnosti. Ta dívka. Ta dívka, která byla já... A to nepopsatelné Cosi, které...
Zasténal jsem. Obraz se rozplýval, jakmile jsem si ho chtěl vybavit o něco přesněji. Měl jsem jen letmou představu čehosi černého, vlnícího se, lesklého, jakési oživlé černi, slizkého masa a třpytící se rohoviny. Taky čehosi, co vypadalo jako papoušší zobák. Ale ztrácelo se to, kdykoliv jsem se na to chtěl víc soustředit. Bylo to, jako by mi nějaká síla chtěla zabránit vybavit si tu nestvůru. Ale věděl jsem, že jsem to viděl. A i to málo, na co jsem si vzpomínal, bylo dostatečně strašné.
"Charlesi," řekl Howard. "Několikrát jsi naprosto zřetelně zavolal .Charlesi'. Nevzpomínáš si?"
"Nevzpomínám si na nic," zamumlal jsem. "Jen na..."
Místností proběhl rychlý vlnivý pohyb. Snad to ani nebyl skutečný pohyb. Bylo to jediné rychle škubnutí, najednou jako by se prohnuly stěny i strop, všechny pravé úhly a rovné linie se změnily příšerným způsobem, lidskými smysly sotva rozpoznatelným... Na chvíli jako by se o dům otřel dech cizího, nepředstavitelně jiného světa; světa, který dokážeme vnímat jen jako stíny a znetvořené přeludy. Na okamžik to vypadalo, jako by dům ožil.
A pak to zase zmizelo.
Howard tlumeně zaúpěl a vrhl se zpět. "Co to bylo?" zeptal se. "To..."
Znovu se pohnula podlaha a opět to byl pohyb, který se nedal zaznamenat ani očima, ani hmatem, jako by se to všechno odehrávalo v nějaké dimenzi - či v rovině bytí - odvrácené od lidského světa.
Howard zbledl. Jeho ústa se otevřela, ale neuniklo z nich jediné slovo, jen dál vytřeštěnýma očima prese mě zíral nevěřícně na stůl.
Pomalu, s pocitem neurčitého, nicméně stále narůstajícího strachu, jsem se otočil. Neuviděl jsem, co jsem čekal - ani nestvůru ze své vize, ani Boldwinna, jenž by snad nějakým bizarním způsobem znovu oživl... Nebylo to nic z těch neurčitých hrůz, které by si dokázala vyčarovat má fantazie. Ten pohled byl takřka banální. A přece se mi ze rtů vydralo užaslé zaúpění.
Nádobí stálo na stole pořád ještě tak, jak jsme ho při přerušené večeři nechali. Ale najednou se všechno počalo příšerně proměňovat!
Zbytky jídla na talíři se rozkládaly. Vytvořila se na nich bělavá plíseň, počala narůstat ve vodnaté, rakovinně naběhlé útvary, jež se vzápětí rozpadaly tak rychle, že to vypadalo, jako by ta rosolovitá hmota byla živá; na stříbře misek a talířů se objevily skvrny, porcelán ošklivě zešedl a popraskal. Ubrus se rozpadl v šedý prach. Bylo to, jako by nám před očima běžel čas stotisíckrát rychleji než normálně...
A proměna se neomezovala jen na stůl. Jakoby v kruzích, které vytvoří kámen hozený do vody, se šířila po celé místnosti. Koberec se nám rozpadl pod nohama. Knižní regály začaly praskat, svazky se roztřásly a ve vteřině se rozpadaly v šedý prach a drobné, křehké cáry. S hlasitým skřípěním se přetrhl řetěz lustru. V poslední chvíli mě Howard strhl stranou, nežli dopadl ten centový předmět ze skla a brouseného křišťálu na stůl a rozletěl se na kusy.
"Bože můj, Howarde - co to je?" zasípal jsem.
"Nevím," odpověděl Howard. "A ani mě to nezajímá. Musíme pryč odtud – rychle!"
Poslední slovo vykřikl. Jeden z knižních regálů na jižní stěně se s prasknutím zlomil a zřítil. Dřevo se roztříštilo svojí vlastní vahou, zkroutilo se a v bizarní řetězové reakci přerazilo ještě několik spodnějších poliček. Také oba sousední regály, nalevo i napravo, se zasaženy počaly samy naklánět jako kostky domina, přičemž vydávaly skřípavé, téměř bolestné zvuky. Zvedl se mohutný mrak prachu a zakryl mi výhled. Rozkašlal jsem se, ustrašeně jsem stáhl hlavu mezi ramena a poslepu jsem tápal za Howardem a Rowlfem. Knihovna se v jediném okamžiku změnila ve změť tříštícího se dřeva, drobících se kamenů, hluku, prachu a chvějivého pohybu.
Ta strašlivá proměna se však nezastavila ani u dveří. Jejich dřevo zešedlo, popraskalo a tam, kde býval zámek, se nyní nacházelo už jen cosi beztvarého z hnědorudé rzi. Rowlf ho vykopl jediným energickým kopnutím, ramenem se vrhl proti dveřím a téměř spadl na kolena, když se třímetrové dveřní křídlo šikmo vyvrátilo z pantů a téměř lenivým pohybem vypadlo ven.
Všichni najednou jsme proletěli halou. Dům se dál proměňoval, během vteřin stárnul o celá staletí, tomu jsem teď však už nevěnoval pozornost, a klopýtal jsem zaslepen hrůzou a stále narůstající panikou. Vápno a kameny opadávaly ze stropu a jako malé smrtící střely dopadaly všude kolem nás, pak mě cosi zasáhlo do ramene, až jsem vykřikl. Když jsme se dostali k východu, zřítilo se za obrovského praskání a rachotu schodiště, vedoucí na galerii.
Howard něco křičel. Nerozuměl jsem, zastavil jsem se a rozkašlal se. Rameno mě pekelně bolelo. Rowlf mě postrčil, až jsem vyklopýtal z domu na schody.
A v tu chvíli všechno ustalo.
Dům se otřásl v posledním, mocném záchvěvu. Jako by se za námi ještě vzedmulo cosi gigantického, nehmotného, byl to pohyb podobný vzteklému chňapnutí pěsti, které na poslední chvíli unikla už takřka jistá oběť. Vzápětí se týraný dům zklidnil.

Howard, Rowlf a já jsme ještě pár metrů běželi dál, než jsme se s těžkým oddechováním a zjevně na pokraji sil zastavili a pohlédli zpět se směsicí strachu a úlevy.
Potřeboval jsem pár vteřin, abych si zvykl na tu myšlenku, ale přestalo to.
"Bože můj," zašeptal Howard vedle mě. "To bylo o chlup. O deset vteřin později a..."
Nepokračoval, ale stejně jsem věděl, co chce říci. Dům ještě stál, ale pokud by ten bizarní rozpad stejným tempem pokračoval, bylo by jen věcí okamžiku, než se na nás zřítí jako domeček z karet a pohřbí nás ve svých troskách. Střecha byla už sesutá a část jižní stěny se povážlivě nakláněla. Dokonce i těžký naddveřní trám se uvolnil a visel nad vchodem, viditelně vychýlený na stranu.
"To světlo," zamumlal Howard. "Co je to s tím světlem?"
Instinktivně jsem zvedl oči. Noční obloha, posetá hvězdami, zmizela a namísto ní byla všude podivná šedá barva. Nebylo vidět ani měsíc, ani hvězdy, současně však bylo jasno jako časně zrána, chvíli předtím, než se na obzoru ukáže slunce. Ale nebylo vidět ani slunce.
Zamrazilo mě. Tohle světlo mi jaksi nahánělo strach, citelnou, přímo tělesnou nevolnost. Obloha byla šedá, byla to přímo barva matného, roztaveného olova. Vypadala jako nemocná.
"Pojďme," zamumlal Rowlf. "Mně je šumafuk, co je s tím světlem. Chci vocaď."
Ani Howard, ani já jsme neodporovali. V podstatě Rowlf jenom nahlas vyslovil, co jsme všichni cítili - totiž nic jiného než přání dostat se pryč, co možná nejrychleji a co možná nejdál.
Na druhé straně se však domnívám, že i kdybychom běželi sprintem, stejně by se nám to nepodařilo...
Howard zjevně stěží odtrhl pohled od domu, obrátil se a mlčky ukázal na zhroucenou siluetu bez jakéhokoli pevného tvaru; všechno, co zbylo z našeho kočáru. Nikdo z nás k tomu neřekl ani slovo.
Pomalu jsme vyrazili. Písek nám skřípal pod nohama, když jsme po točité cestičce šli k bráně, nicméně byl to jediný zvuk, který jsem slyšel. Jinak bylo kolem ticho, úplné ticho. Ani ptáček nezapípal, ani vítr nezašelestil v korunách stromů. Les před námi byl nehybný, strnulý a němý jako pevná, neživá zelená zeď, dokonce i vzduch mi připadal hustý jako sirup. Čím víc jsme se přibližovali k lesu, tím hůř se mi dýchalo. Zpomalil jsem krok. Měl jsem pocit, jako bych se prodíral neviditelnou vatou, odpor byl skoro neznatelný, ale také neúprosně sílil, čím víc jsme se přibližovali k lesu.
Na tom lese bylo něco divného. V první chvíli jsem ten pocit nedokázal vyjádřit slovy, ale potom jsem pochopil. Z dálky ještě stromy vypadaly docela normálně, ale čím víc jsme se vzdalovali od domu, tím více se ten dojem rozplýval.
Nakonec jsem se zastavil.
"Co je?" zeptal se Howard. Hlas se mu chvěl vyčerpáním.
Strohým gestem jsem ukázal k lesu. Kupodivu si ten pohyb vyžádal úžasnou spoustu sil, a já jsem si náhle byl jist, že si nic nenamlouvám. Že to není jen má iluze, že se hůř dýchá, taky jsem si jen nenamlouval, že se i Howardův a Rowlfův dech rovněž stal hlasitějším a namáhavějším, a nejméně ze všeho, že si namlouvám ten odpor, který se proti nám tyčil.
Něco strhávalo mé údy.
"Ten les," mumlal jsem. "Podívej... podívej se na ty stromy."
Howard svraštil čelo, chvíli na mne hleděl v dokonalém zmatku, pak ale poslechl.
V jeho tváři se objevil výraz bezmezného údivu. "Ale to..." Polkl, udělal krok a zastavil se. jako by se rozběhl proti neviditelné skleněné stěně.
"Co to je?" zabručel Rowlf. Dýchal těžce, jako by celou cestu běžel, a když jsem se pak na něho podíval, všiml jsem si, jak stojí shrbeně. Jako by na jeho ratnenou spočívala neviditelná obrovská tíha. Obličej se mu leskl potem.
"To není možné," zamumlal Howard ještě jednou.
Svraštil jsem čelo, bezradné vrtěl hlavou a znovu ukázal směrem k těm zvláštním stromům, které se tak podivným způsobem změnily.
Vlastně to už ani žádné opravdové stromy nebyly. Jejich kmeny byly šupinaté a mnohem silnější, než by kdy mohly být. Také barva nesouhlasila, navíc stromy neměly žádné větve, nýbrž cosi, co mi trochu připomínalo gigantické kapradí. Zelenožluté, podivně pokřivené houby bujely tam, kde bylo předtím trnité křoví, a tu a tam jsem rozeznal rostliny, které vypadaly jako absurdně zvětšené, bledé orchideje.
"Co... co je to?" zašeptal jsem. "To přece není les. Alespoň ne takový, jaké..." Zarazil jsem se leknutím z toho, co jsem chtěl právě vyslovit.
"Jaké se vyskytuji na naší planetě, to jsi chtěl říci?" řekl Howard, aniž by odvracel pohled od těch obrovských kapraďových listů. Náhle se zasmál, ale znělo to velmi hořce a naprosto bez humoru a jeho hlas se teď už netřásl jen pouhým vyčerpáním. "Máš pravdu, Roberte," pokračoval. "Nebo taky ne - jak chceš." Nepokračoval, ale ani toho nebylo třeba.
V podstatě jsem už věděl, ale něco se ve mně vzpíralo, abych svoji myšlenku vyslovil nahlas.
Samozřejmě, že lesy jako tento neexistují. Tedy, už ne. Ale byly kdysi časy, kdy existovaly, nejen zde v Anglii, nýbrž po celém světě.
Nevěděl jsem sice přesně, jak je tomu dávno, ale měl jsem pocit, že to není důležité.
Alespoň ne pro nás.
Prostě kdysi tady takové lesy byly.
Před stem nebo dvěma sty miliony let.

Křičela. Strach a hrůza ji ochromovaly, ale i kdyby byla schopna se pohnout, stejně by neměla kam utéct. Spolu s tím Něčím vniklo do sklepa i světlo; šedé, blikavé světlo, ve kterém všechny předměty působily jaksi neskutečně a

všechny pohyby prudce a trhavě. Jako uhranutá hleděla na to černozelené, třaslavé Něco, vyplňující dveře jako obraz ze zlého snu, cosi vlnící se, odporné, cosi ze slizu, masa a strašlivých drápů, ztělesněná hrůza, zírající na ni jediným rudým okem bez víčka. V jeho démonsky šeredné tváři se nic ani nepohnulo, ale Jenny přesto cítila, jak oči nestvůry jí s těžko určitelnou chtivostí klouzají po těle...
Několika mocnými pohyby se nestvůra doplazila až k ní a zastavila, aniž se přestala třást, když Jenny s výkřikem vyskočila na nohy a zvedla před sebe ruce. "Jdi pryč!" křičela. "Jdi pryč!"
Nevěděla, jestli obluda porozuměla jejím slovům, nebo jestli jen reagovala na zvuk jejího hlasu. Každopádně se víc už nepřibližovala. Pohled jí planul. Tři nebo čtyři z jejích nesčetných, šlehajících chapadel se natáhlo a roztřeseně strnulo ve směru k Jenny, jen pár centimetrů od jejího těla.
"Ne!" vykřikla Jenny. "Běž! Běž pryč!"
Vrhla se zpět před tím děsivým zjevením, narazila proti studené, vlhké stěně a křičela dál.
Zdálo se, že její křik nestvůru znervóznil. Lesklá chapadla se zmítala rychleji, v krvavě rudém oku, velikém jako pěst, zaplanul hněv. A přece se netvor nepřibližoval.
"Nesmíš se bránit, Jenny."
Jenny se s dalším, ještě pronikavějším zaječením prudce otočila, když náhle uviděla vedle sebe jakousi postavu. Byl to Charles - ale sotva ho vůbec ještě poznala. Rozpad jeho těla pokračoval dál.
Jennin hlas přeskočil a změnil se v nelidský jek. Na chvíli se zdálo, že ztratí vědomí, ale kdesi hluboko v ní zůstal ještě zbytek síly a vůle životu, něco, co ji vracelo zpět a umožňovalo, třebaže byla napůl šílená hrůzou, dál bojovat.
Charles se přiblížil k ní, pomalu zvedl ruce. pokusil se jí dotknout a strnul, když Jenny s chrčivým zvukem uskočila nazpět. Zapotácela se, uklouzla na vlhké podlaze a upadla.
"Nebraň se," mumlal Charles. "Nemá to smysl, když se budeš bránit, miláčku. Potřebuje tvoji životní energii, ale musíš mu ji dát dobrovolně. Dobrovolně a oddaně." Jeho hlas ztvrdnul a najednou už neměl vůbec nic společného s tím, který znala. "Zemřeš tak jako tak, ale ve tvých rukou je, jestli dojdeš naplnění, nebo se staneš bytostí, jako jsem já. Podívej se na mě! Chceš se dočkat stejného osudu?"
Jenny před ním zoufale couvala. Charles ji následoval nejistými, klopýtavými kroky. Znovu k ní vztáhl paže a jediný, černě se lesknoucí pavouk mu přeběhl po ruce, na šesti nohách zabalancoval na konečcích jeho prstů a dvěma zbývajícími zašátral po Jennině obličeji.
V tu chvíli, kdy se jeho chlupaté nohy dotkly její tváře, měla pocit, že se musí doopravdy zbláznit. Byl to jemný, sotva znatelný dotek, skoro jako něžné pohlazení, přesto však měla pocit, jako by se jí dotkl bíle šlehající plamen.
Vykřikla. Prsty bezcílně klouzala po zemi, až nahmatala cosi tvrdého, velkého a sevřela to v dlani. Dál jednala bez přemýšlení. Bleskurychlým pohybem, vedeným silou krajního zoufalství, zvedla kámen a vší silou jím mrštila před sebe.
Charles se pokusil vyhnout, ale jeho reakce přišla příliš pozdě. Kámen ho zasáhl do čela.
Charles se zapotácel. Jeho paže hmátly naprázdno do vzduchu. Z šatů mu vypadli další pavouci a na chvíli mohla Jenny v jeho obličeji číst bolest, bolest a hluboké zoufalství.
Vzápětí však ona jiskřička svobodné vůle v něm opět zhasla. Přízračné pouto opět nabylo vlády nad jeho vědomím, přesto se však netvor ještě nepokoušel přiblížit k Jenny.
"Proč se bráníš?" zeptal se tiše. "Jen si sama přidáváš bolesti a strachu." Jeho ruka ukázala na obludu, která stále ještě stála bez hnutí na místě a sledovala scénu jediným planoucím okem. "On tě potřebuje," zamumlal.
Jennin křik přešel v sípavé, nárazové dávení a vzlykání. Kňučela, jako v křeči se kroutila na zemi a pozpátku se plazila pryč od Charlese i nestvůry, až dokud nenarazila na stěnu.
"Potřebuje tvoji životní sílu," pokračoval Charles. "Ale musíš mu ji dát dobrovolně. Řekni svatá slova!"
Jenny kňučela. Přála si zemřít, nebo alespoň ztratit vědomí, aby se konečně vysvobodila z tohoto děsivého snu, ale nedokázala ani jedno, ani druhé.
"Opakuj po mně!" zaburácel Charles. Jeho hlas se náhle změnil v mocné, příšerně silné hřmění, rozkaz, který bušil do jejího vědomí takovou silou, až znovu vykřikla.
"Mluv!" zahřměl Charles. "Opakuj po mně: Shcyyylo! Hgnat ghobmmorrog luhhuuth!"
Jenny nevěděla, co ta slova znamenají, jsou-li to vůbec slova v nějakém lidském nebo jiném jazyce. Cítila, jak se jí ty zvuky tajuplným způsobem zmocňují, jak jí do vůle prosakuje plíživý jed a proniká jejím vědomím...
A opět se cosi v ní postavilo na odpor. Netušila, odkud tu sílu bere, ani jestli to vůbec síla je - ale cosi opět zlomilo smrtící kouzlo, vzepřelo se proti slovům, jejich zlověstnému, ďábelskému zvuku...
Charles strnul. Tlak na její vědomí zmizel v jediné vteřině.
"Dobrá," řekl. "Jak chceš. Jinak to půjde taky."
Několik vteřin se nic nedělo. Potom začali pomaličku z jeho šatů vylézat pavouci. Nejprve jeden, pak se víc a víc černých, chlupatých tvorů plížilo k Jenny, ale žádný se jí ani nedotkl, ani se nepřiblížil příliš. Pavouci kolem ní utvořili široký, z jedné strany otevřený půlkruh, vyšplhali se za jejími zády nahoru po stěně a svými nožkami se zpětnými háčky se uchytili na stropě.
Vzápětí začalo prvnímu pavouku ze zadečku prýštit třpytivé pavučinové vlákno.
Ale to byl jen první z mnoha...

Kdesi velice daleko a téměř na samé hranici vůbec ještě viditelného, kroužilo velké množství temných bodů. Nad zeleným lesem, ozářeným kalným šedým světlem, jako by se zastavil veškerý čas, a těch několik bodů, které se

pohybovaly, mělo ve svých pohybech cosi podivně trhavého. Za normálních okolností bych je asi považoval za ptáky, teď jsem si ale nebyl vůbec jistý. Od chvíle, kdy jsme vstoupili do domu, nebylo už nic takové jako dřív. A vlastně jsem ani nechtěl vědět, co jsou ti "ptáci" ve skutečnosti zač.
Prudce jsem odtrhl oči od toho hejna temných bodů a znovu jsem se obrátil k Howardovi. Došel o krok dál, ale pak se rovněž zastavil. Dýchal rychle a těžce. Zbledl, ale nebyl teď jen bledý, nýbrž bílý jako sníh. Oči se mu nepřirozeně rozšířily, rty se mu bez ustání třásly, aniž by z nich unikl jediný zvuk. Na čele se mu perlil pot.
"Co to znamená?" zamumlal jsem bezradně. "Ten les a..."
"Nevím," odpověděl stejně tiše. "Já..." Howard se zarazil. Zdálo se, že má co dělat, aby se ještě dokázal ovládnout. "Tento les je..."
A zase větu nedokončil, nýbrž jen upřeně hleděl strnulýma očima střídavě na mě a na okraj lesa.
Teď, když jsme se k němu přiblížili, viděl jsem více detailů: pískem sypaná pěšinka se před námi vinula dolů ze svahu, procházela bránou a mizela v překypující zeleni, žluti a hnědi jako když utne. V korunách obrovských kapraďorostů, které nahrazovaly stromy, se pohybovaly drobné temné body a za nimi se třpytilo cosi jako obrovská pavučina.
Zvláštní, omamný zápach udeřil proti nám a když se člověk zadíval přesněji, mohl zahlédnout lehké hemžení a pohyby nad klobouky obrovských hub. Spóry, pomyslel jsem si a zamrazilo mě. Jistě by nebylo moc dobré dostat se do jejich blízkosti.
Kdesi před námi cosi zašelestilo. Nakrátko jsem měl pocit, jako bych mezi kmeny zahlédl něco gigantického a temného. Potom to zmizelo.
"Pojďme...dál," zamumlal Howard zajíkavě. Pohledem sklouzl zpět k domu, který se na tuto vzdálenost proměnil v černý, plochý stín. Měl jsem pocit, jako by se jeho obrysy pohybovaly...
Howard se vydal dál, běžel, vzpíral se neviditelnému odporu stejně jako Rowlf a já a prodíral se dál po kroutící se cestě. Pomalu se přibližoval k bráně.
"Ne."
Howard se prudce zastavil. Chvíli nejistě hleděl na vysokou kovanou bránu z rezavých železných tyčí a pak se obrátil ke mně. "Co jsi říkal?" zeptal se nedůvěřivě.
"Ne," zopakoval jsem. Můj hlas byl tichý a zněl cize dokonce i mým vlastním uším.
"Jak to myslíš?" zeptal se Howard. V hlase měl stále ještě ten nedůvěřivý, číhavý tón.
"Nechoď... tou branou," zamumlal jsem zmateně. Co to bylo? To přece nejsou má slova! Byl to můj hlas, který je vyslovil, ale naprosto jsem nevěděl, proč je říkám. Bylo to, jako by někdo jiný mluvil prostřednictvím mě.
Howard se znovu obrátil, ale dál nešel. Pohledem zkoumal rozpadlé zbytky zdi, která kdysi obklopovala park, oba napůl rozdrolené nakloněné pilíře po levé i pravé straně brány a rzí rozežrané tyče mříže.
"Je to... nebezpečné," vykoktal jsem. "Za tou branou číhá... smrt."
V jiné situaci by má slova zněla směšně. Ale nyní jsem viděl, jak sebou Howard škubl, jako by dostal ránu. Znovu se otočil. V očích, upřených na mě, se mu objevil zvláštní lesk.
Zasténal jsem. Na okamžik se mi počali Howard, les i brána rozplývat před očima. Zatočila se mi hlava, země jako by se mi rozhoupala pod nohama.
"Tou branou... ne," zaslechl jsem říkat svůj vlastní hlas. "Nechoď... jí..."
Howard nereagoval. Pomalu, ale bez váhání šel dál, zastavil se až půl kroku před bránou a pomalu zvedl ruku, aby strčil do rezavé mříže.
S pronikavým výkřikem jsem se vrhl za ním, chytil jsem ho za ramena a vší silou ho odhodil nazpět, Rowlfovi přímo do připravené náruče. Ale tím pohybem jsem sám ztratil rovnováhu, zapotácel jsem se, nepatrně krátký, strašný okamžik jsem se snažil udržet se na nohou - až jsem se docela pomaličku převrátil nazad.
Když jsem se dotkl mříže, projel mi žilami oheň. Zrezavělé tyče jako by byly rozpálené. Bílý, nesnesitelně bolestivý blesk se mi zahryzl do těla, explodoval kdesi hluboko v mém nitru a přiměl mě vykřiknout. Zapotácel jsem se, padl na kolena a zaznamenal odporný puch spálené látky a špinavých šatů. Bolest se vystupňovala až k nesnesitelnosti, ale nebyla to jen tělesná bolest, nýbrž něco nepopsatelného, nevýslovně cizího, něco, co spalovalo mého ducha stejně nemilosrdně jako žár má záda. Vykřikl jsem, upadl stranou a v agónii bil kolem sebe, zatímco Rowlf a Howard poklekli vedle mě.
Pak se objevila ta vize.
Nebylo to stejné jako poprvé; žádná náhlá změna, nýbrž pozvolné prolínání, jako by se můj duch sléval s nějakým jiným. Obraz před mýma očima zůstával stejný: dál jsem viděl park, les, ustarané obličeje Rowlfa a Howarda, ale já už nebyl sám sebou, či alespoň nejen sám sebou. Jako by přes tlumící mlhu jsem slyšel, jak můj vlastní hlas křičí, jak slabikuje jakési jméno, potom nesmyslné, bizarně znějící zvuky jazyka, který ani vzdáleně nezněl lidsky. V mém duchu se vynořily obrazy děsivé vize světa, který byl tak cizorodý, že pouhý pohled na něj mě bezmála přiváděl k šílenství.
Rowlf mě chtěl chytit, přidržet mě za ruce a za nohy, ale vytrhl jsem se mu, převalil jsem se a nejistě jsem se vlastními silami zvedl znovu na nohy. Cítil jsem, jak se ve mně rodí nelidský, pronikavý řev a jak se dere ze mě ven. Cítil jsem, jak se kdesi hluboko ve mě něco vzpírá, něco, co tam bylo vždycky, aniž bych měl jen potuchy o jeho existenci. Něco obrovského, temného, mocného...
"Roberte!" řval Howard. "Co je to s tebou?"
Země se zachvěla. Z lesa zazněl podivně naříkavý, hluboký zvuk, jako by samotné stromy řvaly bolestí. Světlo se zachvělo.
"Co je to?" zasípal Howard. Jeho pohled se upřel přese mě směrem k lesu a nová, propastně hluboká hrůza mu zkřivila rysy.
S námahou jsem se obrátil. A dokonce i tento nepatrný pohyb mě stál veškeré síly, které mi ještě zbývaly. Nebyl jsem

už víc pánem sebe sama a mé tělo poslouchalo mou vůli jen potud, pokud mu to ta strašlivá věc uvnitř mě dovolovala...
Les se začal strašlivým způsobem proměňovat. Stromy se třásly, rozplývaly se, jako bych je sledoval přes závoj z rychle plynoucí jasné vody, počaly se prohýbat a křivit, měnily barvu i tvar. Mezi kmeny se počaly míhat stíny, neustávající hemžení a pohyb, růst, rozpadání a zánik. Barvy se objevovaly a mizely, jasněly, temněly, jasněly, temněly, den... noc, den... noc... stále rychleji a rychleji.
A konečně jsem to pochopil. Bylo to stejné jako v té knihovně, a v domě, jenom tisícinásobně silněji.
Před našima očima se zrychlil čas, miliónkrát víc než normálně. Les se proměňoval, během minut se rozrostl v kolosální, nepopsatelnou džungli hub a kapradin, vzápětí zase počal sesychat, znovu rostl, znovu uschl... v pomalém, zdánlivě pomalém pulzování... Bylo to jako dech.
Dech času...
"Zpátky!" zasípal jsem. "Howarde! Rowlfe! Musíme... musíme zpátky do domu!"
Howard se otočil. "Do domu?" zasípal. "Ale..."
Obrátil jsem se, strčil do něho, až málem upadl na zem a bez jakéhokoli dalšího slova jsem ho vlekl za sebou.
Půda se nám pod nohama zachvívala jako živá bytost, zatímco jsem se hnali cestou, kterou jsme před chvílí přišli. Les rostl dál, znovu uvadal a zase rostl, ale také jsem viděl, že s každým pulzem je o něco menší a bledší. Současně se i barva oblohy změnila. Světlo teď bylo jako by tvrdší, nelítostnější a tráva, která až dosud pokrývala kopec jako hustý koberec, se rozpadala v malé štětinaté chomáče a pak najednou v jediném okamžiku zmizela docela. Najednou bylo vedro, během vteřiny nastalo nesnesitelné vedro, a když jsem se ohlédl přes rameno, uviděl jsem, jak z gigantického kapradinového lesa zbyl jen nízký, jakoby zmrzačený porost, vyrážející z holé, rudě světélkující pouštní půdy.
Bylo to jakési bizarní, přeludné propadání se časem. Každý krok nás vrhal o milion let zpátky do minulostí, každým nadechnutím jsme se vraceli do světa, který před dávnými věky zanikl a byl zapomenut. Země sebou škubala a zmítala se jako v křeči. Náhle se těsně vedle nás rozevřela obrovská trhlina, ve řvoucím gejzíru z ní vytryskly odporně páchnoucí páry, divže nás neopařily. Horko neúprosně narůstalo.
Rowlf klopýtl pouhých pár yardů od schodiště. Jeho výkřik zanikl v tupém skřípotu, když se země rozevřela přímo pod jeho nohama v zející průrvu, jejíž dno planulo hrozivě rudou barvou. Rowlf ztratil rovnováhu, groteskně zpomaleným pohybem se převážil přes okraj trhliny a až v poslední chvíli se stačil zachytit.
Strčil jsem do Howarda, takže klopýtal dál, sám jsem se v běhu obrátil a jediným skokem jsem se ocitl u Rowlfa. Vlna strašlivého horka mě udeřila do tváře jako neviditelná pěst, když jsem se přiblížil k průrvě. Malé, drobné jiskry stoupaly z hlubin vzhůru, blouznivě tančily v horkém vzduchu a zhasínaly nebo se snášely na Rowlfa a na mě. Vykřikl jsem bolestí, padl jsem na koleno vedle Rowlfa a chytil ho za zápěstí.
"Zmiz!" zařval Rowlf. "Zachraň se!"
Ignoroval jsem jeho slova, druhou rukou jsem sáhl po jeho paži a koleny a chodidly jsem hledal pevnou oporu pod nohama. Trhlina se otřásala, na jejích okrajích se tvořily malé trhlinky jako maličké klikaté blesky a směřovaly stále víc ke mně. Průrva se otřásala jako obrovská zející rána, naplněná rudým žárem, a další otřes zbavil Rowlfa poslední opory. Strašlivé škubnutí mi divže nevyrvalo paže z ramen. Rowlf zařval strachem, volnou rukou sáhl vzhůru a zaryl prsty do mé kazajky. Trhnutí mě málem převážilo dopředu. Na krátký, děsivý okamžik jsem sám musel zápasit o rovnováhu, potom jsem se silou, o které jsem sám neměl tušení, odkud se vzala, vrhl ještě jednou dozadu a vytáhl jsem Rowlfa trochu ven. Země se zachvěla pod mohutným úderem, kdesi hluboko pod námi se cosi s rachotem zřítilo a nová, ještě horší vlna žáru se natáhla neviditelnými, žhnoucími prsty po mě a po Rowlfovi.
Rowlf se znovu rozkřičel a bezmocně kolem sebe kopal. Svaly jsem měl napnuté k prasknutí. Nejsem sice žádný slaboch, ale cítil jsem, že tuto tíhu déle nevydržím. Horko bylo už nesnesitelné a pod Rowlfovýma zmítajícíma se nohama šlehaly žluté, syčící plameny, jako chtivé ruce mu sahaly po kalhotách, až znovu vykřikl bolestí. Zoufale jsem se pokoušel najít pevnou půdu pod nohama, ale žhnoucí zemina stále víc povolovala a Rowlf nemilosrdně sklouzával níž a níž.
Nikdy bych to nedokázal, kdyby se právě v tu chvíli vedle mě neobjevil Howard. Bleskurychle se natáhl oběma rukama, chytil Rowlfovu paži a prudkým pohybem se vrhl zpátky. Současně jsem i já ještě jednou mobilizoval všechny rezervy sil, které mé vyčerpané tělo ještě mělo.
Rowlf doslova z průrvy vyletěl. Prudký pohyb nás všechny srazil na zem. Upadl jsem, převalil se a znovu jsem vyskočil na nohy. Dům se nad námi tyčil temně a hrozivě jako rozmazaný stín. Potácel jsem se dál, dosáhl jsem schodiště, padl jsem na všechny čtyři a vydrápal se na první schody.
Za námi vytryskl z puklé země řvoucí sloup ohně. Vysoko do vzduchu byly vymrštěny kameny a drobné, rudě žhnoucí kapky lávy, aby se na nás vzápětí zase snesly jako smrtonosný déšť. Jedna mikroskopicky drobná kapička roztaveného kamene mě zasáhla do paže, ve zlomku vteřiny se mi propálila látkou kabátu a zahryzla hluboko do kůže.
Země se ještě jednou otřásla a druhý, ještě mohutnější ohnivý gejzír vyšlehl proti nebi, jako by chtěl oheň vyrvat svůj hněv nad tím, že mu už domněle jistá oběť v poslední chvíli unikla. Vzápětí se trhlina znovu uzavřela. Její okraje o sebe cvakly jako čelisti gigantické kamenné tlamy. Celý dům se přitom otřásl v samotných základech.
Dvě nebo tři vteřiny jsem jako ochromený zíral na neuvěřitelné divadlo, které se nám nabízelo. Okolí domu se měnilo dál. Před našima očima se pozpátku a závratně rychle odehrával vývoj Země. Les už docela zmizel a ustoupil obrovské, rudě se třpytící rovině. V dáli, tak daleko, že jsme je mohli rozeznat jen jako stíny, se tyčily gigantické, rozeklané hory, zatímco obloha teď byla téměř bílá.
Při druhém otřesu země se schodiště pode mnou zachvělo, což mi připomnělo, že ještě zdaleka nejsme mimo nebezpečí. Rychle jsem se zvedl, vrhl směrem k Howardovi vyzývavý pohled a klopýtal jsem ke zhrouceným dveřím.
V tu chvíli, kdy jsem vstoupil do domu, ustaly ty temné zvuky i otřesy země. Byl to nejenom krok do budovy, nýbrž krok do jiného světa - přesněji řečeno do malé části světa, který ještě zůstal zachován tak, jak měl. Za námi čas

prováděl další kotrmelce, ale kolem nás vládl chlad, přítmí a ticho téměř zlověstné, přímo děsivé po všech těch práskavých a rachotivých zvucích zmítající se země tam venku.
Udělal jsem ještě pár kroků, otočil jsem se a vyčerpaně se posadil vedle stěny. Za mnou se do domu vpotáceli i Rowlf a Howard, oba stejně vyčerpaní jako já a bezpochyby i právě tak rozrušení.
Srdce mi bilo o překot. Teď, když bylo po všem, dolehla na mě veškerá únava plnou vahou. Kolena se mi roztřásla, změkla a nedokázala už dál unést tíhu těla, taky jsem pomalu začínal cítit všechny ty malé i velké modřiny, které jsem schytal. Pomalu jsem se podél zdi svezl k zemi. Najednou se mi strašlivě zatočila hlava. Očekával jsem, že ztratím vědomí, ale nestalo se tak.
Howard se dotkl mého ramene.
"Všechno v pořádku, chlapče?" zeptal se.
Zvedl jsem namáhavě hlavu, přikývl jsem, ušklíbl se a řekl: "Ne."
"Počkej, podívám se ti na záda," řekl. S obrovským vypětím sil jsem se obrátil a vyhrnul si roztrhanou kazajku, bylo to téměř nad mé síly, ale přesto jsem Howarda poslechl a zatnul jsem zuby, když mi roztrhl košili a obratnými prsty se dotýkal mé kůže.
"Není to tak strašné," řekl po chvíli. "Ty popáleniny nejsou nebezpečné."
"Ale zato bolí zatraceně," procedil jsem skrz zuby. Pokusil jsem se vstát, ale znovu se mi podlomila kolena a vděčně jsem přikývl, když mě Rowlf vzal do náručí a postavil mě na nohy, jako bych byl lehoučká loutka. Závrať i pocit slabosti mě pomalu opouštěly. Přesto jsem byl pořád ještě tak malátný, že jsem se musel opřít o stěnu, abych se znovu nezhroutil. "Děkuji mockrát, Rowlfe," zamumlal jsem.
Rowlf mávl rukou. "Nechte bejt," zabručel tím svým neotesaným způsobem. "Bez vás bych byl teďka rozmačkanej jak štěnice. Už bych to měl vodbytý."
"Ale že tě na chvíli i ten tvůj dialekt přešel, co?" zeptal jsem se s unaveným úsměvem. "Anebo vždycky mluvíš bezvadnou angličtinou, když jsi v nebezpečí života?"
Rowlf se ušklíbl, obrátil se a zamířil zpět ke dveřím. Před domem stále ještě zuřily rozpoutané přírodní živly, snad ještě hůř než předtím. Obloha teď jako by hořela, nyní však už nebyla tak nesnesitelně jasná. Vše, co jsem viděl, byly jen skály, šedé, holé skály, na nichž nebylo znát sebemenší znamení života.
"Co je to?" zamumlal jsem. Obloha byla hned světlejší, hned zase tmavší. Planoucí oranžová byla stále víc přerušována černými pásy, které se zvětšovaly.
"Obávám se, že odpověď se ti nebude líbit, Roberte," zabručel Howard. "Každopádně pokud je to ta věc, které se obávám."
Téměř jsem se mu vysmál. "Věříš mi vůbec?" zeptal jsem se důrazně. "Něco se přihodilo s časem. Co je to, Howarde?"
Howard mlčel.
"Ty to víš," trval jsem na svém. "Že ano?"
"Byl jsem blázen," zamumlal, aniž by odpověděl přímo na moji otázku. "Bože můj, jaký já byl blázen! Vždyť jsem to přece už v Londýně musel vědět, nejpozději pak ve chvíli, kdy jsem uviděl toho ještěra."
"Koho?" zeptal jsem se. Rowlf na chvíli odvrátil pohled a zamračeně se zadíval na Howarda, pak se ale znovu plně soustředil na to, co se dělo venku před domem.
"Toho ještěra," mumlal Howard. "Ta nestvůra z Loch Shinu - co si myslíš, že to bylo? Ta bestie byla ichtyosaurus, tvor, který na naší planetě vymřel před třemi nebo čtyřmi sty miliony let."
"Ne úplně," namítl jsem, ale Howard mě nepustil ke slovu.
"Vymřeli," opakoval. "Ale oni ho sem přenesli. Stejnou cestou, jakou přenesli nás."
"Aha."
Howard se bolestně usmál. "Já vím, zní to šíleně," řekl, "ale je to pravda. Naši protivníci..."
"Myslíš čarodějnice ze Salemu."
"Ne." Howard rozhodně zavrtěl hlavou, chvíli se přehraboval v kapse svého kabátu a pak vytáhl jeden ze svých tenkých černých doutníků. Obřadně si ho vsunul mezi rty, zapálil a téměř lačně zhluboka potáhl, než pokračoval ve své řeči.
"Ty by nikdy nedokázaly něco takového provést," řekl s gestem, kterým obsáhl celý dům. "Ani nápad, Roberte. Já... už jsem ti přece vyprávěl o VELKÝCH STARCÍCH a jednoho z nich jsi i sám viděl."
Zamrazilo mě. To mi Howard nemusel připomínat. Neviděl jsem sice nic víc než vágní stín Yog-Sothotha, ale ten pohled nezapomenu nikdy do konce svého života.
"Tohle je jejich dílo," řekl Howard temně. "Tamti blázni ani netušili, co učinili. Povolali Yog-Sothotha, aby zničil tvého otce, Roberte, ale učinili ještě víc. Mnohem víc. Aniž by to tušili. Umožnili VELKÝM STARCŮM otevřít cestu napříč časem."
Jen pomalu mi to docházelo. Cosi se ve mně vzpíralo přijmout Howardova slova, tak jak byla. Znovu jsem se zahleděl na bizarně proměněný svět před domem. Dokonce i ty skály už mezitím zmizely; z rudé planiny se stala černá, jakoby leštěná pustina, táhnoucí se bez přerušení až k horizontu.
Howard zaznamenal můj pohled, vzal mě za ruku a dovedl mě ke dveřím. "Podívej se ven," řekl tiše. "To, co tam vidíš, je náš svět, jak vypadal před tisícem milionů let. Nebude to už trvat dlouho."
Jeho slova jako by rozezvučela v mé hlavě jakousi přízračnou ozvěnu. Tisíc milionů let. To číslo prostě převyšovalo všechno, co jsem si dokázal představit. Bylo to absurdní. Že jsme v minulosti vzdálené celou miliardu let? Směšné.
A přesto jsem věděl, že má pravdu.
"Existuje jenom jedno jediné vysvětlení," mumlal Howard. "Tunel napříč časem. VELCÍ STARCI našli způsob, jak překlenout propast času, aby získali spojení mezi svým a naším světem."

"Ale kdyby tomu bylo tak," zabručel jsem, velice tiše a se stále narůstajícím pocitem hrůzy, "proč..."
"Proč ještě nedobyli náš svět, to myslíš?" Howard se zasmál, tiše, drsně a naprosto nevesele. "Udělají to, Roberte. Ta cesta ještě není docela otevřená, ale jakmile bude u konce cesta naše..." Nedokončil větu, vyhodil sotva rozkouřený doutník ze dveří a hleděl za ním. Nedopalek dopadl na schodiště, kousek se kutálel a okamžitě zhasl. S hrůzou jsem pochopil, že tam venku už není žádný vzduch. V době, která nás obklopovala, nebyla Země ničím víc, než mrtvým kusem kamene.
"Alespoň budeme mít tu pochybnou čest podívat se jako první lidé do světa VELKÝCH STARCŮ," zamumlal Howard.
"Ale my... musíme něco podniknout," řekl jsem rozrušeně. "Nemůžeš tu přece jen tak nečinně stát a přihlížet, jak..."
Nedomluvil jsem, když jsem se setkal s jeho pohledem. Bylo jasné, že nemůžeme dělat nic. Síly, proti kterým jsme tu stáli, nebyly lidskými měřítky vůbec postižitelné.
"A všechno jen proto, aby mohl být zabit jeden muž," zasténal jsem. "Ty bestie."
Howard si vzdychl. "Nemůžeš jim to vyčítat, Roberte," řekl. "Nevěděli, co činí. VELCÍ STARCI jsou chytří. Nikdy se nedopustí té chyby, abys je považoval za nerozumné bestie, Roberte."
"Ale něco musíme udělat!" namítl jsem. "Sám jsi to přece řekl - nebude to už trvat dlouho!" Můj pohled znovu padl na černou, bezútěšnou planinu. Má podrážděná fantazie mi občas vykouzlila pohyb tam, kde žádný nebyl, a dávala vzniknout stínům bizarních oblud, vyzbrojených spoustou chapadel. Věděl jsem, že tomu tak není. Byli jsme v minulosti, vzdálené miliardu let, a přesto jsme překonali sotva polovinu propasti, dělící lidstvo od světa VELKÝCH STARCŮ. Pomyšlení, jaké síly je třeba k vytvoření mostu přes tuto propast, bylo děsivé.
"Je to ten dům," mumlal Howard. Pohledem klouzal po velké, zpustošené hale, spočinul na zříceném schodišti a na okamžik utkvěl pohledem na roztříštěných dveřích do knihovny.
"Jsem si jist, že je to tenhle dům," zamumlal znovu. "To není náhoda." Náhle se zarazil, na chvíli svraštil čelo a dlouze a zamyšleně se na mě zadíval.
"Když jsem se předtím chtěl dotknout té brány," řekl, "tak jsi mě zadržel. Proč?"
Zmateně jsem zamrkal. "Já..."
"A byl jsi to zase ty, kdo první rozeznal nebezpečí," pokračoval podivně zadumaným tónem, jako by hovořil spíš k sobě než ke mně. "Proč, Roberte? Co ty víš, co já nevím?"
Dotčeně jsem na něho zíral. Na zcela nepatrný okamžik, jako bych v sobě znovu zaslechl ten hlas, to tiché a neuvěřitelně mocné šeptání, které ke mně mluvilo řečí, jakou ještě žádné lidské ucho neslyšelo. Zamrazilo mě. Už jen při samotné vzpomínce.
"Vzpomeň si!" naléhal Howard. "Třeba... třeba na tom závisí naše životy. A spousty dalších!"
Pokoušel jsem se, ale nešlo to. Vzpomínání mi působilo skoro fyzickou bolest.
"Dívej se na mě!" přikázal mi Howard. Instinktivně jsem ho poslechl. Upřel svůj strnulý pohled proti mému a jeho oči... najednou se jeho oči změnily. Hleděly pronikavě a tvrdě, tak velitelsky a nemilosrdně, že jsem to ještě nikdy předtím nezažil. "Dívej se na mě!" řekl ještě jednou, a tentokrát bylo každé jeho slovo jako rána bičem, která mě zasáhla až do morku kosti. Kdesi v zapomenutém, dosud svobodném koutku vědomí mi vytanula myšlenka, že mě Howard zřejmě hypnotizuje, nebo se mnou dělá něco podobného, avšak nebyl jsem schopen se tomu bránit.
"Vzpomeň si!" poručil Howard. "Vzpomeň si, co se stalo. Ty..."
Obrazy se dostavily prudce jako rána pěstí. Zapotácel jsem se, dopadl jsem zády na stěnu a zkroutil se jako v bolestech. Rowlf chtěl ke mně přiskočit, ale Howard ho zadržel prudkým, téměř panovačným gestem. A tak jako předtím u brány jsem si i teď byl dál plně vědom svého okolí, ale současně jsem viděl výjevy, které mi byly neznámé a nesrozumitelné, a přesto mě naplňovaly nepopsatelnou hrůzou. Dál jsem byl sám sebou, ale současně i někým druhým - dívkou, v jejímž těle jsem už jednou byl. Mé okolí se změnilo. Stále ještě jsem byl v té komoře, ale po vlhkých kamenech a po stěnách lozilo cosi malého, tmavého, co jsem nedokázal přesně rozeznat. Jakási bílá látka jako hedvábí, zahalovala mé (mé?) tělo, a za dmoucí se bílou záclonou se pohybovalo cosi obrovského, temného. K mým uším dolehly bizarní zvuky, potom jsem zaslechl svůj vlastní hlas, jak říká slova, která nebyla má.
"Jděte pryč," sípal jsem. "Jděte... tak jděte... pryč. Já... Charlesi. Charlesi, pomoz mi. Já..."
Bílý závoj se roztrhl. Na zlomek vteřiny jsem mohl toho tvora uvidět ve vší zřetelnosti.
Howard a Rowlf mě zachytili, když jsem upadl do bezvědomí.

Nemohl jsem být v bezvědomí dlouho. Když jsem se probral, měl jsem na jazyku nepříjemnou pachuť. Podpíraly mě Rowlfovy obrovské tlapy, zatímco Howard klečel vedle mě a kapesníkem mi vháněl čerstvý vzduch do tváře.
"Tak co?" zeptal se. "Všechno zase v pořádku?"
Úsměv na jeho obličeji byl falešný a nedokázal zakrýt starost, kterou o mě měl. Na čele se mu perlil pot, třebaže tu bylo temno a chladno jako v hrobě.
"Ne," zavrčel jsem. "Nemám totiž rád, když mě někdo bez mého vědomí hypnotizuje."
Howard se letmo usmál. "To nebyla hypnóza," řekl.
Ignoroval jsem jeho odpověď. "Dozvěděl ses alespoň, co jsi chtěl vědět?" zeptal jsem se ostře.
"Ne," odpověděl Howard. Vzdychl si, narovnal se a pomohl i mně na nohy. Automaticky jsem obrátil pohled ke dveřím. Venku se setmělo. Z kamenité plošiny už nezůstalo víc než neurčitý stín, nad kterým se rozpínala ohromná obloha posetá hvězdami. Bylo vidět neuvěřitelně daleko.
"Ještě je čas," řekl Howard rychle, když zaznamenal můj pohled, "ale moc už ne. Vzpomínáš si, co jsi viděl?"
Chvíli jsem mlčel, vrtěl jsem hlavou a bezradně na něho hleděl. V hlavě se mi motalo jedno přes druhé. Nedokázal jsem

rozlišovat, co je skutečnost, co vzpomínka a jen pouhá halucinace.
"Několikrát jsi volal nějaké jméno," řekl Howard opatrně. "Jenny... vzpomínáš si?"
Jenny... To slovo ve mně cosi rozeznělo, ale bylo to jako vzpomínka na sen, který si lze vyvolat už jen ve zlomcích. A přece...
"Ona je... v nebezpečí," zamumlal jsem.
V Howardových očích se zablýsklo. "V nebezpečí?" opakoval. "Kdo je to? A kde je?"
"Musíme jí pomoci," trval jsem na svém. Slova se ze mě pomalu soukala - bez mého přičinění. Pomalu a aniž bych opravdu věděl proč, odvrátil jsem se ode dveří a ukázal na napůl zřícené schodiště, vedoucí na galerii.
"Ona je... tam," řekl jsem. "Tam nahoře. Mu...musíme jí pomoct."
Howard si vyměnil rychlý, významný pohled s Rowlfem, svraštil čelo a přistoupil ke mně, ale já jsem jeho ruku odstrčil stranou a dal se strnulými a trhavými, namáhavými kroky do pohybu. "Roberte!" řekl Howard zděšeně. "Co chceš dělat?"
Neodpověděl jsem. Bylo to jako už několikrát předtím: prostě jsem věděl, neměl jsem nejmenší pochyby - věděl jsem, že Jenny je tam nahoře a že je důležité ji zachránit, nejen pro ni, nýbrž pro nás všechny, snad dokonce pro celý svět.
Na úpatí schodiště jsem se zastavil. Ze širokého, mírně zatočeného mramorového schodiště zbyla už jen kostra, ale pro šikovného šplhače - a tím jsem byl - nebylo dostat se nahoru nemožné.
Howard a Rowlf mě následovali, pak se ale poslušně zastavili, když jsem jim odmítavě pokynul levou rukou. "Zůstaňte tady," řekl jsem. "Nevím, jestli by to uneslo tíhu tří mužů."
Přesně řečeno, nemohl jsem si být jist ani tím, že to unese tíhu jednoho muže. Ještě chvíli jsem váhal, pak jsem natáhl ruce po rozpadlém zábradlí a s bušícím srdcem jsem položil nohu na první schod.
Celé schodiště se otřásalo pod mou vahou, když jsem začal vystupovat nahoru. Od zhroucené kamenné kostry se oddělovaly menší kamínky a malta, padaly na zem, a když jsem byl asi v polovině cesty, urval se dokonce kus prasklého mramorového schodu, veliký jako člověk, a zřítil se dolů. Zastavil jsem se, na okamžik jsem strnul a teprve po pár vteřinách šel dál. Srdce se mi rozbušilo. Koupal jsem se v potu, strach mě téměř začínal přemáhat. Jediný chybný krok, jediný schod, který by nevydržel moji tíhu, a bylo by po všem. Ale nemohl jsem zpátky. Bezhlučný hlas v mém nitru mě poháněl dál. Musel jsem nahoru, za každou cenu.
Zdálo se mi, že to trvalo celé hodiny, než jsem se dostal na galerii. Zastavil jsem se, počkal jsem, až se mi srdce trochu uklidní a pak jsem se pomalu otočil. Howard a Rowlf ještě stáli u paty schodiště, ale poněkud ustoupili stranou, aby je nezasáhla nějaká padající troska schodiště.
"Můžete jít," řekl jsem. "Ale buďte opatrní. Ty schody jsou zatraceně nejisté."
Howard a Rowlf si spolu vyměnili pár slov, která jsem nezaslechl, a pak Rowlf pomalu vyrazil. Celé schodiště jako by se otřáslo v základech, když vstoupil na první schod.
Daleko se nedostal. Kostrou schodiště projelo hluboké, skřípavé zasténání. Uvolnily se kusy, velké jako hlava, a s ohlušujícím rachotem se rozbily o mramorovou podlahu, vzápětí se naklonil asi třímetrový kus zábradlí a zřítil se. Rowlf polekaně vykřikl, zoufalým skokem se vrhl nazpět, takže se v poslední chvíli vyhnul smrtícímu kamennému dešti.
Schodiště se dál otřásalo. Větší a větší kameny se odlamovaly, celé schody se nakláněly dopředu a pak se řítily s duněním do hlubiny, vzápětí se rozevřela, jen asi na dlaň daleko od mých nohou, dlouhá, klikatá trhlina. Rychle jsem uskočil. Galerie se chvěla a otřásala tak silně, že jsem se v prvním okamžiku obával, že se taky zřítí do hlubiny, a rychle jsem uskočil ještě dál. Pak naplnil dům příšerný rachot a praskot. Najednou bylo všude plno prachu a padajícího kamení. Dům se otřásl jako pod úderem gigantické pěsti. Slyšel jsem křičet Howarda, potom se k zemi zřítily další kameny a část galerie následovala zřícené schody dolů do hlubiny. Teprve po celé věčnosti to přestalo.
Uběhlo několik minut, než se prach usadil a znovu bylo něco vidět. Opatrně jsem opustil své místo, přistoupil těsně k zřícenému okraji galerie a opatrně se spustil na kolena. Vzduch v hale byl stále ještě plný prachu a pode mnou se tyčila mohutná hora z trosek a rozbitých mramorových schodů. Schodiště už neexistovalo.
"Roberte! Jsi oukej?"
Chvíli trvalo, než jsem v tom prachu rozeznal Rowlfa a Howarda. Zdálo se, že vyvázli bez zranění, ale uchýlili se až na druhou stranu haly a bez ustání kašlali.
"Jsem celý!" křikl jsem na ně.
"Tak zůstaň, kde jsi!" odpověděl Howard. "Najdeme nějakou jinou cestu, jak se dostat nahoru za tebou."
Chvíli jsem přemýšlel. Pomyšlení na to, že bych měl jít dál sám, se mi nijak zvlášť nezamlouvalo. Ale musel jsem. Čas byl neúprosný.
Pomalu jsem se napřímil, setřásl jsem z oblečení nejhorší prach a nerozhodně se rozhlédl kolem sebe. Na galerii bylo téměř tucet dveří. Většina z nich byla zavřená, jen jedny nebo dvoje byly otevřené a nabízely pohled do zničených místností, nacházejících se za nimi. Kamenná galerie se mi znovu roztřásla pod nohama hned, jak jsem se pohnul.
"Roberte! Co to tam, sakra, děláš?" Howardův hlas téměř přeskakoval hrůzou. "Zůstaň, kde jsi! Je to nebezpečné!"
Ignoroval jsem ho. Šepot v mém nitru zmlkl, ale já jsem stejně věděl, které dveře jsou ty pravé. Opatrně jsem šel dál. Má ruka se podvědomě sunula k opasku a položila se na postříbřenou hrušku hole s kordem, kterou jsem zachránil z knihovny.
"Sakra, Roberte - zastav se!" křičel Howard. "Nevíš, do čeho se pouštíš!"
Ale i kdybych chtěl, stejně bych se nemohl zastavit. Byly to ty poslední dveře, na samém konci galerie. Mé nohy se pohybovaly docela bez mého přičinění. Pomalu jsem natáhl ruku před sebe, na nepatrnou chvíli jsem zaváhal a pak jsem se dotkl bronzové kliky.
Kov byl studený jako led. Opět jsem krátce zaváhal, potom jsem kliku stiskl, opřel jsem se ramenem do dveří a pomalu jsem zatlačil.

Do tváře mě udeřil ledový vzduch a shnilý puch, po vlhkém kameni a zemi přeběhly rychlé šelestivé zvuky, jakoby od spousty malých nožek. Vládlo tu tmavozelené, mihotavé světlo. Za dveřmi se nenacházel žádný pokoj, nýbrž temná, klenutá chodba s nízkým stropem, jejíž stěny se ztrácely kdesi v neurčité vzdálenosti. Zelené světlo znemožňovalo odhadovat vzdálenosti, ale muselo to být takových sto nebo i víc yardů - mnohem víc, než byla šířka celého domu. Ale v tomto domě přece nebylo nic normální.
Chvíli jsem zaváhal, potom jsem odhodlaným krokem vstoupil do chodby a dveře jsem zavřel za sebou. Howardův hlas zmlkl, jakmile se dveře zabouchly.
Obklopilo mě ticho. Umlklo i hemžení a šustění a v jediném okamžiku nastalo takové ticho, že se mi zdálo, že slyším bouchat i své vlastní srdce. Stěny byly vlhké. Hniloba a bělavá plíseň se uhnízdily v každé škvíře či trhlině. Mírný průvan, který mě pohladil po tváři, pohyboval pod stropem zaprášenými pavučinami. Vzduch byl ale tak suchý, že jsem jen stěží dokázal potlačit kašel.
Po chvíli se mé okolí počalo měnit. Hrubé, bez výběru na sebe naskládané kamenné kvádry, které až dosud tvořily stěny chodby, ustoupily pouhé zemině, šedé hlíně s černými, jakoby spálenými skvrnami, nesoucí veškerou tíhu, naloženou na strop. Zdálo se mi, jako bych přímo fyzicky cítil tu tíhu obrovské kamenné i zemní masy, tyčící se nad mou hlavou. Tato chodba už dávno nepatřila k onomu domu ve Skotsku, ve kterém jsme byli. Nevěděl jsem jak, ani jsem tomu nechtěl porozumět, ale ocitl jsem se v cizím, naprosto jiném světě, v tomtéž okamžiku, kdy jsem prošel dveřmi.
Přede mnou se objevilo schodiště. Schody byly křivé a různě vysoké a široké; chůze po nich byla namáhavá a vyžadovala ode mě veškerou koncentraci. Ve stěnách byly obrazy: proplétající se zmatené linie a tvary, věci, které vyvolávaly nevolnost a závrať, když na ně člověk hleděl trochu déle. Rohy místnosti byly jaksi divné, ale nedokázal jsem říct proč. Podlaha se dál strmě svažovala také poté, co jsem sestoupil ze schodů, takže jsem musel jít velice opatrně a s široce rozpaženýma rukama. A přece jsem měl pocit, jako bych se spíš drápal do strmě stoupajícího kopce.
Nevím, jak dlouho jsem tápal v tomhle bizarním, nelidském světě. Zřejmě to bylo jen pár minut, ale mně to připadalo jako celé hodiny.
Konečně jsem zaslechl jakési zvuky a zastavil se. Nebyly to hlasy ani kroky, nýbrž duté, spíš cítěné, než slyšené tepání a bušení, zvuk podobný namáhavému tlukotu obrovského srdce.
A mezitím se mi zdálo, jako bych znovu zaslechl onen šramot jako nahoře u vchodu, jen tentokrát o něco zřetelněji.
Nedůvěřivě jsem se ohlédl. Chodby jako by se pohybovaly kolem mě, ale ten dojem byl klamný a pocházel jen z bizarní, lidskému duchu nezvyklé geometrie stěn. Na chvíli jsem zavřel oči, pokusil jsem se zbavit onoho stísňujícího pocitu a pak šel dál.
Přede mnou byly dveře. Jedno křídlo bylo rozbité, v rezavých pantech visely jen zbytky desek, jež se zdály být rozdrceny jakousi příšernou silou. A zvuky vycházely právě z místnosti za dveřmi.
Opatrně jsem se přiblížil, na chvíli jsem se zastavil a pak jsem se po špičkách vydal dál.
Co jsem uviděl, bylo úděsné.
Hned jsem tu místnost poznal. Byla to ona komora, kterou jsem viděl ve svých vizích: temná, obrovská klenba s vlhkými zdmi, naplněná šedozeleným, mihotavým světlem. Něco obrovského, černého, stálo v zadní části místnosti, ohavné stvoření se spoustou chapadel, jež neustále unikalo přímému pohledu, jako by bylo skryto za závěsem z černých, pohybujících se stínů.
Nestvůra z mé vize!
Ale nebyla tu sama. Vedle ní stál vysoký, hnědovlasý muž. Jeho kůže byla pokryta drobnými krvácejícími rankami. Na podlaze před ním se pohybovala černá, hemžící se masa...
Pavouci!
Ledová hrůza mi přeběhla po zádech. Byli to pavouci, stovky, ne-li tisíce černých, chlupatých pavouků, velikých jako pěst, kteří na svých rychlých nožkách pobíhali sem a tam po stropě i po stěnách a spřádali z pavučiny jakýsi obrovský stan, kokon o průměru snad tří nebo čtyř metrů, v jehož nitru se pohybovala jakási temná silueta.
Několik vteřin jsem stál jako ochromený a zíral jsem na ten strašidelný výjev. Ani nestvůra, ani muž si mě dosud nevšimli, jen se plně soustředili na pavouky a jejich snažívou práci.
Na okamžik jsem nedával pozor; a jen tak, tak mě to nestálo život!
Zaslechl jsem kroky v poslední chvíli, ale má reakce přišla pozdě. Tvrdý kopanec mě zasáhl do kolena, až jsem se zhroutil, současně se mi jakási paže ovinula zezadu kolem krku a stiskla.
Vykřikl jsem, instinktivně jsem se vzepřel proti tlaku a hned nato jsem otočil své tělo do strany, co mi to jen vražedný stisk umožňoval. Současně jsem nabral muže loktem do břicha, jak jsem mohl nejvíc. V první chvíli se zdálo, že chlap ten úder přejde bez jakékoli výraznější reakce, pak jsem si ale všiml, že sevření přece jen povolilo. Do ucha mi dolehlo tiché zasténání.
Udeřil jsem ještě jednou, současně jsem udělal poloviční úkrok zpátky a vší silou jsem se vrhl dopředu. Muž byl stržen dopředu, proplachtil mi přes nahrbená záda a dopadl na kamennou podlahu.
Vyskočil však na nohy rychleji, než dopadl. Příšerně mrštným, rychlým pohybem vyskočil, vztekle vyprskl a divokým šermováním pěstmi se znovu vrhl na mě. Sotva jsem měl čas vzpamatovat se z leknutí a připravit se na jeho nový útok.
Byl to Carradine. Při tom všem, co se tu událo, jsme na Boldwinnova zmrzačeného sluhu dočista zapomněli, teď jsem ale jeho malou, jaksi pokroucenou postavu poznal okamžitě.
A jakkoli byl zmrzačený, byl na druhé straně taky úžasně silný. Jen prudkost jeho neurvalého útoku mě odhodila nazpět. Zapotácel jsem se, narazil do dveřního rámu a zvedl si ruce před obličej, abych jej chránil před jeho nemilosrdnými ranami. Jeho údery přicházely tak rychle za sebou, že jsem neměl ani šanci je odrážet, natož pak opětovat.

"Carradine!" zaburácel jakýsi hlas. "Zabij ho!"
To ho na okamžik rozptýlilo. A já využil své šance!
Bleskurychle jsem uskočil o krok stranou, vymrštil jsem pěst a zasadil mu tvrdý hák přímo na špičku brady.
Carradine se zapotácel. Pohled mu zesklovatěl. Chvíli stál bez hnutí, potom se docela pomaličku, jako by se v něm stále ještě něco stavělo na odpor, skácel stranou a zůstal bez hnutí ležet.
Ale má situace byla teď zoufalejší než předtím!
Ten druhý muž i nestvůra se obrátili a během několika okamžiků, co jsem byl zaměstnaný Carradinem, došli až ke mně.
Byl jsem zahnán do úzkých a jakýkoli odpor byl marný.
"Craven!" zachrčel muž. Neznal jsem ho, ale jak se zdálo, on mě znal dobře. Jeho pohled sršel nenávistí. Vypadal hrozivě, ale jakýmsi divným, těžko popsatelným způsobem.
Na vteřinu jsem na něho zůstal strnule hledět. Snesl můj pohled lhostejně, nakonec se dokonce usmál a postoupil o krok blíž ke mně.
A přesně na to jsem čekal. Bleskurychle jsem se vymrštil, kopl jsem ho do kolena a současně mu zasadil takovou ránu, až ztratil rovnováhu a odletěl nazpět. Současně jsem se otočil a zoufalým skokem se pokusil dostat ke dveřím.
Ale ta šedá obluda byla rychlejší. Dvě nebo tři její chapadla šlehla mým směrem, jako tenké, slizké zmije se mi ovinuly kolem paží a brutálním trhnutím mě stáhly zpět.
Vykřikl jsem. Kůže mě na místě, kde se mě ta nestvůra dotkla, pálila, jako by byla v jediném plameni. Omračující bolest mi projela pažemi, explodovala naplno v ramenou a ochromila celé tělo. Sklepní místnost jako by se mi na okamžik rozplynula před očima. Obluda se nade mnou vztyčila jako obrovský, nestvůrný stín. Její paže sice pustily má zápěstí, přesto jsem se nemohl ani pohnout.
"Zemřete, Cravene," řekl muž. "Neměl jste sem chodit." Mluvil naprosto klidně, skoro lhostejně. A přece mě každé jeho slovo zasáhlo jako úder. Pokoušel jsem se pohnout, ale nešlo to.
Třaslavé tělo nestvůry se přibližovalo. Krvavý závoj před mýma očima se rozplynul, přesto jsem ji nerozeznával o nic podrobněji než předtím. Její tělo bylo obrovské, mnohem větší než lidské a mohutné jako medvědí. Desítky šlehajících, navzájem se proplétajících chapadel jí vyrůstaly z ramenou, hlavu téměř celou vyplňovalo jediné, krvavě rudě světélkující oko. Její chapadla se ve svém pohybu zmítala sem a tam před mýma očima, ale jako by obludě stále cosi nedovolovalo se mě dotknout.
Zato se stalo něco jiného. Část pavouků, kterým jsem dosud nevěnoval pozornost, se oddělila od hemžící se masy. Hnali se ke mně, opatrně se dotkli mých bot a nohavic a konečně mě začali ovíjet pavučinou!
Pohled mi padl na třpytivý, bílý kokon v rohu. A náhle jsem věděl, co je ten temný obrys za pavučinovou látkou. Lidské tělo.
Tělo Jenny!
S pronikavým výkřikem jsem se vzpamatoval ze své strnulosti, odkopl jsem pavouky a ustoupil zpět. Nestvůra ze sebe vyrazila vzteklé zasyčení a šlehla po mně svými chapadly. Přikrčil jsem se, zoufalým pohybem jsem vytrhl z hole kord a sekl po ní, ale broušená ocel se od tuhé kůže bestie odrazila. Vzteklé syčení obludy ještě zesílilo. Viděl jsem, jak se z konců jejích hadovitých paží vysunuly tenké, ostré rohovinové dýky. Z jejich konců kanula na zem jakási bezbarvá tekutina.
"Odpor je zbytečný, Cravene," řekl muž. "Neměl jste sem chodit. Mistra nemůžete porazit. Nikdo nemůže. Váš příchod všechno jenom urychlí. Nyní bude mít životní sílu dvou lidí, aby mohl otevřít bránu."
Bránu ?
Chvíli mi trvalo, než jsem pochopil.
Než jsem pochopil, že stojím tváří v tvář osobně jednomu z VELKÝCH STARCŮ...
"Ne," zamumlal jsem. "To..."
Muž se zasmál. "Ale ano, Cravene. Vy sám to budete, kdo urychlí zánik toho vašeho směšného světa. Ale kdybyste nepřišel, stejně by se nic nezměnilo. Takto to jen půjde rychleji."
Obluda se přibližovala. Její chapadla šlehala a rozevírala se jako nemotorná, smrtící náruč...
Za ní se cosi pohnulo. Byl to Carradine, který se právě teď namáhavě vyhrabal na nohy a ještě ne zcela přítomnýma očima se rozhlížel kolem sebe. Ještě stále byl částečně omráčený a zdálo se, jako by se jen s námahou orientoval ve skutečnosti. Zmateně se podíval nejprve na mě, potom na nestvůru a nakonec na mladého muže.
"Charlesi?" zamumlal. "Ty...?"
"Charles? Vy jste Charles? Ten muž, jehož jméno Jenny volala?"
Na zlomek vteřiny Charles jako by znejistěl. Očima se mu mihl zvláštní výraz, směsice pochybnosti a hrůzy. Ale jen na kratičkou chvíli. Potom se jeho pohled znovu zastřel.
"Jenny..." mumlal Carradine. "Kde... je?" Jeho hlas se náhle roztřásl. "Co jsi s ní udělal?"
"Drž hubu, Carradine," řekl Charles vztekle. "Ty..."
Carradine se s výkřikem vrhl vpřed, chytil Charlese za ramena a pokusil se s ním zatřást, ale Charles mu zasadil takovou ránu do hrudníku, až ho od odhodil daleko od sebe. Carradine zakopl, ztratil rovnováhu a s výkřikem se zřítil přímo do třpytivého závěsu z pavučin. Za ním se objevilo tělo, téměř celé ovinuté lesklým, bílým vláknem. Tělo mladé dívky...
Carradinův výkřik v sobě neměl vůbec nic lidského. Zdálo se, jako by pohled, který se mu naskytl, jej docela zbavil hypnotické moci, ovládající jeho vědomí. Zabořil prsty do bílého kokonu, obklopujícího tělo a začal trhat jemnou přízi.
"Carradine!" Charlesovi téměř přeskakoval hlas. "Přestaň!"
Carradine nereagoval. Jako posedlý trhal pavučiny, v jediném okamžiku rozerval celý kokon, na kterém museli pavouci pracovat celé hodiny.
"Přestaň!" křičel Charles. "Všechno zničíš, ty blázne!" Bezohledně se vrhl dopředu skrz závěs z pavučin a pokoušel se

Carradina odtáhnout.
Carradine se bleskurychle otočil. Jeho znetvořený obličej sebou škubl bolestí a hrůzou. Bleskurychlým, mocným pohybem vyletěly jeho ruce dopředu, sevřely Charlesovo hrdlo a stiskly. Charles chroptěl. Zoufale se zmítal, chvíli se snažil odtrhnout Carradinovy ruce, pak ho začal tlouct pěstmi do obličeje. Viděl jsem, jak se Carradinovo tělo otřásá pod těmi údery. Obočí i rty mu praskly, krev mu crčela po obličeji, který se proměnil v děsivý škleb.
Ale strach a zoufalství jako by Carradinovi dodaly nadlidských sil. Jeho ruce ještě pevněji stiskly Charlesův krk a nepolevovaly. Postupně začínaly Charlesovy údery ztrácet na síle.
VELKÝ STAŘEC zasyčel takřka žalostně. Jeho chapadla zuřivě šlehala kolem sebe. Pohled jeho jediného, ohnivě rudého oka nerozhodně těkal mezi mnou a oběma zápasícími muži. Cítil jsem, jak pouto z magické energie, které bylo napjato mezí ním a bezmocně ležící dívkou, je stále tenčí a téměř se už trhá. A taky jsem cítil, že je nestvůra na okamžik zmatená a nepozorná.
V odhodlaném pohybu jsem zvedl kord, sevřel jsem ho oběma rukama a vší silou jsem bodl. Nestvůra se prudce otočila. Její chapadla mě švihla do obličeje.
Bolest byla nepředstavitelná. Jako by se mi do lebky zabodávala doběla rozžhavená dýka. Zařval jsem, klopýtl jsem, prudkost mého pohybu mě vymrštila dopředu, takže jsem padal přímo na obludu. Kord se zablýskl z lesku planoucího nestvůrného oka - a pak se do něj pohroužil až po rukojeť!
Nestvůra se rozeřvala, vysokým, ostrým, pronikavým hlasem, jako zraněné zvíře. Její chapadla v divokém běsnění bila kolem sebe, ale jejich údery nebyly teď už cílené, spíš jen projev bolesti. Tělo sebou škubalo a třáslo se. Planoucí oko zhaslo. Načernalá, hustá tekutina prosakovala ze zející díry, která byla dřív okem.
Ale to už jsem sotva zaznamenal. Podruhé během krátké doby jsem ztratil vědomí.

Když jsem se probral, nebyl jsem už sám. Slunce mě lechtalo v obličeji a kdesi poblíž jsem slyšel hlasy; hlasy, tlumeně si povídající, aniž bych rozumněl jedinému slovu. Pokusil jsem se otevřít oči, zamrkal jsem a polekaně znovu sevřel víčka, když mě sluneční paprsky jako tenké ostré jehly bodly do očí. V hlavě se mi usadila tupá, pulzující bolest.
Jakoby z velké dálky jsem zaslechl: "Přichází k sobě."
Chvíli trvalo, než jsem ten hlas poznal. A trvalo ještě déle, než mi začalo být jasné, že už nejsem v té podzemní jeskyni. Ležel jsem na měkkém, chladném podkladu a odkudsi ke mně přicházel příjemný chladivý vzduch.
Podruhé jsem otevřel oči a tentokrát se mi podařilo udržet je otevřené.
Ležel jsem na posteli v malém, útulně zařízeném pokoji. Okno bylo otevřeno dokořán a dovnitř jím pronikalo ranní slunce a ptačí zpěv.
Howard seděl vedle mě na kraji postele. "Nu?" zeptal se tiše. "Zase mezi živými?"
"Mezi..." pokusil jsem se posadit, ale Howard mě bez okolků zatlačit nazpět do peřin. "Co... se stalo?" zeptal jsem se zajíkavě.
Howardův úsměv okamžitě zmizel. "To bych se rád dozvěděl od tebe," řekl. "Nevzpomínáš si?"
Chvíli jsem se pokoušel rozpomenout, ale myšlenky mi v hlavě vířily jedna přes druhou. "Jeskyně," zamumlal jsem. "Kde je..."
"Jeskyně?" Howard svraštil čelo. "Jaká jeskyně? Našli jsme tě tady," řekl a gestem ukázal kolem sebe po pokoji. "Křičel jsi a bil jsi kolem sebe jako posedlý. Co se stalo?"
Neodpověděl jsem hned. Bolest za čelem mi zvolna přecházela do tupého, spíš obtížného než bolestivého pulzování, a jak polevovala, tak se mi také vracely vzpomínky.
Rowlf se objevil vedle mé postele a mlčky mi podal nějakou sklenici. Viděl jsem, jak mu v očích zaškubalo, když se podíval na můj obličej, ale nevěnoval jsem tomu pozornost. "Byl jsem v čemsi jako...jeskyně," zamumlal jsem po prvním, velice žíznivém doušku. "Já... já vím, že to zní bláznivě, ale..."
Howard se usmál. "Obávám se, že po tom všem, co se stalo, mi už nic nebude připadat bláznivé."
"Po tom všem, co se stalo..." Polekal jsem se. "Kde to jsme? Co je s..."
Howard mě znovu jemně zatlačil zpátky do postele. "Všechno je v pořádku," řekl. "Jsme už zase v přítomnosti. Přestalo to krátce poté, co jsi zmizel."
"Ale jak?"
"Doufal jsem, že odpověď na to dostanu od tebe," zabručel Howard. "Nevím, co se stalo - prostě to přestalo." Luskl prsty. "Prostě jen tak."
"Prostě..." Jen tak, tak že jsem se nezasmál. "Kdyby to bylo tak prosté..." Vzdychl jsem si, znovu jsem se napil a začal jsem vyprávět. Howard mlčky naslouchal, aniž by mě jedenkrát přerušil, ale výraz jeho obličeje byl s každým vyslechnutým slovem zachmuřenější.
"To je všechno," řekl jsem, když bylo mé vyprávění u konce. "Pak jsem ztratil vědomí. Další, na co si vzpomínám, je tento pokoj. A... a nemám ani tušení, kam se poděla ta jeskyně a ten..."
"VELKÝ STAŘEC," řekl, když jsem nepokračoval. Jeho obličej byl bez jakéhokoli výrazu, ale hlas se mu třásl potlačovanou hrůzou. "Klidně to vyslov. Však to tak jako tak víš."
"Já... jsem se bál," zašeptal jsem. "Dokonce i jen při pouhé vzpomínce na tu obludu se ve mně všechno stáhlo."
"Byl jsi v jejich světě," zamumlal Howard. "To, co jsi viděl, byla součást jejich světa. A ta dívka..."
"Jenny."
Howard smutně přikývl. "Po tom všem, co jsi říkal, se obávám, že už není naživu."
Neodpověděl jsem. Vlastně jsem jí ani nikdy neviděl do tváře a neznal jsem nic než její jméno. A přesto mě ta myšlenka

hluboce vyděsila.
Howard jako by to vycítil. "Je pro ni lepší, jestli je mrtvá," řekl jemně. "Nikdo nepřežije, pokud bylo jeho vědomí spojeno s některým z VELKÝCH STARCŮ. A i kdyby ještě žila, pak je zajata v jejich čase. Nemůžeš pro ni nic udělat."
Vzdychl si, na chvíli zavřel oči a pak změněným hlasem pokračoval: "To vysvětluje všechno."
"To vysvětluje co?" zeptal jsem se důrazně.
Howard se znovu na mě zadíval tím zvláštním způsobem, několikrát zavrtěl hlavou a vstal. Slyšel jsem ho chvíli, jak něco hledá za mými zády, potom se vrátil a znovu se posadil na kraj postele. V rukou držel zrcadlo. "Podívej se," řekl.
Poslechl jsem.
Skoro celou minutu jsem seděl strnulý hrůzou a neschopen ničeho jiného, než jen zírat na svůj vlastní odraz v zrcadle. Můj obličej vypadal přepadle a unaveně. Na tváři jsem měl nový krvavý šrám a nad ním...
Dráp VELKÉHO STARCE mi vyryl do čela hlubokou ránu, dosahující až na kost, řez od obočí až ke kořínkům vlasů. A tam, kde šrám končil, pramen vlasů, široký asi pět centimetrů, zbělel jako sníh. Pramen ve tvaru klikatého blesku, dosahující až k temeni...
Nakonec po době, která mi připadala jako celá věčnost, Howard porušil mlčení. "Nikdy ses mě nezeptal, jak tvůj otec přišel ke svému zranění," řekl "Mohl jsem ti to říct."
S námahou jsem oči odtrhl od zrcadla. Znal jsem už odpověď, ale náhle jsem měl strach slyšet ji nahlas. "On taky..."
"Stejně jako ty," řekl Howard. "Všechny jsi nás zachránil, chlapče," dodal. "Ale nechci ti nic předstírat. Dříve nebo později by ses to tak jako tak dozvěděl. Zabil jsi VELKÉHO STARCE, přesně jako tvůj otec. A víš jistě, co to znamená."
Věděl jsem.
Samozřejmě jsem to věděl. Věděl jsem to ve stejném okamžiku, kdy jsem uviděl svůj odraz v zrcadle, ten pramen sněhobílých vlasů, který ze mne s konečnou platností učinil dědice a následníka mého otce, a to na první pohled.
On i já, oba jsme zabili po jednom ze strašlivých démonů z dávných věků Země. A jemu i mně byl souzen stejný osud. Ten jeho se už naplnil, ten můj se naplní. Jednou.
Zabil jsem VELKÉHO STARCE a věděl jsem, co to znamená. Budou mě pronásledovat. Jejich pomsta mě bude pronásledovat až na konec světa, bude-li třeba.
A ještě dál.